

The background is a deep blue underwater scene. Sunlight rays filter down from the top, creating a shimmering effect. Numerous bubbles of various sizes are scattered throughout the water, some appearing to rise towards the surface. The overall atmosphere is serene yet mysterious.

UGLY LOVE

DESPRE FAȚA URĂȚĂ A IUBIRII

COLLEEN
HOOVER

Autoarea romanului *Hopeless*. Fără speranță,
#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES
Carti pentru cititori. Soaptele cartii

Pentru cele mai bune două prietene ale mele,
care întâmplător îmi sunt și surori,
Lin și Murphy

capitolul unu

TATE

— Ai fost înjunghiată în gât, domnișoară.

Ochii mi se măresc și mă întorc încet spre domnul în vârstă care stă în picioare, lângă mine. Apasă pe butonul de urcare al ascensorului și se uită la mine. Îmi zâmbește, apoi arată cu degetul spre gâtul meu.

— Semnul tău din naștere, îmi explică.

Instinctiv, mâna mi se duce la gât și ating semntul cât o monedă aflat chiar sub ureche.

— Bunicul meu obișnuia să spună că locul unui semn din naștere povestește cum a pierdut bățalia persoana din viața anterioară. Presupun că tu ai fost înjunghiată în gât. Totuși, pun pariu că a fost o moarte rapidă.

Zâmbesc, dar nu-mi dau seama dacă ar trebui să fiu speriată sau amuzată. În ciuda subiectului un pic morbid cu care a deschis conversația, nu poate fi atât de periculos. Postura lui încovoiată și membrele tremurânde trădează faptul că nu poate avea nici cu o zi mai puțin de optzeci de ani. Face câțiva pași lenți spre unul dintre cele două scaune de catifea roșie, care sunt lipite de perete, lângă lift. Geme când se așază pe el, apoi își ridică din nou privirea spre mine.

— Urci la etajul optsprezece?

Analizându-i întrebarea, ochii mi se îngustează. Cumva, știe la ce etaj mă duc, deși e prima dată când pun piciorul în acest complex de apartamente și, fără îndoială, este prima dată când dau cu ochii de acest bărbat.

— Da, domnule, răspund cu precauție. Lucrați aici?

— Da, într-adevăr.

Face semn aprobator din cap spre ascensor și privirea mi se mută la numerele iluminate de deasupra lui. Mai sunt unsprezece etaje până ajunge. Mă rog să vină mai repede.

— Apăs butoanele liftului, îmi explică. Nu cred că există vreun titlu oficial pentru meseria mea, dar îmi place să spun că sunt căpitan de zbor, pentru că trimit oamenii la o altitudine de douăzeci de etaje.

Zâmbesc la auzul cuvintelor sale, deoarece fratele și tatăl meu sunt amândoi piloți.

— De cât timp sunteți căpitanul de zbor al acestui ascensor? îl întreb, în timp ce aștept.

Jur că ăsta este cel mai lent idiot de lift pe care l-am văzut vreodată.

— De când am ajuns prea bătrân pentru a mă ocupa de întreținerea acestei clădiri. Am lucrat aici douăzeci și trei de ani înainte să devin căpitan. Acum, trimit oamenii spre etaje de peste cincisprezece ani, cred. Proprietarul mi-a dat slujba asta din milă, ca să mă țină ocupat până mor.

Zâmbește pentru sine.

— Ceea ce n-a înțeles el este că Dumnezeu mi-a dat o mulțime de lucruri minunate pe care să le realizez în viață și, acum, am rămas atât de mult în urmă, încât n-o să mor niciodată.

Când, în sfârșit, ușile ascensorului se deschid, mă trezesc râzând. Mă aplec să apuc mânerul valizei, apoi mă întorc încă o dată spre el, înainte de a intra în lift.

— Cum te cheamă?

— Samuel, dar spune-mi Cap¹, îmi răspunde el. Toată lumea îmi spune așa.

¹ Prescurtare de la *Captain* (eng.) = Căpitan.

— Tu ai vreun semn din naștere, Cap?

Zâmbește.

— De fapt, am. Se pare că, în viața mea anterioară, am fost împușcat drept în fund. Trebuie să fi sângerat până la moarte.

Zâmbesc și îmi duc mâna la frunte, oferindu-i un salut demn de un căpitan adevărat. Pășesc în lift și mă așez cu fața spre ușile deschise, admirând extravaganța coridorului. Locul ăsta, cu coloane largi și podele de marmură, arată mai mult ca un hotel dintr-o clădire istorică decât ca un complex de apartamente.

Când Corbin mi-a spus că pot să stau cu el până îmi găsesc un loc de muncă, habar n-aveam că trăiește ca un adult adevărat. Am crezut că va fi la fel ca ultima dată când am venit în vizită, la scurt timp după ce am terminat liceul, când el abia începuse să studieze pentru licența de pilot. Asta a fost acum patru ani, când stătea într-o clădire nefinisată, cu două etaje. Cam la asta mă așteptam. Cu siguranță nu mi-am închipuit un zgârie-nori pretențios, situat chiar în centul orașului San Francisco.

Localizez panoul și apăs butonul pentru etajul 18, apoi mă uit spre peretele cu oglindă al liftului. Mi-am petrecut toată ziua de ieri și o bună parte din dimineața asta împachetându-mi tot ce aveam în apartamentul din San Diego. Spre norocul meu, nu am prea multe. Dar, după ce am parcurs astăzi, de una singură, un drum de vreo opt sute de kilometri, epuizarea se citește destul de clar în reflexia mea. Am părul strâns într-un coc lejer în vârful capului, prins cu un creion, de vreme ce n-am găsit o agrafă de păr în timp ce conduceam. Ochii mei au, de obicei, aceeași nuanță maro ca și părul meu castaniu, dar, acum,

par a fi cu zece nuanțe mai întunecați, din cauza cearcănelor de sub ei.

Bag mâna în poșetă și caut tubul cu balsam de buze, sperând că le pot salva măcar pe ele înainte să capete un aspect la fel de sinistru ca restul înfățișării mele. Imediat ce ușile ascensorului încep să se închidă, se deschid din nou. Un tip se grăbește spre intrare, pregătindu-se să urce în timp ce i se adresează bărbatului în vârstă.

— Mulțumesc, Cap, îi spune.

Nu-l pot vedea pe Cap din interiorul liftului, dar îl aud mormăind ceva drept răspuns. Nu pare la fel de dornic să intre în vorbă cu acest individ cum a fost cu mine. Bărbatul arată de cel mult douăzeci și opt sau douăzeci și nouă de ani. Îmi zâmbește larg, iar eu știu exact ce-i trece prin cap, având în vedere că, imediat, și-a strecurat mâna stângă în buzunar.

Mâna pe care are verigheta.

— Etajul zece, îmi spune, fără să-și ia privirea de la mine.

Ochii îi coboară pe micul decolteu lăsat la vedere de cămașa mea, apoi se uită la valiza de alături. Apăs butonul pentru al zecelea etaj. *Ar fi trebuit să-mi pun un pulover.*

— Te muți aici? mă întrebă, holbându-se din nou, cu nerușinare, la cămașa mea.

Încuviințez din cap, deși nu cred că observă, pentru că ochii lui nu sunt nicidecum îndreptați spre fața mea.

— La ce etaj?

O, nu, în niciun caz! Întind mâna în spate și acopăr toate butoanele de pe panou, ca să-l ascund pe cel luminat, pentru etajul optsprezece, apoi le apăs pe toate de la zece până la optsprezece. El se uită nedumerit la panou.

— Nu-i treaba ta, îi răspund.

Râde.

Crede că glumesc.

Își arcuiește sprânceana neagră, groasă. E o sprânceană frumoasă. Atașată de o față frumoasă, care e atașată de un cap frumos, care e atașat de un corp frumos.

Un corp *căsătorit*.

Măgarul!

Zâmbește seducător după ce mă prinde studiindu-l din cap până-n picioare, numai că nu îl privesc așa cum crede el. În mintea mea, mă întreb de câte ori acel corp a fost lipit de o femeie care nu e soția lui.

Mi-e milă de soția lui.

Când ajungem la etajul zece se uită din nou în decolteul meu.

— Te-aș putea ajuta cu aia, îmi spune, făcând un semn din cap spre geamantanul meu.

Are o voce plăcută. Mă întreb câte fete s-or fi îndrăgostit de vocea asta căsătorită. Pășește spre mine, se întinde spre panou și apasă curajos butonul care închide ușile.

Îi susțin privirea și îl apăs pe cel care deschide ușile.

— Mă descurc.

Dă din cap de parcă ar înțelege, dar păstrează o sclipire răutăcioasă în ochi, care îmi întărește antipatia imediată pe care am simțit-o față de el. Iese din ascensor și se întoarce cu față spre mine înainte să se îndepărteze.

— Ne vedem mai târziu, Tate, îmi spune, exact când ușile se închid.

Mă încrunt, neputând să mă împac cu ideea că ambele persoane cu care am interacționat de când am intrat în clădire mă cunosc deja.

Rămân singură în liftul care se oprește la fiecare etaj până când ajunge la al optsprezecelea. Ies, scot telefonul din buzunar și deschid mesajul de la Corbin. Nu-mi amintesc numărul apartamentului în care mi-a spus că stă. E ori 1816 ori 1814.

Sau poate e 1826?

Mă opresc în fața lui 1814, pentru că e un tip leșinat pe podea, în hol, rezemat de ușa apartamentului 1816.

Doamne ajută, să nu fie 1816!

Găsesc mesajul de pe telefon și mă trec fiorii. E 1816.

Normal că ăla e!

Mă îndrept încet spre ușă, sperând să nu-l trezesc pe tip. Stă cu picioarele întinse, sprijinit cu spatele de ușa lui Corbin. Are bărbia îngropată în piept și sforăie.

— Scuză-mă, îi spun, aproape în șoaptă.

Nu se clintește.

Ridic piciorul și îl împung cu talpa în umăr.

— Trebuie să intru în apartamentul ăsta.

Se foiește, apoi deschide încet ochii și se uită drept în față, la picioarele mele.

Privirea i se întâlnește cu genunchii mei, iar sprâncenele i se încruntă adânc în timp ce se apleacă încet în față. Ridică o mână și mă înghiontește cu degetul în rotulă, aproape ca și cum n-ar mai fi văzut un genunchi în viața lui. Lasă mâna jos, închide ochii și adoarme la loc, lipit de ușă.

Minunat!

Corbin nu se întoarce până mâine, așa că îi formez numărul văd dacă individul ăsta e cineva din cauza căruia ar trebui să-mi fac griji.

— Tate? întreabă, răspunzând la telefon fără formulă de salut.

— Mda, îi răspund. Am ajuns bine, dar nu pot să intru pentru că e un tip beat mort la ușa ta. Sugestii?

— O mie opt sute șaisprezece? întreabă. Ești sigură că ai nimerit apartamentul?

— Sigură.

— Ești sigură că e beat?

— Sigură.

— Ciudat, răspunde. Cu ce e îmbrăcat?

— De ce vrei să știi cu ce e îmbrăcat?

— Dacă are pe el o uniformă de pilot, înseamnă că, probabil, locuiește în clădire. Complexul are contract cu compania noastră aeriană.

Omul ăsta n-are niciun fel de uniformă, dar nu pot să nu observ că blugii și tricoul negru de pe el îi vin foarte bine.

— N-are uniformă, îi răspund.

— Poți să treci pe lângă el fără să-l trezești?

— Ar trebui să-l mut. Dacă deschid ușa, o să cadă înăuntru.

Tace câteva secunde, cât timp se gândește.

— Du-te până jos și întreabă de Cap, îmi spune. L-am anunțat că ajungi în seara asta. Poate să stea cu tine până intri în apartament.

Oftez, pentru că am condus timp de șase ore și gândul de a coborî din nou până la parter nu mă atrage deloc. Oftez și pentru că, probabil, Cap este ultima persoană care m-ar putea ajuta într-o asemenea situație.

— Mai bine stai cu mine la telefon până când ajung înăuntru.

Planul meu îmi place mai mult. Țin telefonul la ureche cu umărul și caut în geantă cheia pe care mi-a trimis-o Corbin. O introduc în broască și încep să împing ușa, însă tipul mangă cade pe spate centimetru cu centimetru, pe măsură ce deschid. Geme, dar ochii nu i se mai deschid.

— Păcat că e mort de beat, îi spun lui Corbin. N-arată rău.

— Tate, mișcă-ți fundul înăuntru și închide ușa, ca să pot întrerupe convorbirea.

Îmi dau ochii peste cap. A rămas același frate autoritar dintotdeauna. Știu că mutatul cu el va dăuna relației dintre noi, la cât de părintește se purta cu mine când eram mai mici. Dar, n-am avut timp să-mi găsesc un loc de muncă și un apartament al meu, în care să mă instalez înainte să încep noile cursuri, așa că n-am prea avut de ales.

Totuși, sper că legătura dintre noi se va schimba acum. Corbin are douăzeci și cinci de ani, iar eu am douăzeci și trei, așa că, dacă nu ne înțelegem mai bine acum decât atunci când eram mici înseamnă că încă nu ne-am maturizat complet.

Presupun că asta depinde în mare parte de Corbin și de cât de mult s-a schimbat de când am locuit ultima dată împreună. A avut ceva împotriva oricărui băiat cu care am ieșit, a tuturor prietenilor mei, a fiecărei decizii pe care am luat-o, chiar și cu facultatea pe care mi-am dorit să o urmez. Nu că aș fi ținut vreodată cont de părerile lui. Distanța și timpul petrecut departe unul de celălalt a părut să mi-l ia de pe cap în ultimii ani, dar faptul că mă mut cu el va fi testul suprem al răbdării noastre.

Îmi ridic poșeta pe umăr, dar se agață în mânerul geamantanului, așa că o las să cadă pe podea. Am mâna stângă strânsă în jurul clanței și țin ușa închisă pentru ca tipul să nu

cadă complet în apartament. Ridic piciorul și îl împing în umăr, ca să-l dau la o parte din mijlocul ușii. Nu se clintește.

— Corbin, e prea greu. Va trebui să închid ca să-mi folosesc ambele mâini.

— Nu, nu închide. Pune telefonul în buzunar, dar nu închide.

Mă uit în jos la tricoul lălâu și la colanții pe care îi am pe mine.

— N-am buzunare. Te pun în sutien.

În timp ce îndepărtez telefonul de ureche și îl îndes în sutien Corbin icnește. Scot cheia din broască și o arunc spre poșetă, dar ratez și cade pe podea. Mă aplec și îl apuc pe tipul beat ca să-l dau la o parte din drum.

— Bine, amice, îi spun, chinuindu-mă să-l mut din dreptul ușii. Scuză-mă că-ți întrerup siesta, dar trebuie să intru în apartamentul ăsta.

Reușesc cumva să-l sprijin de toc, pentru a-l împiedica să cadă în apartament, apoi deschid ușa mai mult și mă întorc să-mi iau lucrurile.

Ceva cald mi se înfășoară în jurul gleznei.

Încremenesc.

Mă uit în jos.

— Dă-mi drumul! țip, lovind cu piciorul în mâna care îmi strânge glezna atât de tare, încât sunt sigură că se va învineți.

Tipul beat se uită acum în sus, la mine, iar încercarea de a scăpa din strânsoarea lui mă face să cad pe spate, în apartament.

— Trebuie să ajung înăuntru, îngână el, chiar când fundul meu se lovește de podea.

Încearcă să deschidă ușa apartamentului cu cealaltă mână, lucru care-mi declanșează instantaneu un atac de panică. Îmi trag picioarele înauntru și mâna lui se întinde după mine. Folosesc piciorul pentru a lovi ușa, care i se trânteste direct pe încheietură.

— Rahat! țipă el.

Încearcă să-și tragă mâna înapoi, în hol, dar piciorul meu încă apasă pe ușă. Mi-l retrag numai cât să-i permit să-și tragă mâna, după care trântesc imediat ușa, închizând-o de tot. Mă ridic și o încui, trag zăvorul și pun lanțul cât de repede pot.

De îndată ce bătăile inimii îmi revin la normal, începe să urle la mine.

Inima mea urlă la mine.

Pe o voce gravă, bărbătească.

Se aude ca și cum ar striga: “Tate! Tate!”

Corbin.

Mă uit imediat în jos, spre piept, și scot telefonul din suport, apoi îl ridic la ureche.

— Tate! Răspunde!

Tresar și îl îndepărtez cu vreo zece centimetri.

— Sunt bine, îi spun, cu răsuflarea tăiată. Sunt înauntru. Am încuiat ușa.

— Iisuse Hristoase! zice el, ușurat. M-ai speriat de moarte. Ce naiba s-a-ntâmplat?

— Încearcă să intre. Totuși, am reușit să încui ușa.

Aprind lumina din sufragerie și nu fac mai mult de trei pași înainte să mă opresc brusc.

Bună treabă, Tate.

Mă întorc ușor spre ușă, când îmi dau seama ce-am făcut.

— Ăăă, Corbin? fac o pauză. S-ar putea să fi lăsat afară câteva lucruri de care am nevoie. M-aș duce după ele, dar, din nu știu ce motiv, tipul beat crede că trebuie să intre în apartamentul tău, așa că nu mai deschid ușa, sub nicio formă. Ce pot să fac?

Rămâne tăcut, preț de câteva secunde.

— Ce ai lăsat în hol?

Nu vreau să-i răspund, dar o fac.

— Geamantanul.

— Dumnezeuule, Tate, mormăie el.

— Și... poșeta.

— De ce dracu' ți-ai lăsat *poșeta* afară?

— S-ar putea să fi lăsat și cheia apartamentului tău pe podeaua din hol.

La asta nici măcar nu-mi mai răspunde. Doar geme.

— O să-l sun pe Miles, să văd dacă a ajuns acasă. Lasă-mă două minute.

— Stai. Cine-i Miles?

— Locuiește vizavi. Orice ar fi, nu mai deschide ușa până nu te sun înapoi.

Corbin închide, iar eu mă reazem de ușa lui, de la intrare.

Locuiesc în San Francisco de vreo treizeci de minute și deja îmi dau dureri de cap. O să am mare noroc dacă mă lasă să rămân aici, până îmi găsesc o slujbă. Sper să nu dureze prea mult, pentru că am aplicat pentru trei posturi de asistentă, la cel mai apropiat spital. Chiar dacă asta înseamnă să lucrez noaptea, în weekend sau ambele, o să accept orice, numai să nu fiu nevoită să-mi cheltuiesc economiile cât timp sunt din nou la școală.

Sună telefonul. Îmi trec degetul peste ecran și răspund.

— Bună!

— Tate?

— Aham, îi răspund, întrebându-mă de ce verifică mereu dacă sunt eu.

El m-a sunat pe *mine*, deci, cine altcineva ar putea să răspundă și să aibă o voce la fel ca a mea?

— Am reușit să dau de Miles.

— Bine. O să mă ajute să-mi iau lucrurile?

— Nu chiar, răspunde Corbin. De fapt, am nevoie să-mi faci o mare favoare.

Capul mi se lovește, din nou, de ușă. Presimt că următoarele luni vor fi pline de favoruri care n-o să-mi convină, din moment ce știe că îmi face una foarte mare, lăsându-mă să stau aici. Să-i spăl vasele? Da. Să-i spăl rufele lui Corbin? Da. Să-i fac cumpărături lui Corbin? Da.

— De ce ai nevoie? îl întreb.

— Miles cam are nevoie de ajutorul tău.

— Vecinul? fac o pauză, imediat ce-mi pică fisa, și închid ochii. Corbin, te rog să nu-mi spui că tipul pe care l-ai chemat să mă apere de tipul beat e *chiar* tipul beat.

Corbin oftează.

— Am nevoie să deschizi ușa și să îl lași înăuntru. Lasă-l să doarmă pe canapea. O să ajung acolo mâine-dimineață, la prima oră. Când o să-și revină din beție, o să știe unde se află și o să se ducă direct acasă.

Clatin din cap.

— În ce fel de clădire locuiești? Ar trebui să mă aștept să fiu pipăită de fiecare dată când vin acasă?

O pauză lungă.

— Te-a pipăit?

— Poate e cam mult spus “pipăit”. Totuși, m-a apucat de glezna.

Corbin oftează prelung.

— Doar fă asta pentru mine, Tate. Sună-mă din nou, după ce îl bagi înăuntru, împreună cu toate lucrurile tale.

— Bine, bombănesc, observând îngrijorarea din vocea lui.

Întrec conversatia cu Corbin și deschid ușa. Tipul beat cade într-un umăr, iar telefonul îi alunecă din mână și cade pe podea, lângă capul lui. Îl întorc pe spate și mă uit în jos, la el. Întredeschide ochii și încearcă să se uite la mine, dar pleoapele i se închid din nou.

— Nu ești Corbin, murmură.

— Nu. Nu sunt. Dar sunt noua ta vecină și, din câte văd, ești pe cale să-mi rămâi dator cu cel puțin cincizeci de câni cu zahăr.

Îl ridic de umeri și încerc să-l fac să stea în picioare, dar nu stă. De fapt, nu cred că e în stare. Cum poate cineva să ajungă în halul ăsta de beat?

Îl apuc de mâini și îl trag, centimetru cu centimetru, în apartament, oprindu-mă când a intrat suficient de mult, cât să pot închide ușa. Îmi recuperez toate lucrurile din hol, apoi trântesc și ușa. Iau o pernă decorativă de pe canapea, i-o pun sub cap și îl întorc pe o parte, în caz că-i vine să vomite în timpul somnului.

Și ăsta e tot ajutorul pe care îl primește de la mine.

Odată adormit buștean în mijlocul podelei din camera de zi, îl las acolo și mă uit în jurul meu, prin apartament.

Numai în această cameră ar încăpea trei sufragerii din fostul apartament al lui Corbin. Zona pentru servit masa este deschisă, parte din living, dar bucătăria e separată de camera de

zi printr-un bar. Câteva picturi moderne sunt răspândite prin cameră, iar canapelele adânci, plușate, au o nuanță de bronz deschis, contrabalansând culorile vibrante ale picturilor. Ultima dată când am locuit cu el, avea o saltea japoneză, un fotoliu puf și postere cu manechine pe pereți.

Se pare că frate-meu se maturizează, în sfârșit.

— Foarte impresionant, Corbin, spun cu voce tare, în timp ce mă plimb dintr-o cameră în alta și aprind toate luminile, inspectându-mi domiciliul temporar. Nu prea îmi place că arată atât de bine. O să-mi fie mai greu să vreau să-mi găsesc o locuință proprie, atunci când o să economisesc suficienți bani.

Intru în bucătărie și deschid frigiderul. Văd un rând plin cu condimente în ușă, o cutie cu rămășițe de pizza pe raftul din mijloc și o cutie de lapte, complet golită, pe primul raft.

Normal că n-are nimic de mâncare. Nu mă puteam aștepta să se fi schimbat *complet*.

Iau o sticlă cu apă, părăsesc bucătăria și pornesc în căutarea camerei pe care urmează să o ocup în următoarele câteva luni. Sunt două dormitoare, așa că îl iau pe cel care nu e al lui Corbin și îmi pun geamantanul pe pat. Mai am încă trei geamantane și cel puțin șase cutii în mașină, fără să pun la socoteală hainele de pe umerășe, dar n-o să mă apropiu de ele în seara asta. Corbin a spus că se întoarce dimineață, așa că o să i le las lui.

Mă schimb cu o pereche de pantaloni de trening și o bluză, apoi mă spăl pe dinți și mă pregătesc de culcare. În mod normal, faptul că e un străin în apartament cu mine m-ar neliniști, dar, de data asta, presimt că nu trebuie să mă îngrijorez. Corbin nu mi-ar cere niciodată să ajut pe cineva, dacă ar crede că acea persoană ar putea să reprezinte un pericol pentru mine, în orice fel. Lucru care mă face să fiu confuză,

pentru că, dacă acesta este comportamentul normal al lui Miles, mă mir cum de m-a rugat Corbin să-l primesc înăuntru.

Corbin nu a avut niciodată încredere să mă lase cu băieți, iar asta e numai vina lui Blake. A fost primul meu iubit serios, când aveam cincisprezece ani, și era cel mai bun prieten al lui Corbin. Blake avea șaptesprezece ani, iar eu am fost îndrăgostită lulea de el, timp de luni de zile. Bine, eu și prietenele mele făceam pasiuni pentru majoritatea prietenilor lui Corbin, doar pentru că erau mai mari decât noi.

Blake venea pe la noi aproape în fiecare weekend, ca să rămână peste noapte la Corbin, și, într-un fel sau altul, noi doi găseam mereu o modalitate de a petrece timp împreună, când Corbin nu era atent. Azi așa, mâine așa, iar după câteva săptămâni, în care ne-am întâlnit pe ascuns, Blake mi-a spus că vrea să facă oficială relația noastră. Problema pe care nu a prevăzut-o Blake a fost modul în care a reacționat Corbin, atunci când el mi-a frânt inima.

Și, frate, ce mi-a mai frânt-o! Atât cât poate fi frântă o inima de cincisprezece ani, după o relație secretă de două săptămâni. S-a dovedit că se întâlnea oficial cu un număr considerabil de alte fete, în cele două săptămâni, cât fusese cu mine. Când a aflat Corbin, prietenia lor s-a încheiat și toți ceilalți prieteni ai lui au fost avertizați să nu se apropie de mine. Mi-a fost aproape imposibil să mă întâlnesc cu băieți în liceu, până când s-a mutat Corbin, în cele chiar și atunci, tipii auziseră povești de groază și aveau tendința de a se ține departe de sora mai mică a lui Corbin.

Oricât de mult mi-ar fi displicut situația atunci, acum aș primi-o cu brațele deschise. Am avut parte de o porție sănătoasă de relații terminate prost, după liceu. Am locuit

împreună cu ultimul meu iubit, timp de mai bine de un an, înainte să-mi dau seama că ne doream lucruri diferite de la viață. El mă voia casnică. Eu visam la o carieră.

Așa că, acum sunt aici. Urmând un masterat pentru asistenți medicali și făcând tot ce-mi stă în putință ca să evit relațiile amoroase. Poate că, până la urmă, să locuiesc la Corbin nu-i un lucru chiar așa de rău.

Mă întorc în sufragerie să sting luminile, dar, când ajung după colț, mă opresc brusc.

Nu doar că Miles nu mai este pe podea, dar e în bucătărie, cu capul lipit de brațe și brațele încrucișate pe blat. Stă pe marginea scaunului de la bar și pare să fie pe punctul de a cădea de pe el, în orice secundă. Nu pot să-mi dau seama dacă doarme din nou sau dacă încearcă să-și revină.

— Miles?

Nu se clintește când îl strig, așa că mă îndrept spre el și îmi așez cu blândețe mâna pe umărul lui, ca să-l trezesc. În secunda în care degetele mele i se strâng pe umăr, tresare brusc și se ridică drept, de parcă tocmai l-am trezit dintr-un vis.

Sau dintr-un coșmar.

Instantaneu, alunecă de pe scaun, pe o pereche de picioare foarte instabile. Începe să se legene, așa că îi arunc brațul în jurul gâtului meu și încerc să-l scot din bucătărie.

— Hai pe canapea, amice.

Fruntea îi cade pe capul meu și se împleticește odată cu mine, făcându-mă să-mi fie și mai greu să-l mențin în picioare.

— Nu mă cheamă Amice, îmi spune, insultat. Mă cheamă Miles.

Ajungem în fața canapelei și încep să-l dezlipesc de mine.

— Bine, Miles. Oricine ai fi. Culcă-te.

Cade pe canapea, dar nu-și desprinde mâinile de umerii mei. Mă prăvălesc peste el și încerc imediat să mă ridic.

— Nu, Rachel, mă imploră, prinzându-mă de mână, încercând să mă tragă lângă el, pe canapea.

— Nu mă cheamă Rachel, îi răspund, eliberându-mă din strânsoarea lui de fier. Mă cheamă Tate.

Nu știu de ce îi clarific numele meu, pentru că e foarte puțin probabil ca mâine să-și mai amintească ceva din discuția asta. Mă îndrept spre locul în care i-am așezat perna decorativă și o ridic de jos.

Mă opresc, înainte să i-o dau înapoi, pentru că acum stă pe o parte, cu fața îndesată în tapiseria canapelei. O strânge atât de tare, încât articulațiile degetelor i s-au albit. În primul moment, am impresia că e pe punctul de a i se face rău, dar, apoi, îmi dau seama cât de mult greșesc.

Nu îi e rău.

Plânge.

Tare.

Atât de tare, încât nu scoate niciun sunet.

Nici măcar nu-l cunosc pe tip, dar e dificil să privești cât de devastat este. Mă uit spre hol, apoi din nou spre el, întrebându-mă dacă ar trebui să-l las singur, pentru a-i acorda intimitate. Ultimul lucru de care am nevoie este să mă încurc în problemele altcuiva. Până în acest moment, am evitat cu succes majoritatea formelor de dramă din cercul meu de prieteni și, în niciun caz, nu vreau să încep acum. Primul meu instinct este să plec, dar, din nu știu ce motiv, în mod ciudat, simt un fel de milă pentru el. Durerea lui pare reală, nu doar rezultatul consumului excesiv de alcool.

Mă așez în genunchi, în fața lui, și îl ating pe umăr.

— Miles?

Inspiră adânc, apoi își ridică încet fața, să mă privească. Are ochii abia deschiși și sunt roșii ca focul. Nu știu dacă asta e o consecință a plânsului sau a alcoolului.

— Îmi pare atât de rău, Rachel, îmi spune, întinzând o mână spre mine.

Mi-o înfășoară în jurul cefei și mă trage spre el, îngropându-și fața în spațiul dintre gât și umăr.

— Îmi pare atât de rău!

Habar n-am cine e Rachel sau ce i-a făcut, dar, dacă el suferă atât de rău, mi-e groază să mă gândesc la ce simte ea. Sunt tentată să iau telefonul lui, să-i caut numele în lista de contacte și să o sun, ca să rectifice asta. În schimb, îl împing încet, înapoi, pe canapea, îi așez perna și îl îndemn să stea pe ea.

— Culcă-te, Miles, îi spun, cu blândețe.

Se prăbușește pe pernă, cu ochii plini de durere.

— Mă urăști atât de mult, spune, luându-mă de mână.

Ochii i se închid din nou și suspină adânc.

Îl privesc tăcută, lăsându-l să mă țină de mână, până când se liniștește, lacrimile i se opresc și rămâne nemișcat. Îmi retrag mâna dintr-a lui, dar nu plec de lângă el pentru încă câteva minute.

Chiar dacă a adormit, arată, cumva, de parcă încă trăiește o durere imensă. Sprâncenele îi sunt încruntate și are respirația sacadată, nereușind să și-o regleze.

Pentru prima dată, observ o cicatrice crestată, estompată, lungă de aproximativ zece centimetri, care se întinde peste toată parte dreaptă a maxilarului său. I se oprește la doar cinci centimetri de buze. Mă cuprinde un impuls ciudat de a o atinge și de a-mi trece degetul pe toată lungimea ei, dar, în loc de asta,

mâna mea îi trece prin păr. Este foarte scurt pe părți și un pic mai lung pe creștet, o combinație perfectă între blond și șaten. I-l netezesc, mângâindu-l ușor, chiar dacă s-ar putea să nu merite.

E posibil ca tipul ăsta să merite fiecare fărâcă de remușcare pe care o simte, pentru orice i-o fi făcut lui Rachel, dar, cel puțin, o simte. Apreciez asta.

Orice i-ar fi făcut lui Rachel, cel puțin o iubește suficient de mult, încât să regrete.

capitolul doi

MILES

Cu șase ani în urmă

Deschid ușa secretariatului și mă îndrept, cu foaia matricolă, spre biroul secretarei. Înainte să mă pot întoarcel oră, aceasta mă oprește cu o întrebare.

— Ești la ora de engleză pentru ultimul an a domnului Clayton, nu-i așa, Miles?

— Mda, îi răspund doamnei Borden. Vreți să-i transmit ceva?

Telefonul de pe biroul ei începe să sune, iar ea încuviințează din cap, în timp ce ridică receptorul. Îl acoperă cu palma.

— Mai stai pe-aici vreo două minute, îmi spune, arătând spre ușa biroului directorului. Avem o elevă nouă, care tocmai s-a înscris, și ea are, acum, tot cursul domnului Clayton. Vreau să o conduci spre sala de clasă.

Dau din cap că da și mă așez pe unul dintre scaunele de lângă ușă. Mă uit de jur împrejurul secretariatului și îmi dau seama că, în cei patru ani de liceu, n-am mai stat niciodată pe vreunul dintre scaunele astea. Ceea ce înseamnă că am reușit cu succes ca în patru ani să nu fiu trimis în biroul directorului.

Mama ar fi fost mândră, deși eu mă simt cam dezamăgit de mine însumi. Orice elev de liceu trebui să primească detenție, măcar o dată. Mai am la dispoziție ultimul an, pentru a realiza această performanță, așadar, uite că am la ce să mă gândesc de acum înainte.

Îmi scot telefonul din buzunar și sper, în secret, ca doamna Borden să mă vadă cu el în mână și să decidă să mă trimită în detenție. Când mă uit spre ea, încă vorbește la telefon, dar

privirile ni se întâlnesc și îmi zâmbesc, apoi continuă să-și îndeplinească sarcinile de secretariat.

Clatin dezamăgit din cap și încep să-i scriu un mesaj lui Ian. Nu-ți trebuie mare lucru pentru a stârni entuziasmul oamenilor de pe aici. Nu se întâmplă mai nimic, niciodată.

Eu: Azi s-a înscris o fată nouă. Într-a douășpea.

Ian: Arată bine?

Eu: Încă n-am văzut-o. Urmează s-o conduc la clasă.

Ian: Fă-i o poză, dacă arată bine.

Eu: Se face. Apropo, de câte ori ai făcut detenție anul ăsta?

Ian: De două ori. De ce? Ce-ai făcut?

De două ori? Clar, trebuie să mă răzvrătesc puțin înainte de absolvire. Trebuie neapărat să predau cu întârziere câteva teme, anul ăsta.

Sunt jalnic.

Ușa biroului directorului se deschide, așa că închid telefonul. Îl bag în buzunar și mă uit în sus.

Nu vreau să mă mai uit în jos, niciodată.

— Rachel, Miles o să-ți arate drumul spre clasa domnule Clayton.

Doamna Borden îi face semn lui Rachel în direcția mea, iar ea începe să se apropie de mine.

Dintr-odată, devin conștient de picioarele mele și de inabilitatea lor de a-mi susține greutatea.

Gura mea uită cum să formeze cuvintele. Brațele mele uită cum să se întindă și să-l prezinte pe cel de care sunt atașate.

Inima mea uită să aștepte să o cunoască, mai întâi, pe fată,
înainte să își croiască drum afară din pieptul meu, ca să ajungă
la ea.

Rachel.

Rachel.

Rachel, Rachel, Rachel.

Este ca o poezie.

Ca proză și scrisori de dragoste și versuri, revărsându-se
ca o cascadă

în

centrul

unei

paginii.

Rachel, Rachel, Rachel.

Îi repet numele, iar și iar, în mintea mea, pentru că sunt convins
că este numele următoarei fete de care mă voi îndrăgosti.

Dintr-odată sunt în picioare. Mă îndrept spre ea. S-ar putea
să zâmbesc, să mă prefac neafectat de acei ochi verzi, care, sper,
într-o zi, vor zâmbi numai pentru mine. Sau de acel păr
roșu-ca-văpaia-din-inima-mea, care nu arata ca și cum ar fi fost
îmblânzit vreodată, din ziua în care Dumnezeu l-a creat,
special pentru ea.

Îi vorbesc.

Îi spun că mă cheamă Miles.

Îi spun că mă poate urma și că o să-i arăt drumul spre sala de
clasă a domnului Clayton.

Mă holbez la ea, pentru că încă nu a spus nimic, dar
încuviințarea ei din cap este cel mai frumos lucru pe care mi
l-a spus vreodată o fată.

O întreb de unde vine și îmi răspunde că din Arizona.

— Phoenix, îmi specifică.

Nu o întreb ce a adus-o în California, dar îmi spun că taică-meu merge des cu treburi în Phoenix, pentru că deține câteva clădiri acolo.

Zâmbește.

Îmi spun că n-am fost niciodată acolo, dar că mi-ar plăcea să ajung, cândva.

Zâmbește din nou.

Cred că-mi spune că este un oraș simpatic, dar mi-e greu să-i înțeleg cuvintele, când tot ce aud în mintea mea este numele ei.

Rachel.

O să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Zâmbetul ei mă face să vreau să vorbesc în continuare, așa că îmi pun o altă întrebare, în timp ce trecem de clasa domnului

Clayton.

Continuăm să mergem.

Ea continuă să vorbească, pentru că eu continui să îi pun întrebări.

La unele încuviințează din cap.

La altele răspunde.

La câteva fredonează melodii.

Sau așa mi se pare.

Ajungem la capătul culoarului, chiar în momentul în care spune ceva despre faptul că speră să-i placă școala asta, pentru că un era pregătită să plece din Phoenix.

Nu pare fericiți de această mutare.

Nici un-și imaginează cât de fericit sunt eu de această mutare.

— Unde-i clasa domnului Clayton? mă întrebă.

Mă uit la gura care tocmai a rostit această întrebare. Buzele

ei nu sunt simetrice. Buza de sus este puțin mai subțire decât cea de jos, dar diferența nu se observă decât atunci când vorbește.

Când gura ei pronunți cuvinte, mă face să mă întreb de ce acestea sună mult mai bine când sunt rostite de gura ei, decât de orice altă gură.

Și ochii ei. Este imposibil ca ochii ei să nu vadă o lume mult mai frumoasă, mai pașnică decât aceea pe care o văd toți ceilalți ochi. Mă mai holbez la ea preț de câteva secunde; apoi arăt cu degetul în spatele meu și îi spun că am trecut pe lângă clasa domnului Clayton.

Obrajii ei își schimbă nuanța într-un roz mai aprins, de parcă mărturisirea mea ar afecta-o la fel de mult cât mă afectează ea pe mine.

Zâmbesc din nou.

Fac semn cu capul către sala de clasă a domului Clayton.

Mergem în acea direcție.

Rachel.

O să te îndrăgostești de mine, Rachel.

Îi deschid ușa și îl informez pe domnul Clayton că Rachel este elevă nouă. De asemenea, vreau să adaug pentru toți ceilalți băieți din clasă că Rachel nu le aparține.

Este a mea.

Dar nu spun nimic.

Nu este nevoie, pentru că singura persoană care trebuie să știe că o doresc pe Rachel este Rachel.

Se uită la mine și zâmbește din nou, ocupând singurul scaun liber, în cealaltă parte a sălii.

Ochii ei îmi transmit că deja știe că este a mea.

Este doar o chestiune de timp.

Vreau să îi scriu lui Ian și să-i spun că Rachel nu arată bine.

Vreau să-i spun că e o bombă sexy, dar, probabil, ar râde când ar citi.

În schimb, o fotografiez discret, din locul în care stau.

Îi trimit poza lui Ian, într-un mesaj, și scriu:

— Ea e viitoarea mamă a copiilor mei.

Domnul Clayton începe ora.

Miles Archer devine un obsedat.

* * *

Pe Rachel am cunoscut-o luni.

Azi e vineri.

Nu i-am mai adresat niciun cuvânt din ziua în care ne-am cunoscut. N-am idee de ce. Avem trei ore împreună. De fiecare dată când o văd, îmi zâmbește, ca și cum și-ar dori să-i vorbesc.

Ori de câte ori îmi fac curaj, dau înapoi.

Eram un tip încrezător.

Apoi a apărut Rachel.

Mi-am lăsat termen de gândire până azi. Dacă azi nu-mi fac curaj, pierd singura mea șansă de a fi cu ea. Fetele de genul lui

Rachel nu rămân singure prea mult timp.

Asta dacă o fi, măcar, disponibilă.

Nu-i cunosc povestea sau dacă n-o fi cuplată deja cu vreun băiat din Phoenix, dar există o singură cale de a afla.

Mă opresc lângă dulapul ei și o aștept. Iese din sala de clasă și îmi zâmbește.

O salut când trece pe lângă mine.

Observ că pielea ei capătă aceeași nuanță subtilă de roz.

Îmi place.

O întreb cum i-a mers în prima săptămână. Îmi răspunde că a fost bine. O întreb dacă și-a făcut prieteni, iar ea ridică din umeri, în timp ce-mi răspunde:

— Câțiva.

O adulmec discret.

Își dă seama, oricum.

Îi spun că miroase frumos.

Ea zice:

— Mulțumesc.

Încerc să ignor bătaile puternice ale inimii, ce-mi pulsează în urechi. Nu bag în seamă stratul fin de transpirație, care mi se formează pe palme. Îi rostesc numele, pe care îmi doresc să îl pronunț cu voce tare, iar și iar, la nesfârșit. Îngrop adânc toate astea și îi susțin privirea când o întreb dacă vrea să facem ceva mai târziu.

Le împing pe toate într-un colț și fac loc pentru răspunsul ei, pentru că este singurul lucru pe care mi-l doresc.

De fapt, vreau o înclinare afirmativă a capului. Acea care nu mai are nevoie de cuvinte?

Sau măcar un zâmbet?

Nu obțin înclinarea capului ei.

Are alte planuri în seara asta.

Totul vine înapoi înzecit, lovind ca o furtună, în digul care sunt eu. Bătăile inimii, transpirația din palme, numele ei. O nouă nesiguranță, pe care nici nu știam că o am, își face loc în pieptul meu. Toate acestea preiau conducerea și par să construiască un zid, de jur împrejurul ei.

— Dar, mâine nu sunt ocupată, continuă, spulberând zidul cu vorbele ei.

Fac loc pentru aceste cuvinte. Foarte mult loc. Le las să mă invadeze. Le absorb, ca un burete. Le înșfac din zbor și le înghit.

— Mâine e perfect pentru mine, îi răspund.

Îmi scot telefonul din buzunar, fără ca măcar să încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Ce număr ai? O să te sun eu.

Îmi dă numărul de telefon.

E entuziasmată.

Ea e entuziasmată.

Îi salvez numărul în telefon, știind că va sta acolo mult, foarte mult timp.

Și îl voi folosi.

Des.

capitolul trei

TATE

În mod normal, dacă m-aș trezi, aș deschide ochii și aș vedea un bărbat furios privindu-mă din ușa dormitorului, s-ar putea să țip. S-ar putea să arunc cu lucruri. S-ar putea să fug în baie și să mă baricadez înăuntru.

Totuși, nu fac nimic din toate astea.

Mă holbez și eu, la rândul meu, întrebându-mă cum poate fi acesta același tip care zăcea, mort de beat, pe coridor. Cum poate fi același timp care, aseară, a plâns până a adormit.

Bărbatul de acum e intimidant. Și supărat. Și mă privește ca și cum ar aștepta o scuză sau explicații din partea mea.

În orice caz, e același, pentru că e îmbrăcat tot cu perechea de blugi negri și cu care a adormit noaptea trecută. Singura diferență este că acum se poate ține pe picioare fără ajutor.

— Ce-am pățit la mână, Tate?

Știe cum mă cheamă. Oare știe pentru că i-a spus Corbin că mă mut la el sau își amintește că i-am spus eu, aseară? Sper să-i fi spus Corbin, pentru că nu prea aș vrea să-și amintească ce-am făcut aseară. Dintr-odată, mă simt jenată la gândul că ar putea să-și aducă aminte că l-am consolată în timp ce plângea.

Aparent, nu știe ce i s-a întâmplat la mână, așadar, sper ca asta să însemne că nu-și amintește nimic altceva din ceea ce s-a întâmplat după.

Stă sprijinit de ușa dormitorului, cu brațele încrucișate la piept. E o poziție defensivă, de parcă mă consideră pe mine vinovată pentru noaptea lui proastă. Mă răsucesc în pat, nefiind încă gata să mă trezesc de-a binelea, chiar dacă el consideră că îi datorez vreun soi de explicație. Îmi trag pătura peste cap.

— Când pleci, încuie ușa de la intrare, îi spun, sperând să priceapă aluzia că, acum, este mai mult decât poftit să se ducă la el acasă.

— Unde mi-e telefonul?

Strâng tare din ochi și încerc să ignor sunetul catifelat al vocii lui, care-mi pătrunde în urechi și se propagă în fiecare nerv al corpului meu, reușind să-mi încingă locuri pe care pătura subțire s-a chinuit toată noaptea să le încâlzească.

Încerc să mă concentrez pe faptul că persoana ce posedă această voce arzătoare stă în ușă, cerându-mi cu nerușinare să fac ceva, fără să aibă bunul simț de a recunoaște ajutorul pe care i l-am dat noaptea trecută. Vreau să știu unde se ascunde acel *Mulțumesc* pe care mi-l datorează. Sau să-mi zică măcar un *Bună, eu sunt Miles. Încântat de cunoștință*.

Dar tipul ăsta nu mă onorează cu nimic din toate astea. Este mult prea preocupat de mâna lui. Prea îngrijorat de sine, ca să se mai întrebe câte persoane o fi incomodat cu atitudinea lui de aseară. Dacă tipul asta și comportamentul său îmi vor fi vecini în următoarele luni, mai bine îl pun la punct de la început.

Dau păturile la o parte și mă ridic din pat, apoi mă apropii de ușă și îl privesc în ochi.

— Fă-mi o favoare și dă-te un pas înapoi.

În mod surprinzător mă ascultă. Îi susțin privirea, până când ușa dormitorului i se trânteste în nas, iar eu mă uit la cealaltă parte a ei. Mă întorc în pat, zâmbind. Mă întind și îmi trag din nou pătura peste cap.

Am câștigat.

V-am spus cumva că nu sunt o persoană matinală?

Ușa se deschide din nou, *izbită* de perete.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? răcnește el.

Mormăi pe înfundate, apoi mă ridic în șezut și îl privesc. Stă din nou în pragul ușii, încă privindu-mă de parcă îi sunt datoare cu ceva.

— *Tu!* țip, la rândul meu.

Arată într-adevăr șocat de izbucnirea mea, lucru care mă face, cumva, să-mi pară rău. Dar *el* este cel care se poartă ca un măgar!

Cred.

El a început.

Cred.

Se uită urât la mine, preț de câteva secunde, apoi înclină ușor capul înainte și își arcuiește o sprânceană.

— Noi doi, cumva am...? face semn cu degetul, înainte și înapoi, între noi. Ne-am cuplat, cumva, noaptea trecută? De asta ești supărată?

Prima mea idee este confirmată, așa că pufnesc în răs.

Este un măgar.

Și asta e grozav! Sunt vecină cu un tip care se matolește în timpul săptămânii și, evident, aduce acasă atât de multe pipițe, încât nici nu-și mai amintește cu care și-a făcut de cap și cu care nu.

Dau să-i răspund, dar sunt oprită de zgomotul ușii de la intrare și de vocea lui Corbin, care strigă:

— Tate?

Sar imediat în picioare și mă reped la ușa, dar Miles încă îmi blochează drumul, țintuindu-mă cu privirea, așteptând un răspuns la întrebarea sa. Mă uit fix în ochii lui, ca să-i dau răspunsul, însă, pentru un moment, mă pierd ei.

Au cea mai limpede nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Nu mai sunt deloc injectați, cu pleoape grele, cum

erau aseară. Sunt o nuanță atât de deschisă de albastru, încât par aproape incolori. Îi privesc în continuare, gata să cred că, dacă mă concentrez suficient de mult asupra lor, am să descopăr valuri. Aș spune că sunt limpezi precum apele din Caraibe, dar eu n-am fost niciodată în Caraibe, așa că nu am de unde să știu.

Clipește, iar eu părăsesc imediat zona Caraibelor și mă întorc în San Francisco. Revin în dormitor. Înapoi, la ultima întrebare pe care mi-a pus-o, înainte să intre Corbin pe ușă.

— Nu știu dacă tot ce-am făcut noi aseară se poate numi *cuplat*, îi șoptesc.

Mă holbez la el și aștept să-mi elibereze drumul.

Se îndreaptă, construind parcă un zid din beton armat, cu postura lui rigidă.

Aparent, dacă-i interpretez corect căutătura neclintită, nu-i place ideea ca noi doi să ne fi sărutat. Mi se pare că mă cercetează aproape dezgustat, ceea ce mă face să-l displac și mai mult.

Nu bat în retragere și niciunul dintre noi nu întrerupe contactul vizual, în timp ce se dă la o parte și îmi face loc să trec pe lângă el. Când ies din cameră, Corbin intră pe hol. Se uită cu suspiciune când la mine, când la Miles, iar eu îi arunc o privire care-i spune clar că nu există nici cea mai mică posibilitate pentru așa ceva.

— Bună, surioară, îmi spune, trăgându-mă într-o îmbrățișare.

Nu l-am mai văzut de aproape șase luni. Câteodată e ușor să uiți cât de dor îți este de cineva, până când te reîntâlnești cu acea persoană. Dar, în ceea ce îl privește pe Corbin, nu mi s-a întâmpat așa ceva. Îmi este mereu dor de el. Oricât de mult m-

ar plictisi uneori atitudinea lui protectivă, este, de asemenea, o dovadă a apropierii dintre noi.

Corbin îmi dă drumul și-mi apucă o șuviță de păr.

— E mai lung, remarcă el. Îmi place.

Este, probabil, una dintre cele mai lungi perioade de timp în care nu ne-am văzut. Întind mâna și-mi trec degetele prin părul care-i atârnă pe frunte.

— La fel e și al tău. Și *nu*-mi place.

Îi zâmbesc, pentru a-i da de înțeles că glumesc. De fapt, îmi place cum îi stă așa, ciufulit. Lumea ne-a spus mereu că semănăm, dar mie nu mi se pare. Tenul lui e mult mai închis la culoare decât al meu și l-am invidiat mereu pentru asta. Avem părul în aceeași nuanță de castaniu bogat, dar trăsăturile noastre sunt total diferite, mai ales ochii. Mama ne spunea mereu că, dacă ne-am pune ochii unii lângă alții, ar arăta exact ca un copac. Ai lui sunt verzi, precum frunzele, iar ai mei căprui, ca trunchiul.

Întotdeauna am invidiat faptul că el era mereu frunzele copacului, pentru că, în copilărie, verdele era culoarea mea preferată.

Corbin îl salută pe Miles cu o înclinare a capului.

— Hei, frate! Ai avut o noapte grea?

Îi pune întrebarea zâmbind, de parcă ar ști exact ce fel de noapte a avut Miles.

Miles trece pe lângă noi.

— Nu știu, îi răspunde. Nu-mi amintesc.

Se duce în bucătărie, deschide un dulap și scoate un pahar, ca și cum s-ar simți destul de în largul lui aici, încât să-și permită s-o facă.

Nu-mi place asta.

Nu-mi place Miles cel în largul lui.

Miles cel în largul lui deschide un alt dulap și scoate din el un tub de aspirină, apoi umple cana cu apă și înghite două tablete.

— Ți-ai adus toate lucrurile? mă întreabă Corbin HB

— Nu, îi răspund, urmărindu-l pe Miles. Vecinul tău m-a ținut ocupată o bună parte din noapte.

Miles își drege gâtul nervos, în timp ce spală paharul și îl pune la loc, în dulap. Stânjeneala lui, datorată faptului că nu-și poate aminti nimic, mă face să râd. Îmi place că habar n-are ce s-a întâmplat aseară. Îmi place chiar și faptul că îl deprimă gândul că a fost cu mine. Cred că am să păstrez această aparență încă puțin, numai pentru a-mi întreține distracția bolnavă.

Corbin mă privește de parcă ar ști ce vreau să fac. Miles iese din bucătărie și se uită întâi spre mine, apoi spre Corbin.

— Acum, aș vrea să mă duc acasă, dar nu-mi găsesc cheile. Ai cumva setul meu de rezervă?

Corbin aprobă din cap și se apropie de sertarul din bucătărie, îl deschide, scoate din el o cheie și i-o aruncă lui Miles, care o prinde din zbor.

— Poți să te întorci, peste vreo oră, ca să mă ajuți să urc restul bagajelor din mașina lui Tate? Vreau, mai întâi, să fac un duș.

Miles încuviințează, dar mă săgetează scurt cu privirea, în timp ce Corbin se îndreaptă spre dormitorul lui.

— Vorbim când nu va mai fi atât de dimineață, îmi spune Corbin.

Or fi trecut șapte ani de când n-am mai locuit împreună, dar frate-meu pare să-și amintească faptul că nu sunt prea vorbăreață dimineața. Păcat că Miles nu știe asta despre mine.

După ce Corbin dispăre în dormitor, mă întorc din nou spre Miles. El deja mă fixează cu privirea, de parcă încă așteaptă răspunsul la cine știe ce întrebare mi-a pus mai devreme. Eu nu-mi doresc decât să plece, așa că îi răspund la toate odată:

— Aseară, când am ajuns aici, erai lat, pe coridor. Habai n-aveam cine ești, așadar, atunci când ai încercat să intri după mine în apartament, s-ar putea să-ți fi strivit mâna cu ușa. Nu e ruptă. Am verificat, e cel mult învinețită. Pune niște gheață pe ea și ține-o legată câteva ore. Și, nu, nu ne-am cuplat. Te-am ajutat să intri și apoi m-am dus la culcare. Telefonul tău e pe jos, lângă ușa de la intrare, acolo unde l-ai scăpat aseară, pentru că erai prea criță ca să te deplasezi fără să fii susținut.

Îi întorc spatele și plec spre dormitor, doar ca să scap de privirea lui intensă. Când ajung în dreptul ușii, mă răsucesc din nou spre el.

— Când te întorci, peste o oră, după ce mă trezesc de tot, putem să mai încercăm o dată.

— Ce să mai încercăm? întrebă, cu maxilarul încordat.

— Să începem cu dreptul.

Închid ușa camerei, ridicând o barieră între mine și vocea aceea.

Doamne, ce *privire!*

* * *

— Câte cutii ai? mă întreabă Corbin, încălțându-se, lângă ușă.

Îmi iau cheile de pe bar.

— Șase, plus trei geamantane și toate hainele de pe umerașe.

Corbin se duce direct la ușa de vizavi și bate în ea, apoi se apropie de lift și apasă pe butonul de coborâre.

— I-ai spus mamei că ai ajuns cu bine?

— Da, i-am trimis un mesaj, aseară.

Aud zgomotul ușii apartamentului, chiar când ajunge liftul, dar nu mă întorc să-l privesc venind spre noi. Pășesc în ascensor și Corbin ține ușa deschisă pentru Miles.

Imediat ce apare în raza mea vizuală, războiul meu e pierdut. Un război pe care nici nu știam că îl port. Nu mi se întâmplă des, dar, atunci când un tip mi se pare cu adevărat atrăgător, este de preferat să mi se întâmple cu o persoană de care *vreau* să mă simt atrasă.

Miles nu este persoana pentru care *vreau* să simt așa ceva. Nu *vreau* să-mi placă de un bărbat care bea până cade din picioare, plânge după alte fete și nici măcar nu-și amintește dacă ți-a tras-o noaptea trecută. Dar e greu să-l ignori, atunci când prezența lui devine totul.

— Cred că două drumuri sunt suficiente, îi spune Corbin lui Miles, în timp ce apasă butonul spre parter.

Miles se holbează la mine. Nu pot să-mi dau seama ce *vrea*, pare încă nervos. Îi întorc privirea, pentru că, indiferent cât de bine ar arăta cu atitudinea asta, eu încă aștept acel *mulțumesc* pe care nu l-am primit.

— Bună, îmi spune Miles, într-un târziu.

Face un pas înainte, încălcând toate regulile de etichetă în lift, îmi invadează spațiul personal și îmi întinde mâna.

— Eu sunt Miles Archer. Locuiesc vizavi.

Și, *sunt încurcată*.

— Cred că am lămurit asta, îi răspund, privind cu suspiciune mâna pe care mi-o oferă.

— Încercăm din nou, îmi explică, arcuind o sprânceană. Cu dreptul?

Ah, da! Adevărat, eu i-am propus asta.

Îi prind mâna și i-o scutur.

— Tate Collins. Sunt sora lui Corbin.

Modul în care se retrage un pas, dar continuă să mă privească mă stânjenește un pic, mai ales că frate-meu, se află la numai un metru distanță. Totuși, lui Corbin nu pare să-i pese. Ne ignoră pe amândoi, absorbit de telefon.

În cele din urmă, Miles își mută privirea, apoi își scoate telefonul din buzunar. Profit de ocazie pentru a-l studia.

Ajung la concluzia că întreaga lui înfățișare este contradictorie. De parcă doi creatori diferiți au purtat un război, atunci când l-au conceput. Forța structurii lui osoase contrastează cu finețea buzelor lui ispititoare. Par inofensive și ademenitoare, în comparație cu duritatea trăsăturilor și cu acea cicatrice crestată, care i se întinde pe obrazul drept.

Părul său nu se poate hotărî dacă vrea să fie blond sau șaten, drept sau ondulat. Personalitatea lui oscilează între plăcută și total indiferentă, făcând un talmeș-balmeș din abilitatea mea de a distinge între cald și rece. Postura sa relaxată se războiește cu înverșunarea pe care i-am observat-o în privire. Calmul său de dimineață este în contradicție cu starea de ebrietate de seara trecută. Ochii lui nu se pot hotărî dacă vor să se uite la ecranul telefonului sau la mine, pentru că se plimbă între noi, de câteva ori, înainte ca ușile liftului să se deschidă.

Îmi feresc privirea și cobor prima din ascensor. Cap stă pe scaunul său, mereu vigilent. Ne urmărește pe toți trei, coborând

din lift, și împinge în brațele scaunului, ridicându-se pe picioarele șubrede. Corbin și Miles îl salută cu o înclinare a capului și trec mai departe.

— Cum a fost prima ta noapte aici, Tate? mă întreabă, zâmbind ușor, oprindu-mă din mers.

Nu sunt surprinsă că știe deja cum mă cheamă, ținând cont de faptul că, aseară, știa la ce etaj urc.

Mă uit la ceafa lui Miles, în timp ce ei își continuă drumul fără mine.

— Sincer, a fost plină de evenimente neașteptate. Cred că frate-meu și-a ales greșit camarazii.

Îmi întorc privirea spre Cap, care, acum, se uită și el la Miles. Buzele zbârcite i se strâng într-o linie dreaptă și clatină imperceptibil dinn cap.

— Ah! Pesemne că băiatul ăla n-are ce să facă, spune, neluându-mi în seamă comentariul.

Nu-mi dau seama dacă, prin “băiatul ăla”, se referă la Corbin sau la Miles, dar nu-l întreb.

Cap se întoarce cu spatele și-și târâie pașii în direcția băilor din bol.

— Cred că tocmai m-am pișat pe mine, mormăie el.

Îl urmăresc cu privirea până dispare prin ușa toaletei, întrebându-mă în ce moment al vieții devii atât de bătrân, încât îți pierzi măsura cuvintelor. Deși Cap nu pare tipul de om care să fi *avut*, vreodată, o astfel de măsură. Îmi place asta la el.

— Tate, hai să mergem! strigă Corbin, din celălalt capăt al boiului.

Îl prind din urmă, să le arăt unde mi-am parcat mașina.

Facem trei drumuri, nu două, pentru a duce totul sus.

Trei drumuri lungi, pe parcursul cărora Miles nu-mi mai adresează niciun cuvânt.

capitolul patru

MILES

Cu șase ani în urmă

Tata: Unde ești?

Eu: Acasă la Ian.

Tata: Trebuie să stăm de vorbă.

Eu: Nu poți să aștepti până mâine? Ajung târziu acasă.

Tata: Nu. Trebuie să vii acum. Te aștept de când ai terminat orele.

Eu: Bine. Vin acum.

Asta a fost conversația care m-a adus în situația de față. Eu, stând în fața tatei, pe canapea. Tata, spunându-mi ceva ce nu vreau să aud.

— Ți-aș fi spus mai demult, Miles. Doar că...

— Te-ai simțit vinovat? îl întrerup. Ca și cum ai fi făcut ceva greșit?

Se uită în ochii mei și încep să mă simt vinovat pentru vorbele pe care i le-am spus, dar ignor sentimentul și continui.

— A trecut mai puțin de un an de când a murit.

Imediat ce termin de rostit cuvintele mi se face greață.

Nu-i place să fie judecat, cu atât mai puțin de mine. S-a obișnuit să-i susțin deciziile. Drace, până și eu sunt obișnuit să-i deciziile. Pană acum, am crezut mereu că ia numai decizii bune.

— Uite, știu că ți-e greu să accepți, dar am nevoie de sprijinul tău. Nu știi cât de greu mi-a fost să îmi continui viața, după ce a murit.

— Greu?

Sar în picioare și țip. Mă port de parcă, dintr-un oarecare motiv, m-ar interesa, când, de fapt, nu mă interesează deloc. Nici că-mi păsa că a început deja să iasă cu altele. Poate să-și dea întâlnise cu cine vrea. Poate să și-o tragă cu cine vrea.

Cred că singurul motiv pentru izbucnirea mea este faptul că ea nu mai poate să răspundă în niciun fel. E greu să-ți aperi căsnicia atunci când ești mort. De asta o fac eu pentru ea.

— E limpede că nu ți-e greu deloc, tată.

Mă plimb prin încăpere, înainte și înapoi.

Casa e mult prea mică pentru a-mi cuprinde toată frustrarea și dezamăgirea.

Mă uit din nou la el și-mi dau seama că nu mă deranjează atât de mult faptul că se întâlnește deja cu altcineva, ci urăsc privirea pe care o are atunci când vorbește despre ea. Nu l-am văzut niciodată să se uite așa la mama, deci, oricine ar fi, este evident că nu e ceva trecător. Această femeie este gata să se infiltreze în viețile noastre și să pătrundă în relația mea cu tata, ca iedera otrăvitoare. N-o să mai fim doar eu și tata. O să fim eu, tata și *Lisa*. Nu mi se pare normal, atât timp cât prezența mamei încă se simte peste tot, în casa asta.

Stă cu brațele în față și degetele încleștate. Privește în podea.

— Nu știu dacă relația asta are vreun viitor, dar vreau să încerc. *Lisa* mă face fericit. Câteodată, singura cale de a-ți continua viața este... să-ți continui viața.

Deschid gura să-i răspund, dar cuvintele îmi sunt întrerupte de sunetul soneriei. Se uită la mine și, cu ezitare, se ridică în picioare. Pare mai mic. Mai puțin eroic.

— Nu-ți cer să o plăci. Nu-ți cer să petreci timp cu ea. Vreau doar să te porți frumos.

Ochii lui sunt rugători și mă fac să mă simt vinovat pentru că opun atât de multă rezistență.

Dau din cap.

— O să mă port frumos, tată. Știi bine că așa voi face.

Mă îmbrățișează. E o senzație și plăcută, și neplăcută. Nu mă simt de parcă l-aș îmbrățișa pe omul pe care l-am venerat timp de șaptesprezece ani. Mă simt de parcă tocmai mi-am îmbrățișat un coleg.

Mă roagă să răspund la ușa, în timp ce el se duce în bucătărie să termine cina, iar eu îl ascult. Închid ochii și îi transmit mamei că voi fi drăguț cu Lisa, dar că, pentru mine, va rămâne mereu doar Lisa, indiferent ce se va întâmpla între ea și tata. Deschid ușa.

— Miles?

Mă uit la chipul ei și este exact opusul mamei. Asta mă face să mă simt bine. Este mult mai scundă decât mama. Nu e nici la fel de frumoasă ca mama. Nimic legat de ea nu poate fi comparat cu mama, așa că accept exact ceea ce este: un oaspete la cină.

O salut cu o înclinare a capului și deschid ușa mai larg, pentru a o lăsa să intre.

— Tu trebuie să fii Lisa. Mă bucur să te cunosc.

Fac semn cu degetul în spatele meu.

— Tata e în bucătărie.

Lisa face un pas în față și mă îmbrățișează, un gest pe care reușesc să-l transform în ceva stânjenitor, după cee zit câteva secunde înainte să o îmbrățișez și eu.

Ochii mei o zăresc pe fata din spatele ei.

Ochii feței din spatele ei îi întâlnesc pe ai mei.

O

să
te
îndrăgostești

de
mine,
Rachel.

— Miles? îngână, într-o șoaptă sugrumată.

Vocea ei se aseamănă puțin cu a mamei sale, dar e mai tristă.

Lisa se uită când la mine, când la ea.

— Vă cunoașteți?

Rachel nu confirmă.

Și nici eu nu o fac.

Dezamăgirea ni se scurge pe pământ, la picioarele noastre, și se transformă într-o baltă de lacrimi parcă prea devreme apărute.

— El, hmm... el...

Rachel se îneacă în cuvinte, așa că o ajut să-și termine propoziția.

— Eu și Rachel mergem la aceeași școală, îi răspund, fără să gândesc.

Îmi regret imediat cuvintele, pentru că, de fapt, aș fi vrut să spun,

Rachel este următoarea fată de care o să mă îndrăgostesc.

Dar nu pot spune asta, pentru că e evident ce va urma. Rachel nu este următoarea fată de care o să mă îndrăgostesc, pentru că, după toate probabilitățile, Rachel o să devină sora mea vitregă.

Pentru o a doua oară în seara asta, mi se face rău.

Lisa zâmbește și își strânge palmele.

— Grozav, îmi spune.

Tata intră în camera. O îmbrățișează pe Lisa. O salută pe Rachel și îi spune că îi pare bine să o revadă.

Tata o cunoaște deja pe Rachel.
Rachel îl cunoaște deja pe tata.
Tata este noul iubit al Lisei.
Tata petrece mult timp în Phoenix.
Tata petrecea mult timp în Phoenix și înainte să moară mama.
Tata e un nemernic.

— Rachel și Miles deja se cunosc, îi spune Lisa tatei.

El zâmbește și ușurarea îi inundă fața.

— Bine. Bine, răspunde, repetând cuvântul de două ori,
de parcă asta ar îmbunătăți situația.

Nu.

Rău. Rău.

— Înseamnă că seara asta va fi mult mai relaxată, remarcă el,
râzând.

Mă uit la Rachel.

Rachel se uită la mine.

Nu pot să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Privirea ei e tristă.

Gândurile mele sunt și mai triste.

Iar tu nu poți să te îndrăgostești de mine.

Intră în casă, evitându-mi privirea și privindu-și picioarele ce
formează fiecare pas. Sunt cei mai triști pași pe care i-am văzut.

Închid ușa.

Este cea mai tristă ușă pe care am fost nevoit, vreodată,
să o închid.

capitolul cinci

TATE

— Ești liberă de Ziua Recunoștinței? mă întreabă mama.

Mut telefonul la cealaltă ureche, în timp ce scot cheia din geantă.

— Da, dar nu și de Crăciun. Deocamdată, lucrez numai la sfârșit de săptămână.

— Bine. Spune-i lui Corbin că încă n-am murit, în caz că simte vreodată nevoia să ne sune.

Râd.

— O să-i transmit. Te iubesc.

Închid și pun telefonul în buzunarul bluzei de la uniforma medicală. Este doar o slujbă cu jumătate de normă, dar, e un început. În seara asta am avut ultimul curs de pregătire, iar de mâine încep turele de weekend.

Până acum, îmi place slujba și am fost de-a dreptul șocată când m-au sunat, după primul interviu. Se potrivește și cu programul cursurilor mele. Sunt la școală, de luni până vineri, ori la cursuri ori la practică, apoi în weekend, lucrez în tura de după-amiază, la spital. M-am obișnuit destul de ușor cu ritmul ăsta.

Îmi place și San Francisco. Știu că n-au trecut decât două săptămâni, dar mai degrabă mă pot vedea stabilită aici după absolvire, decât înapoi, în San Diego.

Mă înțeleg bine și cu Corbin, deși el e mai mult plecat decât acasă și sunt sigură că ăsta este, de fapt, motivul armoniei dintre noi.

Zâmbesc, simțind că, în sfârșit, mi-am găsit locul și deschid ușa apartamentului. Zâmbetul îmi dispare imediat ce dau cu

ochii de alți trei tipi, dintre care numai pe doi îi recunosc. Miles stă în bucătărie și măgarul însurat, din lift, stă pe canapea.

Ce naiba caută Miles aici?

Ce naiba caută *oricare* dintre ei aici?

Mă uit urât la Miles, mă descalț de pantofi și îmi arunc geanta pe dulap. Corbin nu ajunge acasă decât peste vreo două zile și chiar aveam de gând să profit de liniștea și pacea care mă așteptau acasă, ca să pot învăța ceva.

— E joi, zice Miles, când îmi vede mutra încruntată, de parcă ziua săptămânii ar trebui să mă lămurească în vreun fel.

Mă privește din bucătărie. Observă că nu sunt deloc încântată de prezența lor.

— Chiar așa. Și mâine e vineri, îi răspund, apoi mă întorc spre ceilalți doi, care stau pe canapeaua lui Corbin. De ce v-ați adunat cu toții în apartamentul meu?

Tipul blond, subțire, se ridică imediat și vine spre mine. Îmi întinde mâna.

— Tate? mă întrebă. Eu sunt Ian. Am copilărit cu Miles. Sunt un prieten al fratelui tău.

Apoi, arată spre tipul din lift.

— El e Dillon.

Dillon înclină din cap, în semn de salut, dar nu se obosește să-mi vorbească. Nici nu-i nevoie. Rânjetul lui cât toată fața îmi spune tot ce gândește în acest moment. Miles vine în sufragerie și arată spre televizor.

— Joia, cam asta e obiceiul nostru, atunci când suntem acasă. Seara de meci.

Puțin îmi pasă de obiceiul *lor*. Eu am teme de făcut.

— Corbin nici nu-i acasă, în seara asta. Nu puteți să faceți asta la tine? Am de învățat.

Miles îi dă o bere lui Dillon, apoi se uită, din nou, la mine.

— Eu n-am cablu TV.

Bineînțeles că n-ai cablu TV.

— Și soția lui Dillon nu ne lasă să mergem la el.

Normal că nu vă lasă.

Îmi dau ochii peste cap și mă duc în dormitor, trântind, neintenționat, ușa în urma mea.

Mă dezbrac de uniformă, îmi pun o pereche de blugi și abia reușesc să-mi trag pe cap tricoul în care am dormit azi-noapte, când aud o bătaie în ușa. O deschid, aproape la fel de dramatic pe cât am trântit-o, mai devreme.

E atât de înalt.

Nu mi-am dat seama până acum cât e de mare, dar, în momentul ăsta, când îmi umple cadrul ușii, pare foarte înalt. Dacă și-ar pune, chiar acum, brațele în jurul meu, mi-aș apăsa urechea exact deasupra inimii lui. Iar el și-ar sprijini obrazul pe creștetul capului meu.

Dacă m-ar săruta, ar trebui să-mi ridic fața ca s-o întâlnesc pe a lui, dar ar fi drăguț, pentru că, probabil, și-ar petrece brațele în jurul taliei mele și m-ar ridica spre el, iar gurile ni s-ar uni, ca piesele unui puzzle. Numai că nu s-ar potrivi foarte bine, pentru că, în mod sigur, nu sunt două piese ale *aceluiiași* puzzle.

În pieptul meu se petrece ceva ciudat. Ca o *bătaie de aripi*. Nu-mi place sentimentul, pentru că știu ce semnificație are. Înseamnă că am un corp trădător, care începe să-l placă pe Miles.

Sper doar să nu-l ajungă din urmă și mintea mea.

— Dacă ai nevoie de liniște, poți să te duci la mine, îmi spune.

Mă înfioarează modul în care propunerea lui îmi strânge stomacul ghem. N-ar trebui să mă entuziasmeze posibilitatea de a mă duce în apartamentul lui, dar sunt deja entuziasmată.

— Probabil vom mai sta pe-aici vreo două ceasuri, adaugă el.

Undeva, în vocea lui, se simte un soi de regret. Mai mult ca sigur, mi-ar trebui o echipă de cercetare pentru a-l descoperi, dar regretul e ascuns acolo, undeva, sub tonul arzător.

Expir rapid, eliberând aerul din plămâni. Mă port ca o javră. Nici măcar nu e apartamentul meu. Țasta e un *obicei* al lor, pe care îl practică în mod regulat, și cine naiba sunt eu, să mă mut aici și să le dau tabietul peste cap?

— Sunt doar obosită, îi spun. E în regulă. Îmi cer scuze dacă am fost nepoliticoasă cu prietenii tăi.

— Prietenul, clarifică el. Dillon *nu* este prietenul meu.

Nu îl întreb ce vrea să spună cu asta. Se uită spre camera de zi, apoi din nou la mine. Se sprijină de tocul ușii, semn că renunțarea mea la apartament în favoarea jocului lor nu pune capăt discuției noastre. Își aruncă ochii la uniforma aruncată pe pat.

— Ți-au găsit o slujba?

— Da, îi răspund, întrebându-mă de unde are, brusc, atât de mult chef de vorbă. Sunt asistent medical, la spitalul de urgență.

Pe frunte îi apare o cută, iar eu nu pot să-mi dau seama dacă este un semn de confuzie sau de fascinație.

— Nu ești încă la școală? Cum poți să lucrezi ca asistent medical?

— Urmez un masterat pentru asistenți medicali, ca să devin asistent medical anestezist. Am deja licența de asistent medical.

Pare mai greu de cap, așa ca simt nevoia să-i explic.

— O să-mi permită sa administrez anesteziilor pacienților.

Se holbează la mine câteva secunde, apoi se îndreaptă și se dezlipește de tocul ușii.

— Bravo ție.

Nu zâmbește deloc.

De ce nu zâmbește niciodată?

Se întoarce în sufragerie. Mă îndepărtez de prag și îl privesc, în timp ce își reia locul, pe canapea, și dedică televizorului întreaga lui atenție.

Dillon îmi dedică mie întreaga lui atenție, dar eu mă uit în altă parte și merg în bucătărie, să caut ceva de mâncare. Nu găsesc mare lucru, pentru că nu am gătit nimic, toată săptămâna, așa că scot din frigider tot ce am nevoie pentru a-mi prepara un sandviș. Când dau cu ochii de el, Dillon încă mă privește. Numai că acum mă privește de la o distanță de treizeci de centimetri, nu din sufragerie.

Îmi zâmbește, apoi face un pas în față, se întinde să ia ceva din frigider și ajunge la numai câțiva centimetri de fața mea.

— Așadar, tu ești surioara lui Corbin?

Cred că, în privința asta, sunt de acord cu Miles. Nici eu nu-l prea plac pe Dillon.

Ochii lui nu seamănă deloc cu ai lui Miles. Când Miles se uita la mine, privirea lui ascunde totul. Ochii lui Dillon nu ascund nimic și, în acest moment, e clar că mă dezbracă din priviri.

— Da, îi răspund, simplu, apoi îl ocolesc.

Deschid camera și mă uit după pâine. Când o găsesc, o așez pe bar și mă apuc de sandviș. Așez mai multe felii, să-i pregătesc unul și lui Cap. Mi-a devenit drag, în puținul timp pe

care l-am petrecut aici. Am aflat că, uneori, lucrează și câte paisprezece ore pe zi, dar numai pentru că locuiește în clădire, singur, și nu are altceva mai bun de făcut. Pare să aprecieze compania mea, mai ales cadourile comestibile, așa că, până când o să-mi fac mai mulți prieteni, o să-mi petrec timpul cu un bătrân de optzeci de ani.

Dillon se sprijină, lejer, de dulap.

— Ești asistentă sau ceva de genul ăsta?

Își deschide cutia de bere și o duce la gură, dar se oprește, înainte să bea, așteptând răspunsul meu.

— Mda, îi răspund, pe un ton expeditiv.

Zâmbește și ia o gură de bere. Continui să-mi pregătesc sandvișurile, încercând în mod intenționat să par ocupată, dar Dillon nu pare să se prindă. Continuă să se uite la mine până când sandvișurile sunt gata.

Dacă se așteaptă să îi fac și lui unul, poate aștepte mult și bine.

— Sunt pilot, începe el.

Nu o spune cu îngâmfare, dar, când nimeni nu te întreabă cu ce te ocupi și decizi să o arunci, pur și simple, în conversație, oricum ai spune-o, tot sună a îngâmfare.

— Lucrez la aceeași linie aeriană ca și Cotim.

Se uită la mine, așteptând să fiu impresionată de faptul că e pilot. Ceea ce el nu realizează este faptul că toți bărbații din viața mea sunt piloți. Bunicul meu a fost pilot. Tata a fost pilot până când s-a pensionat, acum câteva luni. Frate-meu e pilot.

— Dillon, dacă încerci să mă impresionezi, nu folosești tactica potrivită. Prefer bărbații un pic mai modești și mult mai *necăsătoriți*.

Ochii îmi coboară pe verigheta de pe mâna lui stânga.

— Meciul tocmai a început, îl anunța Miies pe Dillon, venind în bucătărie.

Deși cuvintele sunt inocente, ochii lui îi spun clar lui Dillon că trebuie să-și mute fundul în sufragerie.

Dillon oftează, de parcă Miles i-ar fi stricat toată distracția.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Tate, îmi spune, ca și cum conversația noastră s-ar fi terminat oricum, cu sau fără intervenția lui Miles. Ar trebui să ni te alături, în sufragerie. Se pare că a început meciul.

Deși vorbește cu mine, îl fixează cu privirea pe Miles. Apoi își îndreaptă spatele și, în drumul lui spre canapea, îl lovește cu umărul.

Miles ignoră iritarea afișată de Dillon, bagă mâna în buzunar, își scoate cheia și mi-o întinde.

— Du-te să înveți la mine.

Nu e o rugămintă.

E un ordin.

— Sunt în regulă, pot să învăț și aici. Sonorul televizorului nu se aude foarte tare.

Pun cheia pe dulap și înșurubez capacul borcanului cu maioneză, refuzând să fiu dată afară din propriul apartament de trei băieți. Învelesc sandvișurile în șervețele.

Se mai apropie un pas, până când ajunge suficient de aproape să-mi șoptească la ureche. Fiecare părticică a corpului meu s-a încordat, inclusiv degetele de la picioare, și sunt sigură că strâng sandvișurile atât de tare, încât urmele degetelor mele vor rămâne impregnate în pâine.

— *Eu* nu sunt în regulă cu tine învățând aici. Nu, până când nu pleacă toți. Du-te. Ia-ți sandvișurile cu tine.

Mă uit în jos, la sandvișuri. Din nu știu ce motiv, am impresia că le-a jignit.

— Nu le-am făcut pe amândouă pentru mine, îi zic, pe un ton defensiv. Îi duc unul lui Cap.

Mă uit la el și descopăr că iarăși se holbează, de parcă n-ar înțelege nimic. Cu niște ochi ca ai lui, ar trebui să fie interzis. Ridic din sprâncene și aștept o explicație, pentru că mă face să mă simt foarte ciudat. Nu mă consider o persoană căzută din lună, însă, modul în care mă studiază mă face să mă simt ca și cum aș fi.

— I-ai făcut un sandviș lui Cap?

Încuviințez din cap.

— Mâncarea îl face fericit, îi spun, ridicând din umeri.

Mă mai cercetează puțin, apoi se apropie, din nou, de mine. Ia cheia de pe barul din spatele meu și mi-o îndeasă în buzunarul din față, al pantalonilor.

Nici nu știu sigur dacă degetele lui mi-au atins blugii, dar când îți retrace mâna, trag adânc aer în piept și mă uit la buzunar, pentru că, *la naiba*, nu mă așteptam la asta.

Rămân încremenită, în timp ce el, neafectat, se întoarce, relaxat în sufragerie. Buzunarul meu parcă a luat foc.

Îmi conving picioarele să se miște, pentru că am nevoie de timp să procesez eea ce tocmai s-a întâmplat. După ce îi duc sandvișul lui Cap, ascult satul lui Miles și plec în apartamentul său. Mă duc de bunăvoie, nu pentru că m-a trimis el și nici pentru că am multe teme de făcut, ci pentru că ideea de a fi în apartamentul lui, fără ca el să fie acolo, este sadic de excitantă pentru mine. Mă simt de parcă mi s-ar fi oferit intrate liberă în sanctuarul tuturor secretelor lui.

* * *

N-ar fi trebuit să-mi fac speranțe că, dacă intru în apartamentul lui, am să-mi pot forma vreo părere despre cine este Miles adevărat. Nici măcar ochii lui nu mă pot ajuta cu asta.

Desigur, este, într-adevăr, un loc mult mai liniștit și, da, am reușit să-mi termin temele în numai două ore, dar asta doar pentru că, aici, nu exista niciun lucru care să-ți distragă atenția,

Nimic.

Niciu tablou pe pereții albi, sterili. Nici o decorațiune, Niciun fel de culoare. Chiar și masa masivă, din stejar, care separă bucătăria de sufragerie, este nedecorată. Diferă atât de mult de locul în care am crescut, unde, pentru mama, masa din bucătărie era punctul centru al întregii case, acoperita cu o față de masă, cu farfurii specifice anotimpului curent și având deasupra un candelabru sofisticat.

Miles nu are nici măcar un vas pentru fructe.

Singurul lucru impresionant din acest apartament este biblioteca din sufragerie. E încărcată cu zeci de cărți, fapt care mă atrage mai mult decât orice altceva ar fi putut încărcă pereții lui goi. Mă apropiu de rafturi, să-i admir colecția, sperând să-i pot ghici personalitatea pe baza gusturilor literare.

Tot ce găsesc sunt rânduri întregi, ticsite cu volume despre aeronautică.

Sunt puțin dezamăgită că, după un tur complet al apartamentului, am ajuns la concluzia că este un obsedat de muncă, fără pic de gust pentru decor.

Renunț la gândul că voi descoperi ceva în sufragerie și mă orientez spre bucătărie. Deschid frigiderul, dar este aproape gol. Sunt câteva cutii de mâncare comandată. Condimente. Suc de

portocale. Seamănă cu frigiderul lui Corbin: gol, trist și atât de tipic burlacilor.

Deschid un dulap, iau un pahar și îmi torn niște suc. Îl beau, apoi clătesc paharul în chiuvetă. Mai sunt câteva vase nespălate, așa că le spăl pe toate. Până și farfuriile și paharele lui sunt lipsite de personalitate: simple, albe și triste.

Simt o nevoie bruscă de a pune mâna pe cardul de credit, de a mă duce direct la magazin și de a-i cumpăra niște draperii, un set nou de veselă colorată, câteva tablouri, poate chiar și câteva plante. Locul ăsta are nevoie de puțină viață.

Mă întreb care o fi povestea lui. Nu cred că are o iubită. Încă nu l-am văzut în compania vreuneia și, în casă, nu se simte deloc mâna unei femei. Toace astea îmi întăresc presupunerea. Nu cred că o femeie ar putea să intre în acest apartament, fără să-l decoreze, măcar puțin, înainte să plece, așa că, probabil, aici nu intră niciodată femei.

Asta mă face să-mi pun întrebări și despre Corbin. În toți anii în care am crescut împreună, nu a vorbit niciodată de vreo relație și sunt convinsă că nu a făcut-o pentru că nu a avut *niciuna*. De fiecare dată când am făcut cunoștință cu vreo fată cu care se vedea, niciodată nu s-a întâmplat să reziste împreună mai mult de o săptămână. Nu știu dacă asta înseamnă că nu îi place să aibă pe cineva lângă el sau dacă e prea *dificil* să stea cineva lângă el. Cred că prima varianta este cea corectă, dacă pun la socoteală numărul de telefoane pe care le primește de la femei.

Dacă mă gândesc la abundența aventurilor de o noapte și la lipsa lui de angajament, mă întreb cum a putut să fie atât de protectiv cu mine. Cred că se cunoștea prea bine pe el însuși și nu voia să ies cu vreunul ca el.

Mă întreb dacă Miles seamănă vreun pic cu frate-meu.

— Îmi speli vasele?

Vocea lui mă ia prin surprindere și mă face să tresar de spaimă. Mă întorc brusc, dau cu ochii de Miles și, în timpul asta, aproape scap paharul din mână. Îmi alunecă, dar reușesc să îl prind, înainte să se facă zob, pe podea. Inspir adânc, încercând să mă calmez, și îl așez, cu grijă, în chiuvetă.

— Mi-am terminat temele, încep, înghițind în sec, peste nodul din gât.

Mă uit la vase, care sunt acum în suportul pentru scurs.

— Erau murdare, îi explic.

Zâmbește.

Presupun.

De îndată ce colțurile buzelor lui încep să se ridice, se re poziționează într-o linie strânsă. *Alarmă falsă.*

— Au plecat cu toții, mă informează dându-mi undă verde să dispar din perimetrul lui.

Observă sucul de portocale, care a rămas pe dulap și îl pune în frigider.

— Scuze, mormăi eu. Îmi era sete.

Se întoarce cu fața spre mine și se sprijină cu umărul de frigider, încrucișându-și brațele la piept.

— Nu mă deranjează dacă îmi bei sucul, Tate.

Ooo, *uau!*

Asta a sunat ciudat de sexy. La fel e și faptul că a spus-o el. Tot nicio urmă de zâmbet. *Iisuse Hristoase*, omul asta e incredibil! Oare nu-și dă seama că orice discurs trebuie însoțit de mimică facială?

Nu vreau să-mi remarce dezamăgirea, așa că mă întorc spre chiuvetă. Folosesc jetul de apă, ca să îndepărtez restul de spumă

din ea. E o activitate chiar potrivită, în opinia mea, dacă mă gândesc la tensiunea ciudată, care plutește în bucătăria lui.

— De cât timp locuiești aici? îl întreb, încercând să curm liniștea incomodă, în timp ce mă întorc, din nou, cu fața spre el.

— De patru ani.

Nu știi de ce râd, dar o fac. Ridică o sprânceană, neștiind cum a putut răspunsul lui să mă facă să râd.

— Păi, casa ta e...

Mă uit spre sufragerie, apoi înapoi, la el.

— E cam goală. Am crezut că, poate, abia te-ai mutat și nu ai avut timp să decorezi.

Nu am vrut să sune ca o insultă, dar exact așa a sunat. Eu încerc doar să întretin conversația, dar cred că nu reușesc decât să o fac și mai stânjenitoare.

Își plimbă privirea de jur împrejurul apartamentului, analizându-mi comentariul. Mi-aș dori să-l pot retrage, dar nici măcar nu încerc. Cu siguranța, n-aș face decât să înrăutățesc situația.

— Lucrez mult, îmi explică. Nu primesc niciodată musafiri, așa că nu mi s-a părut a fi o prioritate.

Vreau să-l întreb de ce nu primește niciodată vizitatori, însă anumite întrebări par să fie interzise, în cazul lui.

— Apropo de musafiri, care-i treaba cu Dillon?

Miles ridică din umeri, lipindu-și spatele de frigider.

— Dillon e un măgar care nu are nici cel mai mic respect pentru soția lui, îmi spune, sec.

Se răsuțește cu spatele și iese din bucătărie, îndreptându-se spre dormitor. Lasă ușa întredeschisă, ca să-l pot auzi.

— Am vrut să te avertizez, înainte să crezi în poveștile lui.

— Nu cred în povești, îi răspund. Cu atât mai puțin în cele spuse de oameni ca Dillon.

— Bine.

Bine? Ha! Miles nu vrea să îl plac pe Dillon. Ador că Miles nu vrea să-l plac pe Dillon.

— Lui Corbin nu i-ar plăcea să începi ceva cu el. Îl urăște pe Dillon.

Aaa! Nu vrea să-l plac pe Dillon de dragul lui *Corbin*. De ce mă simt atât de dezamăgită?

Iese din dormitor și nu mai este îmbrăcat cu blugi și tricou. Poartă o pereche foarte familiară de pantaloni și o cămașa albă, apretată, cu nasturii descheiați.

Se îmbracă în uniforma de pilot.

— Ești pilot? îl întreb oarecum perplexă.

Vocea mă face să par ciudat de impresionată.

Aprobă din cap și intră în baia de serviciu, care este adiacentă bucătăriei.

— Așa l-am cunoscut pe Corbin, îmi spune. Am fost colegi la Academie.

Se întoarce în bucătărie, cu un coș de rufe, pe care îl pune pe dulap.

— E un tip de treabă, continuă.

Are cămașa descheiată.

Mă holbez la abdomenul lui.

Nu te mai holba la abdomenul lui!

Dumnezeule, are V-ul. Acea adâncitură fascinantă, a bărbaților, se întinde pe partea de jos a mușchilor abdominali și dispăre sub linia pantalonilor, de parcă ar indica o țintă secretă.

Iisuse Hristoase, Tate, te holbezi între picioarele lui, la naiba!

Acum își încheie cămașa și, cu o putere supraomenească, îmi ridic privirea spre fața lui.

Gânduri. Ar trebuie să am câteva, dar nu le pot găsi. Poate pentru că am aflat că e pilot.

Dar, de ce-aș fi impresionată?

Nu m-a impresionat faptul că Dillon e pilot. Dar, ce-i drept, nu am aflat că Dillon e pilot în timp ce își aranja rufele și își afixa abdomenul. Un pilot care împătorește rufe, cu abdomenul la vedere, este foarte impresionant.

Miles este acum complet îmbrăcat. Se încălță cu pantofii, iar eu îl privesc de parcă aș fi la un spectacol, în care el e atracția principală.

— Crezi că e indicat? îl întreb, găsind, prin nu știu ce metodă, un gând coerent. Ai băut cu băieții și ești pe cale să preiei comanda unui avion comercial?

Miles își încheie jacheta, apoi ridică de pe podea o geantă deja împachetată.

— N-am băut decât apă, în seara asta, îmi spune, chiar înainte să iasă din bucătărie. Nu sunt cine știe ce chefliu. Și, sub nicio formă, nu beau când sunt de serviciu.

Râd și îl urmez în sufragerie. Mă apropiu de masă și îmi strâng lucrurile.

— Cred că ai uitat cum ne-am cunoscut. Știi, ziua în care m-am mutat? Acea în care o anumită persoană a băut până a căzut pe hol?

Îmi deschide ușa de la intrare.

— Habar n-am despre ce vorbești, Tate, răspunde el. Ne-am cunoscut în lift. Nu-ți amintești?

Nu pot să-mi dau seama dacă glumește, pentru că nu văd nici urmă de zâmbet sau licărire în ochii lui.

Trage ușa în urma noastră. Îi înapoiez cheia apartamentului, ca să o încui. Pășesc spre ușa mea și o deschid.

— Tate?

Cât pe ce si pretind că nu-l aud, numai ca să-l aud cum îmi mai rostește o dată numele. În schimb, întorc privirea spre el, prefăcându-mă că nu mă afectează, câtuși de puțin.

— Noaptea aceea, în care m-ai găsit în hol? A fost o excepție. O foarte *rară* excepție.

E ceva nespus în ochii lui, poate chiar și în voce.

Stă în fața ușii, gata să se îndrepte spre lift. Așteaptă să vadă dacă am să-i ofer un răspuns. Ar trebui să-i spun la revedere. Poate ar trebui să-i urez un zbor liniștit. Totuși, asta s-ar putea interpreta drept ghinion. Ar trebui să-i zic doar noapte bună.

— Și excepția aceea s-a produs din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Rachel?

Da. Pe bune, chiar am decis să-l întreb asta, în schimb.

DE CE a trebuit să spun așa ceva?

Își schimbă poziția. Expresia îi îngheață pe chip, ca și cum cuvintele mele l-ar fi lovit ca un trăsnet. Cred că nu-și închipuie de ce spus așa ceva, pentru că, evident, nu mai ține minte nimic din noaptea aia.

Repede, Tate. Zi ceva!

— Ai crezut că sunt cineva pe nume Rachel, bolborosesc, acoperind, cât de bine pot, stânjeneala cu explicații. Am crezut că, poate, s-a întâmplat ceva între voi și de asta... știi tu.

Miles trage adânc aer în piept, dar încearcă să ascundă lucrul ăsta. Se pare că am atins o coardă sensibilă.

Și se pare ca nu vom discuta despre Rachel.

— Noapte bună, Tate, îmi spune, îndepărtându-se.

Nu reușesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. L-am făcut să se simtă prost? L-am călcat pe nervi? L-am întristat?

Orice oi fi făcut, acum urăsc chestia asta. Această stânjeneală care umple spațiul dintre ușa mea și liftul în fața căruia stă el acum.

Intru în apartament și închid ușa, dar stânjeneala s-a răspândit peste tot. Nu a rămas doar în hol.

capitolul șase

MILES

Cu șase ani în urmă

Servim cina, dar este un moment incomod.

Lisa și tata încearcă să ne includă în conversație, dar niciunul dintre noi nu are dispoziția necesară pentru a vorbi. Ne uităm fix la farfuriile. Mutăm mâncarea, de colo-colo, cu furculițele.

Nu vrem să mâncăm.

Tata o întreabă pe Lisa dacă vrea să meargă cu el în grădina din spate.

Lisa răspunde că da.

Lisa o roagă pe Rachel să mă ajute cu strânsul mesei.

Rachel este de acord.

Ducem farfuriile la bucătărie.

Rămânem tăcuți.

Rachel se rezeamă de dulap, în timp ce eu umplu mașina de spălat vase.

Mă urmărește cum fac tot posibilul să o ignor. Nu-și dă seama că o văd peste tot. Că ea e totul. Fiecare lucru, oricât de mic, tocmai a devenit Rachel.

Mă consumă.

Gândurile mele nu mai sunt gânduri.

Gândurile mele sunt Rachel.

Nu pot să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Mă uit la chiuvetă. Vreau să mă uit la Rachel.

Trag aer în piept. Vreau să o inspir pe Rachel.

Închid ochii. O văd numai pe Rachel.

Mă spăl pe mâini. Vreau să o ating pe Rachel.

Mi le usuc cu un prosop, înainte să mă întorc spre ea.
Mâinile ei se strâng pe dulapul din spate. Ale mele
sunt încrucișate la piept.

— Sunt cei mai răi părinți din lume, îmi șoptește.

Vocea i se frânge.

Inima mi se frânge.

— Abominabili, adaug eu.

Râde.

Nu ar trebui să mă îndrăgostesc de râsul tău, Rachel.

Suspină. Iar eu mă îndrăgostesc și de suspinul ei.

— De cât timp sunt împreună? o întreb.

O să fie sinceră.

Ridică din umeri.

— Cam un an. A fost o relație la distanță, până când ne-am
mutat aici, ca să fie aproape de el.

Simt cum inima mamei se frânge.

Îl urâm.

— Un an? insist. Ești sigură?

Încuviințează din cap.

Pot să-mi dau seama că nu știe nimic de mama.

— Rachel?

Îi pronunț numele cu voce tare, așa cum mi-am dorit să fac din
primul moment în care am întâlnit-o.

Ea continuă să se uite direct la mine. Înghite cu greu,
apoi răspunde cu un oftat:

— Da?

Fac un pas spre ea.

Corpul ei reacționează. Se îndreaptă, dar nu cu mult.

Respir mai greu, dar nu cu mult. Obrajii i se înroșesc,
dar nu cu mult.

Doar atât cât trebuie.

Mâna mea i se mulează pe talie. Ochii mei îi caută pe ai ei.

Nu văd în ei un refuz, așa că o fac.

Când buzele mele le ating pe ale ei, mă simt în atât de multe

feluri! Mă simt rău și bine

și corect și greșit și vreau

răzbunare.

Trage aer în piept, furându-mi câteva răsufări. Expir în ea,

dându-i mai mult din aerul meu.

Limbile ni se ating, vinovăția ni se împletește și degetele mele
alunecă în părul pe care Dumnezeu l-a creat special pentru ea.

Noua mea aromă preferată este Rachel.

Noul meu lucru preferat este Rachel.

O vreau pe Rachel, cadou de ziua mea. O vreau pe Rachel,

cadou de Crăciun.

O vreau pe Rachel, cadou de absolvire.

Rachel, Rachel, Rachel.

O să mă îndrăgostesc, oricum, de tine, Rachel.

Ușa din spate se deschide.

Îi dau drumul lui Rachel.

Și ea îmi dă drumul, dar numai fizic. Încă o pot simți

în orice alt fel.

Mă uit în altă parte, dar totul rămâne Rachel.

Lisa intră în bucătărie. Pare fericită.

Are dreptul să fie fericită. Nu ea e cea care a murit

Lisa îi spune lui Rachel că a venit timpul să plece.

Îmi iau la revedere de la amândouă, dar cuvintele mele sunt

numai pentru Rachel.

Ea știe asta.

Termin de spălat vasele.

Îi spun tatei că Lisa a fost drăguță.
Încă nu-i spun că îl urăsc. Poate că n-o să-i spun niciodată. Nu
știu cu ce m-ar ajuta să-i spun că nu-l mai pot privi la fel.
Acum este doar... *normal*. Un om.
Poate că asta e ritualul de transformare în bărbat.
Să-ți dai seama că tatăl tău nu știe, despre viață, mai multe
decât știi tu.
Mă duc în camera mea. Iau telefonul și îi scriu lui Rachel.

Eu: Ce facem mâine-seară?

Rachel: Îi mințim?

Eu: Ne vedem la șapte?

Rachel: Da.

Eu: Rachel?

Rachel: Da?

Eu: Noapte bună!

Rachel: Noapte bună, Miles!

Închid telefonul, pentru că vreau să fie ultimul mesaj pe care
îl primesc în seara asta. Închid ochii.
Mă îndrăgostesc, Rachel.

capitolul șapte

TATE

Au trecut două luni de când l-am văzut ultima oară pe Miles, dar numai două secunde de când m-am gândit la el. Pare să lucreze la fel de mult ca frate-meu și, deși e plăcut să am, din când în când, toată casa doar pentru mine, e bine și atunci când Corbin nu lucrează și am cu cine să vorbesc. Aș spune că e bine atunci când Corbin și Miles sunt *amândoi* liberi, dar asta nu s-a întâmplat niciodată, de când m-am mutat aici.

Până acum.

— Tatăl lui lucrează, iar el e liber până luni, spune Corbin.

Habar n-am avut, până în acest moment, că l-a invitat pe Miles, la noi acasă, de Ziua Recunoștinței. Bate la ușa lui Miles.

— Nu are nimic altceva de făcut.

Sunt sigură că aprob din cap, după ce-i aud cuvintele, dar mă întorc și pornesc țintă spre lift. Mi-e teamă că Miles, atunci când va deschide ușa, va citi tot entuziasmul meu, provocat de venirea lui cu noi.

Când intră amândoi în ascensor, stau lipită de peretele din spate. Când mă vede, Miles mă salută cu o înclinare a capului, dar nu primesc nimic mai mult. Ultima dată când am stat de vorbă cu el am reușit să fac interacțiunea noastră extrem de stânjenitoare, așa că, acum, nu spun nimic. De asemenea, încerc să nu mă holbez la el, dar este destul de greu să mă concentrez pe orice altceva. E îmbrăcat lejer, cu o șapcă de baseball, blugi și un tricou cu 49ers². Cred că de asta mi-e greu să-mi iau privirea de la el, pentru că, întotdeauna m-au atras mai mult bărbații care nu își dau silința să fie atrăgători.

² Echipă de fotbal american, din San Francisco.

Îmi dezlipesc ochii de pe hainele lui și îi întâlnesc privirea concentrați. Nu știu dacă să zâmbesc jenată sau să mă uit în altă parte, așa că hotărâsc să-i copiez următoarea mișcare și aștept să își mute el primul privirea.

Nu o face. Continuă să mă privească în tăcere, pe tot parcursul călătoriei cu liftul, iar eu, încăpățânată, fac același lucru. Când ajungem la parter, el iese primul și răsuflu ușurată, pentru că trebuie să iau o gură zdravănă de aer, ținând cont de faptul că nu am respirat deloc, în ultimele șaiszeci de secunde.

— Unde vă duceți, voi trei? întreabă Cap, când ne vede ieșind din ascensor.

— Acasă, la San Diego, răspunde Corbin. Tu ce planuri ai de Ziua Recunoștinței?

— O să fie o zi plină pentru piloți. O să fiu aici, la datorie.

Îmi face cu ochiul, iar eu îi răspund, înainte să-și îndrepte atenția către Miles.

— Dar tu, băiete? Și tu te duci acasă?

Miles îl privește tăcut pe Cap, la fel cum s-a uitat la mine, în lift. Asta mă dezamăgește profund, pentru că, acolo, am avut o mică licărire de speranță că Miles mă privește așa pentru că simte și el aceeași atracție pe care o sunt eu, de fiecare dată când sunt aproape de el. Dar, acum, văzând schimbul de priviri dintre el și Cap, îmi dau seama că, atunci când Miles privește nestingherit pe cineva, nu înseamnă că este atras de acea persoană. Aparent, așa se uită la *toată lumea*. Urmează cinci secunde de tăcere jenantă, fără ca vreunul din ei să scoată vreun cuvânt. Poate că lui Miles nu îi place să i se zică “băiete”.

— Sărbători fericite, Cap, îi urează Miles, în cele din urmă, fără ca micar să se deranjeze să îi răspundă la întrebare.

Se răsuțește pe călcâie și traversează coridorul, împreună cu frate-miu.

Mă întorc spre Cap și ridic din umeri.

— Ține-mi pumnii, îi zic, în șoaptă. Se pare că domnul Archer are încă o zi proastă.

Cap zâmbește.

— Nu, își dă el cu părerea, sprijinindu-se de scaunul din spatele său. Unora pur și simplu nu le plac întrebările.

Se trânteste pe scaun, apoi mă salută de rămas-bun. Îl salut și eu, la rândul meu, înainte să mă îndrept spre ieșire.

Nu-mi dau seama dacă Cap găsește scuze pentru comportamentul grosolan al lui Miles pentru că îl place sau pentru că așa procedează cu *toată lumea*.

— Conduc eu până acolo, dacă vrei, îi spune Miles lui Corbin, când ajungem la mașină. Știu că încă nu ai apucat să dormi. Tu poți să conduci mâine, la întoarcere.

Corbin acceptă și Miles deschide ușa șoferului. Mă urc în spate și încerc să mă hotărâsc unde să stau. Nu știu dacă să mă așez în spatele lui Miles, la mijloc sau în spatele lui Corbin. Oriunde aș sta, îl voi simți. E peste tot.

Miles este totul.

Așa e când faci o pasiune pentru cineva. Nu e nicăieri, iar apoi, dintr-odată, e peste tot, chiar dacă nu vrei să fie.

Mă face să mă întreb dacă eu sunt pe undeva pentru el, dar gândul ăsta nu ține mult. Pot să-mi dau seama dacă un tip e atras de mine și, în mod sigur, Miles nu intră în această categorie. De aceea, trebuie să găsesc o cale de a opri toate sentimentele care mă cuprind, atunci când sunt în preajma lui. Ultimul lucru de care am nevoie acum este o pasiune stupidă

pentru un tip, când eu abia reușesc să-mi împart timpul între școală și serviciu.

Scot o carte din geantă și încep să citesc. Miles dă drumul la radio, iar Corbin își lasă scaunul pe spate și ridică picioarele pe bord.

— Nu mă treziți până când nu ajungem acolo, ne spune, trăgându-și șapca peste ochi.

Mă uit la Miles, care aranjează oglinda retrovizoare. Se întoarce spre spate, când iese din parcare, și ochii lui îi întâlnesc scurt pe ai mei.

— Stai confortabil? mă întreabă.

Își reia poziția, înainte să apuc să-i răspund, bagă mașina în viteză, apoi mă privește în oglinda retrovizoare.

— Mda.

Adaug și un zâmbet, la sfârșitul cuvântului. Nu vreau să creadă că m-am supărat că a venit cu noi, dar mi-e greu să nu par distantă, când sunt în preajma lui, din moment ce mă străduiesc atât de mult să fiu.

Se uită drept în față, iar eu mă întorc la cartea mea.

Trec treizeci de minute și mișcarea mașinii împreună cu încercarea mea de a citi îmi dau dureri de cap. Așez cartea lângă mine și mă re poziționez pe banchetă. Las capul pe spate și îmi sprijin picioarele pe consola dintre Miles și Corbin. Mă privește în oglinda retrovizoare și îi simt ochii ca pe niște mâini, plimbându-se pe fiecare centimetru al corpului meu. Nu își menține privirea mai mult de două secunde, apoi și-o întoarce, din nou, la drum.

Urăsc chestia asta.

Nu știu ce-i trece prin minte. Nu zâmbește niciodată. Nu râde niciodată. Nu flirtează niciodată. Chipul lui arată ca și cum

ar fi acoperit cu o mască de protecție între expresiile lui și restul lumii.

Mereu am fost înnebunită după tipii tăcuți. În primul rând, pentru că majoritatea băieților vorbesc prea mult și este dureros să asculți fiecare gând care le trece prin cap. Însă Miles mă face să vreau ca el să fie exact pe dos. Vreau să știu fiecare gând care îi trece prin cap. În special pe cel pe care îl are chiar acum, ascuns în spatele expresiei lui nepăsătoare.

Încă mă uit la el, prin oglinda retrovizoare, încercând să-l descifrez, când mă privește din nou. Îmi cobor privirea la ecranul telefonului, puțin jenată că iar m-a prins cu ochii la el. Dar oglinda e ca un magnet și naiba să mă ia dacă ochii mei nu se îndreaptă din nou spre ea.

În secunda în care mă uit din nou în oglindă, se uită și el.

Mă uit în jos.

Fir-ar!

Asta este pe punctul de a deveni cel mai lung drum din viața mea.

Mă abțin trei minute, după care mă uit din nou.

Fir-ar! Se uită și el.

Zâmbesc, amuzată de jocul pe care l-am început.

Zâmbește și el.

Zâmbește.

Și.

El.

Miles se uită din nou la drum, dar zâmbetul îi rămâne, pentru câteva secunde. Știu sigur, pentru că nu mă pot opri din holbat. Vreau să-i fotografiez acest zâmbet, înainte să dispară din nou, dar ar fi ciudat.

Își lasă mâna să se odihnească pe consolă, dar e ocupată de picioarele mele.

— Scuze, îi zic, împingându-mă în mâini și încercând să îmi trag picioarele înapoi.

Degete lui îmi prind piciorul gol, oprindu-mă.

— Lasă-le, îmi răspunde.

Mâna lui e încă înfășurată în jurul piciorului meu. Mă holbez la ea.

Fir-ar să fie, degetul mare tocmai i s-a mișcat. S-a mișcat *intenționat*, mângâindu-mi piciorul. Coapsele mi se încleștează și respirația mi se oprește în plămâni, gamba mi se încordează, pentru că, să fiu a naibii dacă mâna lui nu mi-a dezmiertat piciorul înainte să se retragă.

Sunt nevoită să-mi mușc obrazul, ca să nu zâmbesc.

Cred că ești atras de mine, Miles.

* * *

De îndată ce ajungem la părinții mei, tata îi trimite pe Corbin și Miles să atârne luminițele de Crăciun. Duc bagajele în casă și le las băieților camera mea, pentru că e singura cu două paturi. Eu mă instalez în fosta cameră a lui Corbin, apoi merg la bucătărie, să o ajut pe mama la prepararea cinei.

La noi acasă, Ziua Recunoștinței nu a fost niciodată sărbătorită cu fast. Părinților mei nu le-a plăcut să aleagă între familii, iar tata era foarte rar acasă, sărbătorile fiind cea mai aglomerată perioadă a anului, pentru un pilot. Mama a hotărât ca Ziua Recunoștinței să fie rezervată familiei restrânse, drept urmare, în fiecare an, de Ziua Recunoștinței am fost mereu numai eu Corbin, mama și tata, atunci când tata era acasă. Anul

trecut am fost numai eu și mama, pentru că tata și Corbin au lucrat, amândoi.

Anul ăsta suntem toți.

Și *Miles*.

Mă simt ciudat cu el aici. Mama a părut încântată să-l cunoască. Presupun că nu a deranjat-o prea tare. Tata iubește pe toată lumea și e mai mult decât fericit când are cine să îl ajute la înșiratul luminilor de Crăciun, prin urmare, prezența unei terțe persoane nu-l stânjenește cu nimic.

Mama îmi întinde cratița cu ouă fierte. Încep să le sparg și să le pregătesc pentru ouă umplute, iar ea se reazemă de blatul din bucătărie și își sprijină bărbia în palme.

— Miles arată bine, îmi zice, ridicând dintr-o sprânceană.

Să vă explic ceva despre mama. E o mamă grozavă. O mamă cu adevărat grozavă. Dar nu m-am simțit niciodată în largul meu să discut ea despre băieți. Totul a început când aveam doisprezece ani și am avut prima menstruație. A fost atât de entuziasmată, încât și-a sunat trei prietene, înainte să-mi explice ce naiba mi se întâmplă. Am învățat foarte devreme că secretele nu mai sunt secrete, atunci când ajung la urechile ei.

— Nu arată rău, îi răspund, mințind cu nerușinare.

Sunt o mare mincinoasă, pentru că Miles chiar arată bine. Părul lui castaniu-auriu, împreună cu acei ochi albaștri, hipnotizanți, umerii largi, barba de două zile care îi acoperă maxilarul ferm, mirosul lui, mereu fantastic de delicios, de parcă tocmai a ieșit de sub duș și nici măcar n-a reușit să se usuce cu prosopul.

Doamne, Dumnezeu!

Cine naiba sunt acum?

— Are iubită?

Ridic din umeri.

— Nu-l cunosc prea bine, mamă.

Pun cratița în chiuvetă și las apa să curgă peste ouă, ca să le îndepărtez mai ușor coaja.

— Cum se simte tata, acum, că a ieșit la pensie? o întreb, încercând să schimb subiectul.

Mama zâmbește. Este un zâmbet atotștiutor, care nu-mi place deloc.

Probabil că nu trebuie să-i spun niciodată nimic, pentru că e mama mea. Ea știe deja.

Roșesc, apoi mă întorc și termin de spart ouăle astea idioate.

capitolul opt

MILES

Cu șase ani în urmă

— Diseară mă duc la Ian, îl informez.

Tatei nu-i pasă. Se întâlnește cu Lisa. Se gândește
numai la Lisa.

Lisa este totul pentru el.

Înainte, Carol *era* totul pentru el. Uneori, Carol și Miles erau
totul pentru el.

Acum, Lisa este totul pentru el.

E în regulă, pentru că, înainte, el și Carol erau totul pentru
mine. Dar, acum, nu mai sunt.

Îi trimit un mesaj, să o întreb dacă ne putem întâlni undeva.

Îmi răspunde că Lisa

tocmai a plecat spre casa mea. Spune că pot să trec pe la ea,
sa o iau.

Când ajung acolo, nu știi dacă ar trebui să cobor din mașină.

Nu știi dacă ea vrea să cobor.

O fac.

Mă apropii de ușa ei și bat. Nu știi ce să-i spun,
când îmi deschide.

O parte din mine vrea să-i spună că îmi pare rău, că
nu ar fi trebuit să o sărut.

O parte din mine vrea să-i pună o mie de întrebări, până voi afla
totul despre ea.

Cea mai mare parte din mine vrea să o sărut din nou, mai ales
acum, când ușa e deschisă
și ea se află direct în fața mea.

— Vrei să intri puțin? mă întrebă. Va sta acolo câteva ore,

cel puțin.

Încuviințez din cap. Mă întreb dacă adoră înclinarea mea din cap, tot la fel de mult cât o ador eu pe a ei.

Închide ușa în urma mea și mă uit în jur. Apartamentul lor e mic. Nu am locuit niciodată într-un loc atât de mic. Cred că îmi place. Cu cât e spațiul de locuit mai strâmt, cu atât familia e forțată să se iubească mai mult. Nu au loc în plus, unde să *nu o facă*. Mă face să vreau ca eu și tata să ne luăm o casă mai mică. O casă în care să fim obligați să interacționăm. Un loc în care să nu fie nevoie să ne prefacem că mama nu a lăsat mult prea mult spațiu liber, atunci când s-a stins.

Rachel se duce în bucătărie. Mă întreabă dacă vreau să beau ceva.

O urmez și o întreb ce are de băut. Îmi spune că are de toate, mai puțin lapte, răcoritoare, cafea, suc de fructe și alcool.

— Sper că-ți place apa, adaugă.

Râde de propria-i glumă.

Râd și eu cu ea.

— Apa e perfectă. Asta aș fi ales, oricum.

Pregătește pentru fiecare câte un pahar cu apă. Ne sprijinim de dulapuri, față în față.

Ne uităm unul la altul.

Nu ar fi trebuit să o sărut aseară.

— Nu ar fi trebuit să te sărut, Rachel.

— Nu ar fi trebuit să te las, îmi răspunde.

Ne mai uităm, un pic, unul la altul. Mă întreb dacă m-ar lăsa să o sărut din nou. Mă întreb dacă ar trebui să plec.

— Ne va fi ușor să ne oprim, continui eu.

Mint.

— Nu, nu ne va fi, mă corectează.

Spune adevărul.

— Crezi că se vor căsători?

Dă din cap că da. Din nu știu ce motiv, această înclinare
a capului îmi place mai puțin decât celelalte.

Nu-mi place întrebarea
la care răspunde.

— Miles?

Se uită în jos, la picioarele ei. Îmi rostește numele ca și cum ar fi
o armă cu care trage
un foc de avertisment, ce mă anunță că ar trebui să fug.

Aleg.

— Da?

— Am închiriat apartamentul doar pentru o lună. Ieri am
auzit-o vorbind la telefon.

Ridică, din nou, privirea spre mine.

— Ne mutăm la tine, peste două săptămâni.

Mă împiedic de o barieră.

Se mută cu mine.

Va locui în casa mea.

Mama ei va ocupa tot locul lăsat liber de mama.

Închid ochii. *Încă o văd pe Rachel.*

Deschid ochii. *O privesc pe Rachel.*

Mă întorc cu spatele și strâng cu putere dulapul. Las capul
să-mi cada

între umeri. Nu știu ce să fac. Nu vreau să o plac.

Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, Rachel.

Nu sunt prost. Știu cum funcționează dorința.

Dorința vrea tot ce nu poate avea.

Dorința vrea ca eu să o am pe Rachel.

Rațiunea vrea ca Rachel să plece.

Iau partea rațiunii și mă întorc din nou spre Rachel.

— Asta n-o să ne aducă nimic bun. Ceea ce se întâmplă între noi n-o să se sfârșească bine.

— Știu, îmi șoptește.

— Cum ne oprim? o întreb.

Se uită la mine, sperând să am un răspuns la propria mea întrebare.

Nu pot.

Tăcere.

Tăcere.

Tăcere.

TĂCERE ZGOMOTOASĂ, ASURZITOARE.

Vreau să îmi acopăr urechile cu palmele.

Vreau să-mi acopăr inima cu o armură.

Nici măcar nu te cunosc, Rachel.

— Ar trebui să plec, îi spun.

Îmi spune ok.

— Nu pot, șoptesc.

Îmi spune că e de acord.

Ne uităm unul la altul,

Poate că, dacă o privesc îndeajuns de mult, o să mă satur să o privesc.

Vreau să îi simt gustul, din nou.

Poate că, dacă o gust îndeajuns de mult, o să mă satur să o gust.

Nu așteaptă să ajung la ea. Ne întâlnim la mijloc.

Îi prind fața, mă apucă de brațe și vinovăția noastră se ciocnește atunci când buzele ni se întâlnesc. Ne mințim, unul pe altul, despre adevăr.

Ne spunem că avem totul sub control... când, de fapt nu putem controla nimic.

Pielea mea se simte mai bine când o atinge pe a ei. Părul meu se simte mai bine cu degetele ei împletite în el. Gura mea se simte mai bine cu limba ei în ea.

Mi-aș dori să putem respira așa.

Să trăim așa.

Viața ar fi mai frumoasă, dacă am rămâne așa.

Acum, stă cu spatele lipit de frigider. Mâinile mele sunt de o parte și de alta a chipului ei. Mă desprind și mă uit la ea.

— Vreau să-ți pun un milion de întrebări, îi zic.

Zâmbește.

— Atunci, mai bine ai începe.

— Unde pleci la facultate?

— În Michigan. Dar tu?

— Rămân aici, să-mi iau diploma de licență, apoi, eu și cel mai bun prieten al meu, Ian, o să mergem la școala de aviație.

Vreau să devin pilot. Tu ce vrei să devii?

— O femeie fericită, îmi răspunde, zâmbind.

E răspunsul perfect.

— Când e ziua ta? o întreb.

— Pe trei ianuarie. O să împlinesc optsprezece ani. A ta când e?

— Mâine. împlinesc optsprezece ani.

Nu mă crede că mâine e ziua mea. Îi arăt buletinul.

Îmi urează la mulți ani, anticipat. Mă sărută din nou.

— Ce-o să se întâmple dacă se căsătoresc? o întreb.

— Nu vor fi niciodată de acord ca noi să fim împreună, chiar dacă nu se căsătoresc.

Are dreptate. Ar fi complicat să le explice prietenilor. Complicat să le explice celorlalți membri din familie.

— Așadar, ce rost are să continuăm, dacă știm că nu se va termina cu bine? o întreb.

— Pentru că nu știm cum să ne oprim.

Are dreptate.

— Tu te muți în Michigan, peste șapte luni, iar eu rămân în San Francisco. Așa ar fi cel mai bine pentru noi.

Dă din cap că da.

— Șapte luni?

Aprob și eu. Îi ating buzele cu vârful degetului, pentru că buzele ei sunt genul de buze care trebuie dezmiertate, chiar și atunci când nu sunt sărutate.

— Facem asta în următoarele șapte luni. Nu spunem nimănui. Apoi... fac o pauză, pentru că nu știu cum să-i spun că ne vom opri.

— Apoi, ne oprim, îmi șoptește.

— Apoi, ne oprim, o aprob.

Dă din cap și aproape că pot auzi cum începe să se scurgă timpul.

O sărut și mă simt mai bine, acum, când avem un plan.

— Avem totul sub control, Rachel.

Zâmbește, e de acord.

— Avem totul sub control, Miles.

Îi dau gurii ei aprecierea pe care o merită.

Te voi iubi, timp de șapte luni, Rachel.

capitolul nouă

TATE

— Asistentă! strigă Corbin.

Intră în bucătărie cu Miles în spatele lui. Corbin se dă la o parte și arată spre Miles. Mâna lui e plină de sânge. Picură. Miles mă privește, de parcă ar trebui să știu ce am de făcut. Aici nu e dpital de urgență. E bucătăria mamei.

— Puțin ajutor? mă roagă Miles, strângându-și puternic încheietura.

Sângele îi picură pe podea.

— Mamă! țip. Unde e trusa de prim ajutor?

Deschid dulapuri, încercând să o găesc.

— În baia de la parter! Sub chiuvetă! țipă și ea.

Fac semn spre baie și Miles mă urmează. Deschid dulapul și scot trusa. Pun jos capacul vasului de toaletă și îi indic lui Miles să se așeze, apoi mă poziționez și eu pe marginea căzii și îi examinez mâna.

— Ce ai făcut?

Mă apuc să o curăț și inspectez tăietura. E adâncă, fix în censul palmei.

— Am prins scara. Cădea.

— Trebuia să o lași să cadă, îi spun, clătinând din cap.

— N-am putut. Corbin era pe ea.

Mă uit la el și mă privește cu ochii lui albaștri, intenți, contrastanți. Îi examinez din nou mâna.

— Ai nevoie de copci.

— Ești sigură?

— Da. Pot să te duc la urgență.

— Nu poți să mă coși aici?

Clatin din cap.

— Nu am ustensilele necesare. Am nevoie de copci. E destul de adâncă.

Își folosește mâna liberă pentru a căuta prin trusa de prim ajutor. Scoate o papiotă și mi-o înmânează.

— Fă tot ce poți.

— Nu e ca și cum aş coase un amărât de nasture, Miles.

— N-am de gând să stau o zi întreagă la urgență, pentru o tăietură. Fă cum poți. O să-mi treacă.

Nici eu nu vreau să stea toată ziua la urgență. Asta ar însemna că nu poate să fie *aici*.

— Dacă ți se infectează mâna și mori, o să neg orice implicare.

— Dacă se infectează și mor, o să fiu prea mort ca să mai dau vina pe tine.

— Bine zis!

Îi curăță rana din nou, apoi scot tot ce îmi trebuie și așez pe dulap. Nu pot să găsesc un unghi bun din poziția în care stăm, așa că mă ridic și îmi pun piciorul pe marginea căzii. Îi pun mâna pe piciorul meu.

Îi pun mâna pe piciorul meu.

O, drace!

Nu o să meargă nici așa, cu mâna lui peste piciorul meu. Vreau să am precizie în mâini, nu să-mi tremure. Va trebui să ne reaşezăm.

— Nu merge așa, îl anunț, întorcându-mă să-l privesc.

Îi iau mâna și o așez pe dulap, apoi mă așez direct în fața lui. Ar fi mers mai bine cum stăteam înainte, dar nu pot să-l las să-mi atingă piciorul în timp ce fac asta.

— O să te doară, îl avertizez.

Râde, ca și cum ar ști ce înseamnă durerea, iar asta nu e durere.

Străpung pielea cu acul și el nici măcar nu se clintește.

Nu scoate niciun sunet.

Mă privește cum lucrez, în tăcere. Din când în când, ridică privirea de la mâna mea și îmi privește fața. Nu vorbim, ca de obicei.

Încerc să îl ignor. Încerc să mă concentrez pe mâna și rana lui, care trebuie neapărat închisă, dar fețele noastre sunt prea aproape, iar eu îi pot simți respirația pe obrazul meu, de fiecare dată când expiră. Și începe să expire mai des.

— O să rămână o cicatrice, îi spun, în șoaptă.

Mă întreb unde a dispărut restul vocii mele. Împing acul pentru a patra oară. Știu că nu se citește nimic. De fiecare dată când îi străpunge pielea, trebuie să mă opresc și să mă strâmb în locul lui. Ar trebui să mă concentrez la ce fac, dar tot ceea ce pot simți sunt genunchii noștri, atingându-se. Mâna pe care nu o cos stă pe unul din genunchii lui. Unul din vârfurile degetelor îmi atinge genunchiul.

Nu știu cum de se pot întâmpla atât de multe acum, dar singurul lucru la care mă pot concentra este acel vârf de deget. Îl simt atât de fierbinte prin blugi, de parcă ar fi un fier înroșit în foc. El stă aici, cu o tăietură serioasă, sângele îi curge într-un prosop așezat sub mâna lui, acul meu îi străpunge pielea, iar eu nu pot să mă concentrez decât pe contactul minuscul dintre genunchiul meu și degetul lui.

Mă face să mă întreb cum s-ar simți atingerea, dacă nu ar exista niciun fel de material între noi.

Ochii ni se întâlnesc pentru câteva secunde, dar îmi mut repede privirea înapoi, la mâna lui. El nu se mai uită deloc la

mâna rănită. Mă privește lung, iar eu fac tot posibilul să-i ignor respirația. Nu pot să-mi dau seama dacă respiră mai repede datorită apropierii de mine sau din cauza durerii.

Două vârfuri de degete îmi ating genunchiul.

Trei.

Trag aer în piept și încerc să mă concentrez pe copcile lui.

Nu pot.

Face asta intenționat. Atingerea lui nu este din greșeală. Mă atinge pentru că vrea să mă atingă. Degetele lui se plimbă pe genunchiul meu și mâna îi alunecă pe spatele gambei. Își lasă fruntea pe umărul meu, cu un suspin, și îmi strânge piciorul cu mâna.

Habar n-am cum de mai pot să-mi mențin poziția verticală.

— Tate, murmură.

Îmi șoptește numele plin de durere, așa că întrerup ceea ce fac și aștept să-mi spună că doare. Aștept să-mi spună să-l las un minut, să se liniștească. De asta mă atinge, nu-i așa? Pentru că îl doare?

Nu mai spune nimic, așa că termin ultima copcă și leg așa.

— Gata, îl anunț, strângând ustensilele de pe dulap.

Nu-mi dă drumul și nici eu nu mă îndepărtez de el.

Mâna îi urcă, ușor, pe spatele gambei mele, până la coapsă, apoi pe șold și în jurul taliei.

Respiră, Tate.

Mă prinde cu degetele de talie și mă trage mai aproape, cu capul încă pe umărul meu. Îi caut umerii cu mâinile, pentru că trebuie să mă sprijin de ceva, ca să nu mă dezechilibrez. Toți mușchii corpului meu par să fi uitat cum să-și facă treaba.

Încă stau în picioare și el stă încă jos, dar, acum, am ajuns între picioarele lui, când m-a tras mai aproape. Începe să-și

ridice, ușor, fața de pe umărul meu și trebuie să închid ochii, pentru că mă răvășește atât de mult, încât nu pot să mă uit la el.

Îl simt cum își orientează capul în sus, să se uite la mine, dar ochii mei sunt încă închiși. Îi strâng mai tare. Nu știu de ce. Acum nu știu nimic. Tot ce știu este Miles.

Și chiar în acest moment, cred că Miles vrea să mă sărute.

Mâna lui îmi urcă, lin, pe spate, până îmi atinge gâtul. Simt urma căldurii lui pe fiecare parte a corpului, pe care a atins-o. Are degetele la ceafa mea și gura la mai puțin de trei centimetri distanță de maxilarul meu. Atât de aproape, încât nu pot să-mi dau seama dacă îmi mângâie pielea cu buzele sau cu respirația.

Mă simt de parcă sunt la un pas de moarte și nu e nimic în blestemata aia de trusă de prim ajutor care să mă poată salva.

Îmi strânge mai tare gâtul... și apoi mă ucide.

Sau mă sărută. Nu pot să-mi dau seama, pentru că sunt convinsă că ambele se simt cam la fel. Buzele lui peste ale mele înglobează toate sentimentele posibile. De parcă aș trăi și aș muri și aș renaște, toate în același timp.

Dumnezeule Mare! Mă sărută!

Limba lui a pătruns deja, dezmiertând-o ușor pe a mea, iar eu nici măcar nu-mi aduc aminte cum s-a întâmplat asta. Dar, n-am nimic împotriva. Sunt ok cu asta.

Începe să se ridice, dar gura lui rămâne peste a mea. Mă împinge câțiva centimetri, până când peretele băii înlocuiește mâna de la ceafa mea. Acum îmi atinge talia.

O, Doamne, gura lui este atât de posesivă!

Degetele i se desfac din nou, adâncindu-se în șoldul meu.

Dumnezeule, tocmai a gemut!

Mânai se mută de pe talie și alunecă pe piciorul meu.

Omorâți-mă, acum! Pur și simplu, omorâți-mă, acum!

Îmi ridică piciorul și îl înfășoară în jurul lui, apoi se apasă peste mine atât de lin, încât gem în gura lui. Sărutul se oprește brusc.

De ce se retrage? Miles, nu te opri.

Îmi lasă piciorul jos și lovește cu palma peretele din spatele capului meu, ca și cum ar avea nevoie de sprijin ca să rămână în picioare.

Nu, nu, nu. Continuă. Pune-ți gura peste a mea, din nou.

Încerc să îl privesc iarăși în ochi, dar sunt închiși.

Regretă asta.

Nu-i deschide, Miles. Nu vreau să văd regretul din ei.

Își lipește fruntea de perete, lângă capul meu, încă sprijinindu-se de mine, și stăm amândoi, în tăcere, încercând să ne readucem respirația la normal. După câteva guri adânci de aer, împinge în perete, se întoarce și se duce la dulap. Din fericire, nu i-am văzut ochii înainte să-i deschidă și acum stă cu spatele la mine, așa că pot vedea regretul pe care, evident, îl simte. Ia foarfeca medicală și taie o bucată de pansament.

Rămân lipită de perete. Cred că voi rămâne așa, pentru totdeauna.

M-am transformat în tapet. Asta e. Asta e tot ce sunt.

— N-ar fi trebuit să fac asta, începe.

Vocea lui e fermă. Dură. Ca metalul. Ca tăișul unei săbii.

— Nu m-am supărat, îi răspund.

A mea nu e fermă. E ca lichidul. Se evaporă.

Își pansează mâna rănită, apoi se întoarce cu fața spre mine.

Ochii îi sunt la fel de fermi ca și vocea. Sunt duri, ca metalul. Ca tăișul săbiilor, care secționează firul de păr de care atârna mica speranță pe care o aveam pentru noi doi și pentru sărutul nostru.

— Să nu mă mai lași niciodată să fac asta, continuă.

Eu vreau să o facă din nou, mai mult decât vreau să particip la cina de Ziua Recunoștinței, dar nu îi spun asta. Nu îi spun nimic, pentru că regretul lui mi-a spulberat toate speranțele.

Deschide ușa de la baie și pleacă.

Încă sunt lipită de perete.

Ce.

Naiba?

* * *

Nu mai sunt lipită de peretele din baie.

Acum sunt lipită de scaun, așezată convenabil, la cină, lângă Miles.

Miles, cu care nu am mai vorbit de când s-a referit la el sau la noi sau la sărutul nostru folosind cuvântul “asta”.

Să nu mă mai lași niciodată să fac “asta”.

Nu l-aș fi putut opri, nici dacă aș fi vrut. Vreau “asta” atât de mult, încât nici nu am poftă de mâncare, iar el, probabil că nici nu realizează cât de mult îmi place masa de Ziua Recunoștinței. Ceea ce înseamnă că vreau “asta” foarte mult și, când spun “asta”, nu mă ader la farfuria de mâncare din fața mea. “Asta” e Miles. Noi. Eu sărutându-l pe Miles. Miles sărutându-mă pe mine.

Dintr-odată, mi se face foarte sete. Iau paharul și, din trei înghițituri mari, îi golesc jumătate din conținut.

— Miles, ai iubită? îl întreabă mama.

Da, mamă. Continuă să-i pui întrebări din astea, pentru că sunt prea speriată ca să i le pun eu.

Miles își drege vocea.

— Nu, doamnă, îi răspunde.

Corbin râde pe înfundate, ceea ce ridică un nor de dezamăgire în pieptul meu. Se pare că Miles și Corbin au aceeași părere despre relații, iar Corbin se amuză la gândul că mama l-ar putea crede capabil să aibă o relație serioasă.

Dintr-odată, mi se pare că sărutul nostru, de mai devreme, nu a avut un impact așa de puternic.

— Ei bine, atunci, nu-i așa că ești o partidă bună? Continuă mama. Pilot, singur, arătos și politicos.

Miles nu răspunde. Zâmbește, aproape insesizabil, și ia o gură de cartofi. Nu vrea să vorbească despre el.

Păcat.

— Mama, Miles nu a mai avut o iubită de foarte mult timp, îmi explica frate-meu, confirmându-mi suspiciunea. Dar asta nu înseamnă ca e singur.

Mama înclina nedumerită din cap. La fel ca mine. La fel ca Miles.

— Ce vrei să spui? întreabă ea.

Ochii i se măresc, instantaneu.

— Ooo! Îmi pare foarte rău. Asta pățesc pentru că sunt băgăcioasă.

Spune ultima parte a propoziției, de parcă ar fi ajuns la o concluzie care mie mi-a scăpat.

Acum își cere scuze față de Miles. E jenată.

Încă sunt confuză.

— Îmi scapă mie ceva? întreabă tata.

Mama arată cu furculița spre Miles.

— E gay, dragă, îl lămurește ea,

Ăăă...

— Nu e, declară tata ferm, râzând de presupunerea ei.

Clatin din cap. *Nu clătina din cap, Tate.*

— Miles nu e gay, spun, pe un ton defensiv, uitându-mă la mama.

De ce-oi fi spus asta cu voce tare?

Acum, Corbin pare confuz. Se uită la Miles. Lingura cu cartofi e oprită la mijlocul drumului, în fața lui Miles, și sprâncenele i se ridică. Se holbează la Corbin.

— Fir-ar, spune Corbin. Nu știam că e secret. Frate, îmi pare foarte rău.

Miles lasă lingura cu piure de cartofi înapoi, în farfurie, încă privindu-l perplex pe Corbin.

— Nu sunt gay.

Corbin încuviințează din cap. Ridică mâinile, în semn de predare.

— Îmi pare rău, repetă, de parcă n-ar fi vrut să dezvăluie un secret așa de important.

Miles neagă din cap.

— Corbin, nu sunt gay. Nu am fost niciodată și sunt foarte sigur că nu voi fi vreodată. Ce naiba, frate?

Corbin și Miles se holbează unul la altul și toți ceilalți se uită la Miles.

— D-dar, se bâlbâie Corbin. Ai spus... mi-ai spus odată...

Miles dă drumul lingurii și își acoperă gura cu mâna, înăbușindu-și râsul zgomotos.

O, Dumnezeuule, Miles! Râzi!

Râzi, râzi, râzi! Te rog să crezi că asta este cel mai amuzant lucru care ți s-a întâmplat vreodată, pentru că râsul tău e mult mai apetisant decât cina de Ziua Recunoștinței.

— Ce ți-am spus, ca să te fac să crezi că sunt gay?

Corbin se lasă în scaun.

— Nu-mi amintesc exact. Ai spus ceva de genul că nu ai mai rost cu o fată de mai mult de trei ani. Am crezut că este felul tău de a-mi spune că ești gay.

Acum, toată lumea râde. Până și eu.

— Asta a fost acum trei ani! În tot timpul ăsta, ai crezut că sunt gay?

Corbin e încă zăpăcit.

— Dar...

Lacrimi. Miles râde cu lacrimi.

E frumos.

Îmi pare rău pentru Corbin. E destul de jenat. Dar îmi place că lui Miles i se pare amuzant. Îmi place că toată situația asta nu l-a făcut să se simtă prost.

— Trei ani? Întreabă tata, încă blocat pe același gând, pe care m-am cam blocat și eu.

— Asta a fost acum trei ani, spune Corbin, râzând și el cu Miles. De acum, cred că s-au făcut șase.

La masă se așterne tăcerea. Asta îl stânjenește pe Miles.

Mă gândesc iar la sărutul de mai devreme, din baie, și la faptul că au trecut șase ani de când a fost cu o fată. Un tip cu o gură atât de posesivă ca a lui, care știe să o folosească, și sunt siguri că o folosește des.

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Nu vreau ca *familia* mea să se gândească la asta.

— Sângerezi din nou, îi spun, uitându-mă în jos, la pansamentul plin de sânge, încă prins în jurul mâinii lui.

Mă întorc spre mama.

— Ai cumva bandaj lichid?

— Nu, răspunde ea. Chestia aia mă sperie.

Mă uit la Miles.

— O să verific, după ce mâncăm, îl asigur.

Miles dă din cap, dar nu mă privește. Mama mă întreabă de slujbă și Miles nu mai este centrul atenției. Cred că se simte ușurat.

* * *

Sting lumina și mă urc în pat, încă neștiind ce să cred despre ziua de azi. Nu am mai vorbit deloc după cină, chiar dacă am stat zece minute bune, ca să-i bandajez din nou rana, în sufragerie.

Nu am vorbit deloc, pe toată durata procedurii. Picioarele nu ni s-au atins. Degetul lui nu mi-a mai atins genunchiul. Nici măcar nu s-a uitat la mine. S-a uitat tot timpul la mâna lui, concentrându-se pe ea, de parcă s-ar fi spart dacă ar fi scăpat-o din ochi.

Nu știu ce să cred despre Miles sau despre sărutul ăla. Evident, este atras de mine, altfel nu m-ar fi sărutat. Din păcate, pentru mine, e suficient. Nu-mi pasă dacă mă *place*. Vreau să fie atras de mine. Partea cu plăcutul poate veni și mai târziu.

Închid ochii și încerc să adorm, pentru a cincea oară, dar e în zadar. Mă întorc pe o parte și mă uit la ușă, la timp pentru a vedea umbra picioarelor cuiva, apropiindu-se de ea. Mă uit la ușă, aștept să se deschidă, dar umbra dispare, iar pașii se duc mai departe, pe hol. Sunt aproape sigură că a fost Miles, dar numai pentru că, acum, el e singurul din mintea mea. Încerc să respir regulat și să mă calmez, suficient pentru a decide dacă să-l urmez sau nu. Abia ajung la a treia gură de aer, când mă dau jos din pat.

Mă gândesc dacă să mă spăl din nou pe dinți, dar au trecut doar douăzeci de minute de când i-am periat ultima oară.

Îmi verific înfățișarea în oglindă, deschid ușa dormitorului și merg, cât de ușor pot, spre bucătărie.

Când ajung la colț, îl văd. În întregime. Se sprijină de bar, uitându-se spre mine, aproape ca și cum m-ar fi așteptat.

Dumnezeule, urăsc asta.

Pretind că nu e decât o coincidență faptul că am ajuns amândoi aici, în același timp, chiar dacă e miezul nopții.

— N-ai somn?

Trec pe lângă el, mă duc la frigider și caut sucul de portocale. Îl scot, îmi umplu paharul, apoi mă sprijin de dulap, în fața lui. Mă urmărește, dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Ori ești somnambul?

Zâmbește, sorbindu-mă din priviri, de sus până jos, ca un burete.

— Chiar îți place sucul de portocale, remarcă,

Mă uit la pahar, apoi la el și ridic din umeri. Face un pas spre mine și arată spre paharul meu. I-l dau, îl duce la buze, ia o înghițitură și mi-l dă înapoi. Face toate aceste mișcări fără să-și ia ochii de la mine.

Ei bine, acum, normal că îmi place sucul de portocale.

— Și mie îmi place, îmi spune, deși eu nu i-am răspuns.

Las paharul jos, lângă mine, apuc marginea dulapului și mă ridic, până mă așez pe el. Pretind că nu-mi invadează întreaga ființă, dar încă îl simt peste tot. Umple bucătăria.

Toată *casa*.

E mult prea multă liniște. Hotărăsc să fac eu prima mișcare.

— Chiar au trecut șase ani de când n-ai mai avut o iubită?

Aprobă din cap, fără ezitare. Iar eu sunt, în același timp, și șocată și extrem de mulțumită de răspunsul lui. Nu știu exact

de ce îmi place. Probabil pentru că e mult mai bun decât viața pe care mi-am imaginat că o duce.

— Uau! Măcar ai...

Nu știi cum să termin propoziția.

— Făcut sex? completează el.

Mă bucur că singura lumină aprinsă este cea de deasupra aragazului, pentru că, în mod sigur, m-am înroșit toată.

— Nu toată lumea își dorește același lucru de la viață, îmi spune, cu vocea ușoară, ca o mângâiere.

Vreau să mă înfășor în ea, să mă îmbrac în vocea lui.

— Toată lumea vrea iubire, îi răspund. Sau, cel puțin, sex. E natura umană.

Nu-mi vine să cred că purtăm conversația asta.

Își strânge brațele la piept. Picioarele i se încrucișează la glezne. Am observat că asta e armura lui. Își ridică, din nou, scutul invizibil, nedorind să se exteriorizeze prea mult.

— Cea mai mare parte a oamenilor nu pot avea una fără cealaltă. Așa că mie îmi este mai ușor să renunț la amândouă.

Mă studiază, măsurându-mi reacția la cuvintele lui. Încerc din greu să nu reacționez în niciun fel.

— Atunci, tu ce vrei, de fapt, Miles? îl întreb, cu vocea penibil de slabă. Dragoste sau sex?

Ochii îi rămân la fel, dar gura i se mișcă. Buzele i se curbează într-un zâmbet aproape invizibil.

— Cred că știi deja răspunsul ăsta, Tate.

Um!

Expir controlat, fără să-mi pese că și-ar putea da seama cât de mult m-au afectat cuvintele lui. Felul în care îmi pronunță numele mă tulbură la fel de mult ca sărutul lui. Mă așez picior

peste picior, sperând să nu observe că asta e propria mea armură.

Ochii lui îmi coboară pe picioare și îl privesc expirând ușor.

Șase ani. Incredibil!

Mă uit și eu la picioarele mele. Vreau să-i pun o altă întrebare, dar nu mă pot uita la el, când o spun.

— De cât timp n-ai mai sărutat o fată?

— De opt ore, îmi răspunde, fără ezitare.

Ridic privirea până la a lui și zâmbeste, pentru că știe ce vreau să aflu.

— La fel, îmi spune, calm. De șase ani.

Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar ceva se schimbă. Ceva se topește. Ceva dur sau rece sau îmbrăcat în propria mea armură se transformă în lichid, acum, când realizez ce a însemnat, de fapt, acel sărut. Mă simt de parcă nu sunt nimic altceva decât lichid, iar lichidul nu prea se descurcă să stea în picioare sau să meargă, așa că rămân nemișcată.

— Glumești? Îl întreb, nevenindu-mi să cred.

Acum, cred că el se îmbujorează.

Sunt așa de zăpăcită! Nu înțeleg cum de am putut să-l judec atât de greșit sau cum poate fi adevărat ceea ce spune. Arată bine. Are o slujbă grozavă. Sărută nemaipomenit, deci, de ce nu și-o trage?

— Atunci, care-i problema ta? Ai vreo boală cu transmitere sexuală? Întrebă asistenta din mine.

Nu menajez pe nimeni când vine vorba de problemele medicale.

Râde.

— Sunt curat, mă asigură.

Dar tot nu-mi explică de ce.

— Dacă au trecut șase ani de când n-ai mai sărutat o fată, atunci, de ce m-ai sărutat pe mine? Aveam impresia că nu prea mă plăci. Ești foarte greu de descifrat.

Nu mă întreabă de ce am ajuns la concluzia că nu mă place.

Mi-e clar că, dacă am simțit că se comportă diferit când e în preajma mea, a fost un gest intenționat, din partea lui.

— Nu e vorba că nu te plac, Tate, oftează din greu, trecându-și mâna prin păr și strângându-și ceafa. Nu vreau să te plac. Nu vreau să plac pe *nimeni*. Nu vreau să mă *combin* cu nimeni. Nu vreau să *iubesc* pe nimeni. Vreau doar...

Își strânge brațele la piept și privește în podea.

— Ce vrei? îl întreb, îndemnându-l să termine propoziția.

Ochii i se ridică, încet, spre ai mei, și apelez la toată forța mea pentru a rămâne pe dulap, când mă privește așa, ca și cum aș fi cina de Ziua Recunoștinței.

— Sunt atras de tine, Tate, continuă, cu voce joasă. Te doresc, dar te doresc fără toate celelalte lucruri.

Nu mi-a mai rămas niciun gând.

Creierul = Lichid.

Inima = Unt.

Încă pot să suspin și o fac.

Aștept să pot gândi din nou. Apoi mă gândesc, *mult*.

Tocmai a recunoscut că vrea să facă sex cu mine; dar nu vrea ca asta să ducă la nimic altceva. Nu știu de ce mă simt flatată. Ar trebui să mă facă să-i trag un pumn în față, dar faptul că a ales să mă sărute după ce nu a mai sărutat pe nimeni, timp de șase ani întregi, face ca această confesiune să-mi dea sentimentul că aș fi câștigat premiul Pulitzer.

Ne uităm unul la altul și pare puțin emoționat. Sunt sigură că se întreabă dacă m-a enervat. Nu vreau să creadă că a făcut-

o, pentru că, sincer, îmi vine să strig, *am câștigat!*, din toți rărunchii.

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce ar trebui să zic. De când ne-am cunoscut, am avut cele mai ciudate și stânjenitoare conversații, iar aceasta din urmă a fost cireșa de pe tort.

— Avem niște discuții așa de ciudate! îi zic.

Râde, ușurat.

— Da.

Cuvântul *da* e mult mai frumos atunci când e rostit de el, împodobit cu vocea lui. Din gura lui, probabil, orice cuvânt sună mai frumos. Încerc să mă gândesc la un cuvânt pe care îl urăsc. Cam urăsc cuvântul *bou*. E un cuvânt urât. Prea scurt și îndesat. Mă întreb dacă vocea lui m-ar face să iubesc acest cuvânt.

— Ia spune *bou*.

Ridică din sprâncene, ca și cum s-ar întreba dacă m-a auzit bine. Crede că sunt ciudată.

Nu-mi pasă.

— Doar spune-l, insist eu.

— Bou, pronunță el, cu o ușoară ezitare.

Zâmbesc. *Iubesc cuvântul bou. Este noul meu cuvânt preferat!*

— Ești atât de ciudată! îmi spune, amuzat.

Îmi încrucieșez picioarele. Observă.

— Așadar, Miles, să vedem dacă am înțeles bine. Nu ai mai făcut sex de șase ani. Nu ai mai avut o iubită de șase ani. Nu ai mai sărutat o fată de opt ore. Nu-ți plac relațiile, evident. *Nici iubirea.* Dar ești bărbat. Și bărbații au nevoi.

Mă urmărește, încă amuzat.

— Continuă, mă îndeamnă, cu un zâmbet provocator., fără intenție.

— Nu vrei să te simți atras de mine, dar ești. Vrei să faci sex cu mine, dar nu vrei să ai o relație cu mine. De asemenea, nu vrei să mă *iubești*. Și nici nu vrei ca *eu* să vreau să *te iubesc*.

Încă îl amuz. Încă zâmbește.

— Nu mi-am dat seama că sunt așa de transparent.

Nu ești, Miles. Crede-mă.

— Dacă facem asta, cred că ar trebui să o luăm încet, îi spun, tachinându-l. Nu vreau să te forțez să faci ceva pentru care nu ești pregătit. Practic, ești virgin.

Zâmbetul îi piere și face, intenționat, trei pași lenți, spre mine. Nu mai zâmbesc, pentru că este destul de intimidant. Când ajunge lângă mine, mă încadrează cu brațele și se apleacă spre gâtul meu.

— Au trecut șase ani, Tate. Crede-mă când îți spun... că sunt pregătit.

Toate astea tocmai au devenit noile mele cuvinte preferate. *Crede și mă și când și îți și spun și că și sunt și pregătit.*

Preferate. Toate.

Se retrage și poate să-și dea seama că, în acest moment, nu respir. Pășește înapoi, la locul lui, în fața mea. Scutură din cap, de parcă nu i-ar veni să creadă ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Nu-mi vine să cred că tocmai te-am întrebat dacă vrei să facem sex. Ce fel de bărbat face asta?

Înghit în sec.

— Cam toți.

Râde, dar pot să-mi dau seama că se simte vinovat. Poate îi e teamă că n-o să fac față la așa ceva. S-ar putea să aibă dreptate, dar nu am de gând să-i spun lui asta. Dacă are impresia că n-o

să mă descurc, o să-și retragă cuvintele. Dacă își retrage cuvintele, înseamnă că nu o să mai primesc un alt sărut, de genul celui pe care mi l-a dat mai devreme.

Aș fi în stare să accept orice, dacă asta înseamnă că mă va săruta nou. Mai ales dacă înseamnă că voi experimenta *mai mult* decât sărutul lui.

Mi se usucă gâtul numai când mă gândesc la asta. Ridic paharul și mai iau o înghițitură lentă de suc, încercând, pe tăcute, să-mi pun ordine în gânduri.

Mă vrea pentru sex.

Mi-e cam dor de sex. A trecut ceva timp.

Știu că sunt atrasă de el și nu mă pot gândi la nimeni altcineva din viața mea cu care mi-ar plăcea să fac sex, ocazional, fără complicații, decât la vecinul meu, pilot de avion, care-și împăturește singur rufele.

Pun paharul cu suc la loc, apoi îmi apăs palmele pe suprafața dulapului și mă aplec puțin în față.

— Ascultă-mă, Miles. Tu ești singur. Eu sunt singură. Tu lucrezi mult prea mult, iar eu mă concentrez pe carieră aproape nesănătos de mult. Chiar dacă am vrea să avem o relație, n-ar merge. N-ar încăpea în viețile noastre. Nici nu ne-am împrietenit la cataramă, deci nu trebuie să ne facem griji că ne-am putea strica prietenia. Dacă vrei să faci sex cu mine? O să te las. Des.

Îmi studiază gura, de parcă toate cuvintele care ies din ea tocmai au devenit cuvintele lui preferate.

— Des? mă întreabă.

Aprob din cap.

— Da. Des.

Se uită în ochii mei, cu o privire incitantă.

— Ok, răspunde, aproape ca și cum ar fi o provocare.

— Ok.

Încă ne separă o distanță de vreo doi metri. Tocmai i-am spus tipului ăsta că vreau să fac sex cu el, fără să am vreo pretenție și el încă stă tocmai acolo, când eu sunt tocmai aici și îmi devine foarte clar faptul că l-am judecat greșit. E mai emoționat decât mine. Deși cred că emoțiile noastre provin din motive diferite. El are emoții pentru că nu vrea ca treaba asta să iște vreo complicație.

Eu *am* emoții pentru că nu sunt sigură că e posibil să fac *numai sex* cu el. Dacă mă gândesc la cât de mult îmi place, sunt foarte sigură că sexul va fi cea mai mică dintre problemele noastre. Totuși, uite-mă stând aici și prefăcându-mă că sunt de acord ca totul să rămână *numai sex*. Poate că, dacă începe cu atât, o să se transforme în ceva mai mult.

— Ei bine, nu putem să facem sex chiar în momentul ăsta, evidențiază el.

La naiba!

— De ce nu?

— Singurul prezervativ pe care îl am în portofel probabil s-a dezintegrat deja.

Râd. Ador umorul lui autocritic.

— Cu toate astea, vreau să te sărut din nou, continuă cu un zâmbet plin de speranță.

De fapt, mă miră faptul că *nu mă* sărută.

— Sigur.

Se apropie lent de locul în care stau, până când picioarele mele ajung de o parte și de alta a taliei lui. Îi urmăresc privirea, pentru că se uită la mine de parcă s-ar aștepta să mi răzgândesc.

N-o să mă răzgândesc. E foarte posibil ca eu să îmi doresc asta mai mult decât el.

Ridică mâinile și și le strecoară prin părul meu, mângâindu-mi obrazul cu degetele mari. Inspiră sacadat, cu ochii ațintiți spre gura mea.

— Mă faci să-mi fie atât de greu să respir!

Își pecetluiește propoziția cu un sărut, lipindu-și buzele de ale mele. Fiecare părțică din ființa mea, care încă nu se topise în prezența lui, este acum lichefiată, la fel ca restul corpului meu. Încerc să-mi amintesc o altă dată când gura unui bărbat peste a mea m-a făcut să mă simt atât de bine. Limba lui îmi alunecă peste buză, apoi se cufundă înăuntru, gustându-mă, umplându-mă, posedându-mă.

O... Doamne!

Îi.

Ador.

Gura.

Îmi înclin capul, ca să pot savura mai mult din ea. Și-l înclină și el, ca să poată savura mai mult din a mea. Limba lui are o memorie perfectă, pentru că știe cu exactitate tot ce are de făcut. Își lasă mâna rănită să se odihnească pe coapsa mea, în timp ce mâna sănătoasă îmi strânge ceafa, strivindu-ne buzele unele de altele. Mâinile mele nu mai sunt încheștate pe tricoul lui. Îi explorează brațele, gâtul, spatele, părul.

Suspîn ușor, iar sunetul îl face să se împingă în mine, trăgându-mă în același timp câțiva centimetri mai aproape de marginea blatului.

— Ei bine, sigur nu ești gay, concluzionează cineva din spatele nostru.

Dumnezeule.

Tata.

Tata!

Fir-aș!

Miles. Se retrage.

Eu. Sar jos de pe bar.

Tata. Trece pe lângă noi.

Deschide frigiderul și ia o sticlă cu apă, de parcă ar găsi-o pe fică-sa pipăită de musafirul lui în fiecare seară. Se întoarce și ne privește, luând o înghițitură mare de apă. Când termină, pune capacul la loc și bagă sticla înapoi, în frigider. Închide ușa frigiderului, se apropie și își face loc printre noi, mărint și mai mult distanța dintre mine și el.

— Du-te la culcare, Tate, îmi spune, când iese din bucătărie.

Îmi acopăr gura cu mâna. Miles, cu a lui, își acoperă fața. Suntem, amândoi, groaznic de rușinați. Mai mult el decât mine, sunt sigură.

— Ar trebui să mergem la culcare, îmi spune.

Sunt de acord cu el.

Ieșim din bucătărie, fără să ne atingem. Mai întâi, ajungem în fața dormitorului meu, așa că fac o pauză și mă întorc să-l privesc. Se oprește și el.

Se uită în stânga, apoi, scurt, în dreapta, ca să se asigure că suntem singuri pe hol. Face un pas spre mine și îmi mai fură un sărut. Spatele mi se întâlnește cu ușa dormitorului, dar, cumva, reușește să-și retragă buzele.

— Ești sigură că e ok? întreabă, căutându-mi ezitarea în ochi.

Nu știi dacă e ok. Mă simt bine, iar el are un gust foarte bun și nu mă pot gândi la ceva ce îmi doresc mai mult decât să fiu

cu el. Totuși, îmi fac griji din cauza motivelor din spatele celor șase ani de abținere.

— Îți faci prea multe griji, îi răspund, cu un zâmbet forțat. Crezi că ne-ar fi de ajutor să stabilim niște reguli?

Mă studiază repede, înainte să facă un pas în spate.

— S-ar putea, îmi zice. Pe moment, nu-mi vin în minte decât două.

— Care-s alea?

Ochii lui mă privesc fix, preț de câteva secunde.

— Nu-mi pune întrebări despre trecut, îmi spune ferm. Și nu te aștepta la un viitor.

Nu-mi place deloc niciuna dintre regulile astea. Amândouă mă fac să vreau să mă răzgândesc cu privire la aranjamentul ăsta, să mă întorc și să o iau la fugă. Dar, în schimb, încuviințez din cap. Sunt de acord, pentru că o să accept orice poate să-mi dea. Nu mai sunt Tate când sunt în preajma lui Miles. Sunt lichid și lichidul nu știe cum să fie ferm sau să-și ia apărarea, de unul singur. Lichidul curge. Asta e tot ce vreau să fac cu Miles.

Să curg.

— Ei bine, eu nu am decât o singură regulă, îi spun, în șoaptă.

Așteaptă să-mi audă regula. Dar eu nu mă pot gândi la nicio regulă. Nu am nicio regulă. Eu de ce nu am reguli? Încă mai așteaptă.

— Încă nu știu care este. Dar, când o să-mi vină în minte, trebuie să o respecti.

Miles râde. Se apleacă și mă sărută pe frunte, apoi se îndepărtează, spre dormitorul lui. Deschide ușa, dar se mai uită la mine, încă o secundă, înainte să dispară în cameră.

Nu sunt sută la sută sigură, dar cred cu tărie că expresia pe care tocmai am văzut-o pe fața lui a fost frică. Mi-aș dori să știu ce-l sperie, pentru că știu de ce mi-e frică mie.

Mi-e teamă de modul în care se vor sfârși toate astea.

capitolul zece

Miles

Cu șase ani în urmă

Ian știe.

A trebuit să-i spun. După prima săptămână de școală, știa că Rachel a devenit totul.

Rachel știe că Ian știe. Rachel știe că el nu va spune nimic.

Îi dau lui Rachel camera mea, atunci când se mută la noi, iar eu ocup camera

de oaspeți. Camera mea este singura din casă care are baie proprie. Vreau ca Rachel să stea în camera mai bună.

— Cutia asta o vrei aici? o întreabă Ian pe Rachel.

Rachel îl întreabă ce e în ea și el îi spune că sunt toate sutienele și lenjeria ei.

— Mă gândeam că poate ar trebui să o duc direct în camera lui Miles.

Rachel își dă ochii peste cap.

— Potolește-te, îi spune.

El râde. Îi place că are acces la ceva atât de intim. De asta nu ne-ar da niciodată în vileag. Știe cât de puternice sunt secretele. După ce descărcăm toate cutiile, Ian pleacă. Tata trece pe lângă mine, pe hol, și se oprește.

Faptul că el s-a oprit înseamnă că ar trebui să mă opresc și eu.

— Mulțumesc, Miles.

Crede că sunt de acord cu situația asta. Cu faptul că îi permite altei femei să dea la o parte ultimele amintiri ale mamei.

Nu sunt de acord.

Doar pretind că sunt, pentru că nimic din toate astea nu

Contează. Rachel contează.

Nu el.

— Nicio problemă, îi răspund.

Începe să meargă, apoi se oprește din nou. Îmi spune că apreciază că mă port frumos cu Rachel. Spune că își dorește ca el și mama să-mi fi dăruit un frate sau o soră când eram mai mic.

Spune că sunt frate bun.

Cuvintele sunt îngrozitoare, atunci când ies din gura lui.

Mă întorc în camera lui Rachel. Închid ușa.

Suntem numai noi.

Zâmbim.

Mă apropiu de ea și o iau în brațe, apoi o sărut pe gât. Au trecut trei săptămâni din prima seară în care am sărutat-o. Pot să număr pe degete de câte ori am mai sărutat-o de atunci. Nu putem să ne comportăm așa la școală. Nu putem să ne comportăm așa în public. Nu putem să ne comportăm așa în fața părinților noștri. Nu pot să o ating decât când suntem singuri și nu prea am reușit să fim singuri în ultimele trei săptămâni.

Acum?

Acum o sărut.

— Trebuie să stabilim câteva reguli, ca să nu avem probleme, îmi spune.

Se dezlipește de mine. Se așază la biroul meu, iar eu mă așez pe patul meu.

Ei bine... se așază la biroul *ei*, iar eu mă așez pe patul *ei*.

— Prima regulă, continuă, nu ne giugiulim când sunt ei acasă.

E prea

riscant.

Nu vreau să fiu de acord cu regula asta, dar dau din cap că da.

— A doua, fără sex.

Nu mai aprob din cap.

— Niciodată? o întreb.

Ea înclină aprobator din cap. Ooo, *chiar* urăsc înclinarea asta.

— De ce?

Suspină din greu.

— Sexul va face situația mult mai greu de suportat, atunci când ni se va termina timpul. Știi asta.

Are dreptate. Și, totodată, greșește total, dar presimt că, în timp, își va da singură seama de asta.

— Pot să te întreb care e cea de-a treia regulă, înainte să fiu de acord cu a doua?

Zâmbește.

— Nu există a treia regulă.

Zâmbesc,

— Așadar, numai sexul este interzis? Și ne referim la penetrare, nu-i așa? Nu la oral?

Își acoperă fața cu palmele.

— Dumnezeuule, chiar trebuie să fii așa de explicit?

E adorabilă când se rușinează.

— Doar clarificam. Am o viață întreagă de lucruri pe care vreau să ți le fac și numai șase luni la dispoziție, în care să le pun în practică pe toate.

— Hai să stabilim detaliile atunci când se ivește situația, mă roagă.

— Corect, răspund, admirându-i obrajii îmbujorați.

— Rachel? Ești virgină?

Obrajii i se colorează și mai tare. Clatină din cap și îmi spune că nu. Mă întrebă dacă mă deranjează.

— Deloc, îi zic, sincer.

Mă întrebă dacă eu sunt virgin, dar vocea îi e plină de
timiditate.

— Nu, îi răspund. Dar acum, când te-am întâlnit pe tine, îmi
doresc să fi fost.

Îi place că îi spun asta.

Mă ridic și mă pregătesc să mă duc în noul meu dormitor, ca să
mă apuc de rearanjat. Înainte să ies, încui pe dinăuntru ușa
dormitorului ei, apoi mă întorc și îi zâmbesc.

Mă apropiu, încet, de ea.

O apuc de mâini și o ridic în picioare. Îmi înfășor mâna în jurul
ei și o trag spre mine.

O sărut.

capitolul unsprezece

TATE

— Trebuie sa fac pipi.

— Iar? mormăie Corbin.

— N-am mai fost de două ore, îi explic, pe un ton defensiv.

De fapt, nu am nevoie să merg la baie, dar trebuie să ies din mașina asta. După discuția pe care am avut-o, aseară, cu Miles, mașina pare diferită, cu el în ea. Mă simt ca și cum ar umple-o cu prezența lui și fiecare minut care trece fără să spună nimic mă face să mă întreb ce-i trece prin minte. Mă întreb dacă nu cumva regretă discuția noastră. Mă întreb dacă o să pretindă că nici n-a avut loc.

Mi-ar plăcea ca tata să se fi prefăcut că n-a văzut nimic. Înainte să plecăm, azi-dimineață, stăteam cu el la masa din bucătărie, când a intrat Miles.

— Ai dormit bine, Miles? l-a întrebat, când Miles s-a așezat la masă.

Credeam că se va îmbujora de stânjeneală, dar, în schimb, i-a răspuns tatei cu o clătinare din cap.

— Nu prea bine. Fiul dumneavoastră vorbește în somn.

Tata și-a ridicat paharul și l-a ridicat în direcția lui Miles.

— E bine de știut că ai fost în cameră cu Corbin, azi-noapte.

Din fericire, Corbin nu se așezase, încă, la masă și nu a auzit comentariul tatei. Pe tot parcursul micului dejun, Miles a rămas tăcut și, după aceea, singura dată când l-am auzit vorbind a fost când eu și Corbin eram amândoi în mașină. Miles s-a apropiat de tata și i-a strâns mâna, spunând ceva ce numai tata a putut să audă. Am încercat să citesc expresia tatei, dar nu am putut să

deslușesc nimic. Tata se pricepe să-și ascundă gândurile aproape la fel de bine ca Miles.

Sunt foarte curioasă ce i-a spus Miles lui tata de dimineață, înainte să plecăm.

De asemenea, vreau să aflu răspunsul la o mulțime de întrebări pe care le am despre Miles.

Când eram mai mici, eu și Corbin eram mereu de acord că, dacă am putea avea o superputere, aceea ar fi abilitatea de a zbura. Acum, după ce l-am cunoscut pe Miles, m-am răzgândit. Dacă aș putea avea o superputere, ar fi puterea de a mă infiltra. M-aș infiltra în mintea lui, ca să-i pot citi toate gândurile.

M-aș infiltra în inima lui și m-aș răspândi în ea, ca un virus.

M-aș numi Infiltratorul.

Mda. Sună destul de bine.

— Du-te la *pipi*, îmi spune Corbin, agitat, oprind mașina în parcare a unei benzinării.

Mi-aș dori să fim din nou la liceu, ca să pot să-i spun că e un bou. Dar, din păcate, adulții nu-și fac frații boi.

Ies din mașină și mă simt un pic mai bine. Parcă pot respira din nou, până când Miles deschide ușa lui și pășește afară, în lumea largă. Acum, Miles pare și mai mare, iar plămânii mei devin mai mici. Mergem împreună în benzinărie, dar nu ne vorbim.

E amuzant cum funcționează chestia asta. Uneori, tăcerea spune mai multe decât toate cuvintele din lume. Uneori, tăcerea mea spune: *nu știu cum să-ți vorbesc, nu știu ce gândești, vorbește-mi, spune-mi tot ce ai spus vreodată; toate cuvintele, începând cu primul tău cuvânt.*

Mă întreb ce spune tăcerea lui.

Odată ajunși înăuntru, el zărește primul semn pentru toaile, face semn din cap și pășește în fața mea. Mă conduce. Îl las. Pentru că el e un solid și eu sunt un lichid și, în această clipă, eu sunt doar ariergarda lui.

Când ajungem în dreptul toaletelor, el intră, fără nicio ezitare, în cea a bărbaților. Nu se întoarce să mă privească. Nu așteaptă să intru eu, mai întâi, în toaleta femeilor. Deschid ușa, dar nu am nevoie s-o folosesc. Vreau doar să respir, însă el nu mă lasă. Mă invadează. Nu cred că o face intenționat. Dar îmi invadează gândurile, și stomacul, și plămânii, și lumea.

Asta e superputerea lui. Invadarea.

Invadatorul și Infiltratorul. Au aproape același sens, așadar, probabil formăm o echipă defectă.

Mă spăl pe mâini și întârzii suficient de mult timp, încât să pară că am avut nevoie să-l fac pe frate-meu să oprească aici. Deschid ușa toaletei și mă invadează din nou. Îmi stă în drum, în fața ușii pe care eu încerc să ies.

Nu se clintește, chiar dacă îmi invadează spațiul. Nici nu îmi doresc cu adevărat să o facă, așa că îl las să rămână.

— Vrei ceva de băut? mă întrebă.

Dau din cap că nu.

— Am apă, în mașină.

— Ți-e foame?

Îi spun că nu îmi este. Pare ușor dezamăgit că nu vreau nimic. Poate că nu vrea să ne întoarcem, imediat, la mașină.

— Deși, parcă aș mânca niște dulciuri, adaug.

Unul dintre zâmbetele lui rare și prețioase îi împodobește chipul.

— Atunci, o să-ți cumpăr niște dulciuri.

Se întoarce și se îndreaptă spre raionul cu dulciuri. Mă opresc lângă el și îmi cântăresc opțiunile. Ne uităm mult prea mult timp la dulciuri. De fapt, nici nu prea vreau, de niciun fel, dar amândoi le studiem în continuare și ne prefacem că vrem.

— E ciudat, îi șoptesc.

— Ce e ciudat? mă întrebă. Alesul dulciurilor sau faptul că amândoi ne dorim să fim pe bancheta din spate, dar ne prefacem că nu?

Uau! Acum, mă simt ca și cum chiar i-aș fi infiltrat gândurile, cumva. Numai că astea sunt cuvinte pe care le-a spus de bunăvoie. Cuvinte care m-au făcut să mă simt foarte bine.

— Amândouă, îi spun, fără ezitare, apoi mă întorc spre el. Fumezi?

Îmi aruncă din nou privirea aceea. Privirea care-mi spune că sunt o ciudată.

Nu-mi pasă.

— Nu, răspunde, lejer.

— Îți aduci aminte de țigările acelea, din gumă de mestecat, care se vindeau când eram mici?

— Da. Destul de ciudate, dacă stai să te gândești.

Dau din cap.

— Eu și Corbin obișnuiam să ne cumpărăm mereu. Sub nicio formă, nu mi-aș lăsa copilul să cumpere așa ceva.

— Nu cred că se mai fabrică, zice Miles.

Ne uităm din nou la dulciuri.

— Dar tu?

— Dar eu, ce?

— Fumezi?

Clatin din cap.

— Nu.

— Bine, răspunde el.

Ne mai uităm la dulciuri, încă puțin. Se întoarce să mă privească, iar eu mă uit în sus, la el.

— Chiar vrei dulciuri, Tate?

— Nu.

Pufnește în răs.

— Atunci, cred că ar trebui să ne întoarcem la mașină.

Sunt de acord, dar niciunul dintre noi nu se mișcă.

Se întinde spre mâna mea și o atinge, atât de ușor, de parcă ar fi conștient că el e făcut din lavă și eu nu. Îmi prinde două degete, fără ca măcar să încerce să-mi apuce toată mâna, și le strânge ușor.

— Stai, îi spun, trăgându-i mâna înapoi.

Se uită la mine, peste umăr, apoi se întoarce cu totul, cu fața spre mine.

— Ce i-ai spus tatei, azi-dimineață? Înainte să plecăm?

Degetele i se strâng în jurul mâinii mele și chipul nu i se abate de la expresia pătrunzătoare, cu care s-a obișnuit.

— Mi-am cerut scuze.

Se răsuțește, din nou, spre ușă, iar eu îl urmez. Nu-mi dă drumul mâinii, decât când ajungem aproape de ieșire. Când, în cele din urmă, mi-o lasă să cadă, mă evaporiez din nou.

Îl urmez spre mașină și sper să nu cred cu adevărat că sunt capabilă să mă infiltriez. Îmi aduc aminte că e acoperit cu armură. E impenetrabil.

Nu știi dacă pot face asta, Miles. Nu știi dacă pot să respect cea de-a doua regulă, pentru că, dintr-odată, îmi doresc să ajung în viitorul tău mai mult decât vreau să ajung cu tine, pe bancheta din spate.

— Era coadă, îi spune Miles lui Corbin, când ne urcăm în mașină.

Corbin iese din parcare și schimbă postul de radio. Nu-i pasă cât de lungă a fost coada. Nu e suspicios, altfel ar fi spus ceva. De altfel, încă nu e nimic suspicios.

Mergem mai bine de cincisprezece minute, înainte să-mi dau seama că nu mă mai gândesc la Miles. În ultimele cincisprezece minute din drumul nostru, gândurile mele au fost numai amintiri.

— Mai ții minte, când eram mici și ne doream ca superputerea noastră să fie zborul?

— Da, îmi amintesc, răspunde Corbin.

— Acum, ai superputerea. Poți să zbori.

Corbin îmi zâmbește în oglinda retrovizoare.

— Da, îmi spune. Cred că asta mă face supererou.

Mă las pe pe spate, în scaun, și mă uit pe geam, puțin invidioasă pe amândoi. Invidioasă pe lucrurile pe care le-au văzut. Pe locurile în care au mers.

— Cum e să privești răsăritul de sus, din zbor?

Corbin ridică din umeri.

— Nu prea mă uit la el. Sunt prea ocupat cu serviciul, atunci când sunt acolo.

Mă întristează. *Nu o lua drept ceva sigur, Corbin.*

— *Eu mă uit, spune Miles.*

Privește pe geam și vocea îi e atât de joasă, încât abia o aud.

— Îl urmăresc, de fiecare dată când sunt în aer.

Dar nu-mi spune cum e. Vorbește distant, de parcă ar vrea să păstreze senzația pentru el. Îl las.

— Când znori, încalci regulile universului, le spun. E impresionant. Să sfidezi gravitația? Să privești răsăritul și apusul

din locuri din care Mama Natură nu a vrut să le privești? Chiar sunteți supereroi, dacă stai să te gândești.

Corbin se uită la mine în oglinda retrovizoare și râde. *Nu o lua drept ceva sigur, Corbin.* Miles nu râde. Încă se uită pe geam.

— Tu salvezi vieți, îmi spune Miles. Asta e mult mai impresionant.

În timpul impactului, inima mea absoarbe cuvintele.

Din perspectiva mea, cea de-a doua regulă nu arată bine, deloc.

capitolul doisprezece

MILES

Cu șase ani în urmă

Prima regulă, cea de a nu ne săruta când părinții sunt acasă,
a primit un nou amendament.

Acum spune că ne putem face de cap, dar numai în spatele
unei uși
încuiate.

Din nefericire, cea de-a doua regulă e încă în picioare.

Tot fără sex.

Și, recent, a fost adăugată a treia regulă: nu te furișa noaptea.

Lisa încă o verifică pe Rachel, uneori, în mijlocul nopții, numai
pentru că este mamă de adolescentă și așa trebuie să facă.

Dar urăsc treaba asta.

Am reușit să supraviețuim, sub același acoperiș, o lună întreagă.

Nu vorbim despre faptul că au mai rămas doar cinci luni și un
pic. Nu vorbim despre ce se va întâmpla când tata se va căsători
cu mama ei. Nu vorbim de faptul că, atunci când se va
întâmpla, vom fi legați pentru mai mult de cinci luni.

Sărbători.

Vizite de weekend.

Reuniuni.

Va trebui să fim amândoi prezenți, dar o vom face ca membri ai
aceleiași familii.

Nu vorbim despre toate astea, pentru că ne fac să ne simțim ca
și cum am face ceva greșit.

De asemenea, nu vorbim despre ele pentru că ne e greu.
Când mă gândesc la ziua în care ea se va muta în Michigan și eu
voi rămâne în San Francisco, nu pot vedea dincolo de acea

clipă. Nu pot vedea nimic dintr-o perioadă în care ea nu va mai fi total pentru mine.

— Ne întoarcem duminică, spune el.

— O să ai toată casa numai pentru tine. Rachel rămâne la o prietenă. Ar trebui să-l inviți pe Ian pe la tine.

— Deja l-am invitat, îl mint.

Și Rachel a mințit. Rachel va fi aici, tot weekendul. Nu vrem să le dăm vreun motiv să ne suspecteze. Mi-e destul de greu să încerc să o ignor, de față cu ei.

E greu să pretind că nu am nimic în comun cu ea, când, de fapt, vreau să râd la tot ce spune. Vreau să-i bat palma pentru tot ce face. Vreau să mă laud în fața tatei cu inteligența ei, cu notele bune, cu bunătatea ei, cu spiritualitatea ei. Vreau să îi spun că am o iubită nemaipomenită, pe care vreau să o cunoască, pentru că sigur o va îndrăgi.

Și chiar o îndrăgește. Doar că nu în felul în care îmi doresc să o îndrăgească.

Vreau să o îndrăgească pentru *mine*.

Ne luăm la revedere de la părinți. Lisa îi spune lui Rachel să se comporte frumos, dar Lisa nu e cu adevărat îngrijorată. Din câte știe Lisa, Rachel nu face nimic rău.

Rachel se comportă frumos. Rachel nu încalcă regulile. Cu excepția celei de-a treia reguli. Weekendul ăsta, Rachel, fără îndoială, va încălca regula numărul trei.

Ne jucăm de-a familia.

Ne prefacem că este casa noastră. Ne prefacem că e bucătăria noastră, iar ea gătește pentru mine. Mă prefac că e a mea și mă plimb după ea, în timp ce gătește, nu-i dau drumul. O ating. O sărut pe gât. O întrerup din treabă ca să o lipesc de mine. Îi place, dar se prefacă că nu. Când terminăm de mâncat, ne

așezam pe canapea. Punem un film, dar nu prea ne uităm la el. Nu ne putem opri din sărutat. Ne sărutăm atât de mult, încât ne dor buzele. Ne dor mâinile. Ne doare stomacul, pentru că trupurile noastre își doresc atât de mult să încalce și regula numărul doi!

Ne așteaptă un weekend lung.

Decid că am nevoie de un duș, altfel o să am nevoie de un amendament la regula numărul doi.

Fac duș în camera ei. Îmi place dușul ăsta. Îmi place mai mult decât îmi plăcea când era dușul meu. Îmi place să-i văd lucrurile aici. Îmi place să mă uit la aparatul ei de ras și să-mi imaginez cum arată când îl folosește. Îmi place să mă uit la sticla ei cu șampon și să mi-o imaginez cu capul pe spate, sub jetul de apă, clătindu-și spuma din păr.

Îmi place și că dușul meu e și dușul ei.

— Miles, mă strigă.

Bate la ușă, dar este deja în baie. Apa e fierbinte pe pielea mea, dar vocea ei o face și mai fierbinte. Dau perdeaua dușului la o parte. Poate că o îndepărtez un pic prea mult, pentru că vreau ca ea să-și dorească să încalcăm cea de-a doua regulă. Respiră ușor, dar ochii îi cad acolo unde vreau eu.

— Rachel, îi spun, zâmbind larg în fața stânjenelii care i s-a așternut pe chip.

Se uită în ochii mei.

Vrea să facă duș cu mine. Este doar prea timidă să-mi ceară asta.

— Intră, o îndemn.

Am vocea răgușită, de parcă aș fi țipat.

Acum cinci secunde, o aveam normală.

Trag la loc perdeaua, pentru a ascunde efectul pe care mi-l

provoacă prezența ei,
dar și pentru a-i oferi intimitate, în timp ce se dezbracă. N-am
văzut-o niciodată fără haine.

Am simțit ce e sub ele.

Dintr-odată, sunt emotionat.

Stinge lumina.

— E bine așa? mă întreabă, timid.

Îi răspund că este, dar îmi doresc să aibă mai multă încredere în
ea. Trebuie să îi dau mai multă încredere în ea. Dă perdeaua la
o parte și văd cum unul dintre picioarele ei intră primul. Înghit
în sec, atunci când îl urmează și restul corpului.

Din fericire, lumina nopții este suficient de puternică pentru a o
îmbrăca într-o aură incandescentă.

O văd destul de bine.

O văd perfect.

Ochii ni se întâlnesc din nou. Face un pas spre mine. Sunt
curios dacă a mai făcut vreodată duș cu cineva, dar nu o întreb.
Fac și eu un pas spre ea, pentru că pare speriată. Nu vreau să-i
fie frică.

Mie mi-e frică.

Îi ating umerii și o ghidez spre jetul de apă. Nu mă lipesc de ea,
chiar dacă am nevoie să o fac. Păstrez distanță între noi.

Trebuie.

Singurele care se ating sunt gurile noastre. O sărut ușor, abia
atingându-i buzele, dar mă doare atât de tare! Doare mai tare
decât oricare alt sărut pe care ni l-am dat. Mai tare decât
săruturile în care gurile ni se lovesc. În care dinții ni se lovesc.

Săruturi frenetice, atât de grăbite, încât devin amețitoare.
Săruturi care culminează cu mine mușcându-i buza sau cu ea
mușcând-o pe a mea.

Niciunul dintre acele săruturi nu doare ca acesta și nu pot să-mi dau seama de ce acest sărut mă doare atât de tare.

Trebuie să mă desprind de ea. O rog să mă lase un minut și ea înclină din cap, apoi își așază obrazul pe pieptul meu. Mă reazem de perete, o trag după mine și-mi țin ochii strâns închiși.

Cuvintele încearcă din nou să rupă bariera pe care am construit-o în jurul lor. De fiecare dată când sunt cu ea, vor să iasă, dar mă lupt din răspuțeri să întăresc zidul ce le înconjoară.

Nu trebuie să le audă.

Nu trebuie să le spun.

Dar, lovesc în ziduri. Întotdeauna lovesc atât de tare, încât toate săruturile noastre sfârșesc așa. Cu mine cerându-i să mă lase un minut și ea lăsându-mă. Acum, vor să iasă la lumină mai mult ca niciodată.

Au nevoie de aer. Cer să se facă auzite.

Și nu știu câte lovituri mai pot îndura, înainte ca zidurile să se prăbușească.

Nu știu de câte ori buzele mele le mai pot atinge pe ale când cuvintele se vor revărsa peste ziduri, strecurându-se printre crăpături, traversându-mi pieptul până când o să-i țin chipul în mâini, o să mă uit în ochii ei și o să le permit să distrugă toate barierele pe care le-am ridicat între noi și inevitabila frângere de inimi.

Cuvintele ies oricum.

— Nu pot să văd nimic, îi spun.

Știu că știe la ce mă refer. Nu vreau să dezvolt subiectul, dar *cuvintele ies oricum.* Au preluat controlul.

— Când tu o să te muți în Michigan și eu o să rămân în San Fran? Nu văd nimic dincolo de asta. Obişnuiam să-mi văd viitorul așa cum îl voiam, dar, acum, nu mai văd nimic.

Sărut lacrima care i se scurge pe obraz.

— Nu pot să fac asta, îi spun. Singurul lucru pe care vreau să îl văd ești tu și, dacă nu te pot avea pe tine... nimic altceva nu merită efortul. Tu faci ca totul să fie mai bun, Rachel. Totul.

O sărut puternic, pe gură, iar de data asta nu doare deloc, acum, când cuvintele sunt libere.

— Te iubesc, îi declar, eliberându-mă complet.

O sărut din nou, neoferindu-i ocazia să-mi răspundă. Nu vreau să o aud pronunțând cuvintele până când nu este pregătită și nu vreau să o aud spunându-mi că tot ceea ce simt este greșit.

Îi simt mâinile pe spatele meu, trăgându-mă, apropiindu-mă de ea. Picioarele i se înfășoară în jurul meu, de parcă încearcă să se încastreze înăuntrul meu.

Deja a făcut-o.

Frenezia ne învăluie din nou. Dinți loviți, buze mușcate, grabă, repezeală, respirații sacadate, atingeri.

Geme și o simt cum încercă să se desprindă de gura mea, dar mâna mi-e încleștată în părul ei și îi acopăr gura, cu disperare, sperând să nu se retragă niciodată, să nu aibă nevoie de aer.

Mă obligă să îi dau drumul.

Îmi cobor fruntea peste a ei, trăgând rapid aer în piept, în încercarea de a nu-mi lăsa sentimentele să se reverse, libere.

— Miles, îmi spune, cu râsuflarea tăiată. Miles, te iubesc.

Mi-e atât de frică! Nu vreau să ne despărțim.

Mă iubești, Rachel.

Mă îndepărtez și o privesc în ochi.

Plânge.

Nu vreau să-i fie frică. Îi spun că o să fie bine. Îi spun că o să așteptăm până la absolvire, apoi o să le mărturisim. Îi spun că o să fie de acord cu relația noastră. Când o să le spunem, lucrurile o să se schimbe. Totul o să fie în regulă. O să trebuiască să înțeleagă.

Îi spun că avem totul sub control.

Aprobă din cap, încordat.

— Avem totul sub control, spune și ea, de acord cu mine.

Îmi apăs fruntea pe a ei.

— Avem totul sub control, Rachel, o asigur.

— Nu pot să renunț la tine acum. Sub nicio formă.

Îmi prinde fața în mâini și mă sărută.

Te-ai îndrăgostit de mine, Rachel.

Sărutul ei îmi eliberează pieptul de o greutate atât de mare, încât simt că plutesc.

Simt că și ea plutește cu mine.

O întorc, până când spatele i se lipește de perete.

Îi ridic brațele deasupra capului și îmi împletesc degetele cu ale ei, apoi îi lipesc mâinile de peretele de faianță, din spatele ei.

Ne privim în ochi... și distrugem complet regula numărul doi.

capitolul treisprezece

TATE

— Mersi că m-ai convins să merg, îmi spune Miles lui Corbin. În afară de o nouă rană la mână și aflarea faptului că m-am crezut gay, m-am simțit bine.

Corbin râde și se întoarce să descuie ușa.

— Nu e chiar vina mea că te-am crezut gay. Nu vorbești niciodată despre fete și se pare că ți-ai scos sexul din program de șase ani încheiați.

Corbin deschide ușa, intră în apartament și se îndreaptă spre dormitor. Eu rămân în prag, cu fața la Miles.

El se uită fix la mine. Mă invadează.

— E în program, acum, mă anunță, zâmbind.

Acum, am devenit un *program*. Nu vreau să fiu un program. Vreau să fiu un plan. O hartă. Vreau să fiu harta viitorului său.

Dar asta ar încălca regula numărul doi.

După ce deschide ușa, Miles se retrage în apartamentul lui și face semn cu capul în direcția dormitorului.

— După ce adoarme? îmi șoptește.

Bine, Miles. Te poți opri din implorat. Voi fi programul tău.

Dau din cap că da, apoi închid ușa.

Fac un duș, mă epilez, mă spăl pe dinți, cânt și mă machiez atât cât să pară că nu m-am machiat deloc. Îmi aranjez părul doar atât cât să pară că nu mi l-am aranjat deloc. Și mă îmbrac cu aceleași haine pe care le-am purtat mai devreme, astfel încât să pară că nu m-am schimbat deloc. Dar, pe bune, mi-am schimbat sutienul și chiloții, pentru că nu se asortau, dar acum se asortează. Și apoi mă isterizez, pentru că, în seara asta, Miles o să-mi vadă sutienul și chiloții.

Și, probabil, o să le atingă.

Dacă face parte din programul lui, s-ar putea să fie chiar el cel care le dă jos.

Primesc un mesaj pe telefon și sunetul mă sperie, pentru că, în programul meu, nu primesc mesaje la ora unsprezece noaptea. Mesajul e de la un număr necunoscut. Tot ce scrie este:

A intrat în camera lui?

Eu: De unde ai numărul meu?

Miles: L-am furat din telefonul lui Corbin, pe drum.

În capul meu e o voce care cântă, “Na-na-na-na haa-haa! Mi-a furat numărul!”

Sunt așa un copil!

Eu: Nu, se uită la televizor.

Miles: Bine. Am de rezolvat ceva. Mă întorc în douăzeci de minute. Las ușa apartamentului deschisă, în cazul în care se duce la culcare înainte să revin.

Cine are treburi de rezolvat la unsprezece noaptea?

Eu: Pa, pa!

Mă holbez la ultimul mesaj pe care i l-am trimis și mă chircesc. A sunat mult prea relaxat. Îi dau impresia că fac asta tot timpul. Probabil crede că toate zilele mele decurg ceva de genul:

Un băiat oarecare: Tate, vrei să facem sex?

Eu: Sigur. Lasă-mă să termin cu ăștia doi și vin imediat. Apropo, eu nu am nicio regulă, deci, accept orice.

Băiatul oarecare: Super!

Trece un sfert de oră și, în sfârșit, televizorul se stinge. Imediat ce ușa camerei lui Corbin se închide, a mea se deschide. Trec prin sufragerie, mă furișez pe ușa de la intrare și mă ciocnesc cu Miles, care stă în hol.

— Bună sincronizare, remarcă el.

Ține în mână o plasă de cumpărături. O mută în cealaltă mână, ca să nu o vad prea mult.

— După tine, Tate, îmi spune, deschizând ușa.

Nu, Miles, eu te urmez. Așa e între noi. Tu ești solid, eu sunt lichid. Tu despici apele, eu merg în urma ta.

— Ți-e sete?

Se duce în bucătărie, dar, de data asta, nu știu sigur dacă îl pot urma. Nu știu cum să fac toate astea și mi-e frică să nu-și dea seama că nu am mai avut niciodată o regulă numărul unu sau doi. Dacă trecutul și viitorul sunt interzise, ne rămâne doar prezentul, iar eu habar n-am ce să fac în prezent.

În prezent, mă duc în bucătărie.

— Ce ai de băut? îl întreb.

Acum, plasa e pe dulap, iar el mă surprinde inspectând-o și o împinge din raza mea vizuală.

— Spune-mi ce vrei, iar eu mă uit dacă am, îmi propune.

— Suc de portocale.

Zâmbește, apoi caută în plasă. Scoate o cutie cu suc de portocale și simplul fapt că s-a gândi la asta este o dovadă a generozității lui. Este, de asemenea, o dovadă că nu e foarte complicat să mă facă să mă topesc. Ar trebui să-i spun că regula

mea e: *Nu mai face lucruri care să mă facă să vreau să-ți încalc regulile!*

Iau sucul din mâna lui, zâmbind.

— Ce mai e în plasă?

— Chestii, ridică el din umeri.

Mă urmărește cum deschid cutia cu suc. Mă urmărește cum iau o înghițitura. Mă urmărește cum înșurubez capacul la loc. Mă urmărește cum așez sucul pe dulapul din bucătăria lui, dar nu suficient de atent încât să observe cât de repede mă întind după plasă.

O apuc, chiar înainte ca brațele lui să mă prindă de talie.

— Pune-o la loc, Tate.

O deschid și mă uit înăuntru.

Prezervative.

Râd și o arunc la loc, pe dulap. Când mă întorc, brațele lui nu-mi dau dumul.

— Chiar vreau să spun ceva nepotrivit sau jenant, dar nu mă pot gândi la nimic. Prefă-te că am făcut-o și râzi oricum.

Nu râde, dar brațele încă îi sunt în jurul meu.

— Ești ciudată, îmi spune.

— Puțin îmi pasă.

— Toată situația asta e ciudată, zâmbește el.

El îmi spune cât este de ciudat, dar eu mă simt al naibii de bine. Nu sunt sigură dacă, pentru el, e ciudat în sensul bun sau rău.

— E ciudat în sensul bun sau rău?

— Ambele, îmi răspunde. Sau nu.

— Tu ești ciudat, îi spun.

Zâmbește.

— Puțin îmi pasă.

Își mută mâna în sus, pe spatele meu, până la umeri, apoi încet, în jos, pe brațe, până când palmele lui le ating pe ale mele.

Asta îmi amintește...

Îi trag mâna între noi.

— Ce-ți face palma?

— Bine.

— Probabil, mâine, ar trebui să o verific, îl anunț.

— Mâine n-o să fiu aici. Plec, peste câteva ore.

Două gânduri îmi trec simultan prin minte. Primul, *Sunt foarte dezamăgită că pleacă în seara asta*. Al doilea, *Ce caut eu aici, dacă el pleacă în seara asta?*

— N-ar trebui să dormi?

Clatină din cap.

— Nu pot să dorm acum.

— Nici măcar n-ai încercat, îi spun. N-o să fii în stare să pilotezi un avion dacă nu dormi, Miles.

— Primul zbor e scurt. În plus, sunt copilot. O să dorm în avion.

Somnul nu e în programul lui. *Tate e*.

În programul lui, Tate surclasează somnul.

Mă întreb ce mai surclasează Tate.

— Așadar, șoptesc, dându-i drumul mâinii.

Fac o pauză, pentru că nu știu ce să spun după *așadar*.
Nimic. Nici măcar un *și prin urmare*.

E liniște.

Atmosfera devine apăsătoare.

— Așadar, începe el.

Își trece degetele printre ale mele, răsfirându-mi-le.
Degetele mele le plac pe ale lui.

— Vrei să afli cât timp a trecut pentru mine, din moment ce eu știu un detaliu atât de intim despre tine? îl întreb.

Mi se pare corect, dacă mă gândesc la faptul că toată familia mea știe cât a trecut pentru el.

— Nu, îmi răspunde, simplu. Dar vreau să te sărut.

Hmm. Nu prea știu ce să înțeleg din asta, dar nu vreau să-i analizez *refuzul*, atunci când e urmat de o frază ca asta.

— Atunci, sărută-mă, îl îndemn.

Degetele lui le părăsesc pe ale mele și mi se mută de o parte și de alta a capului, ținându-mă nemișcată.

— Sper că ai gustul sucului de portocale, iar.

Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt.

Număr cuvintele din ultima propoziție, apoi caut un loc, în mintea mea, unde să păstrez, pentru totdeauna, aceste opt cuvinte. Vreau să le ascund într-un sertar mental, pe care să-l etichetez *Lucruri pe care să le scoți și să le citești când stupida lui regulă numărul doi devine un prezent trist și singuratic.*

Miles este în gura mea. Mă invadează, din nou. Închid sertarul mental și ies din mintea mea, ca să mă întorc la el.

Invadează-mă, invadează-mă, invadează-mă.

Probabil că am, iarăși, gustul sucului de portocale, pentru că, în mod sigur, se poartă ca și cum i-ar plăcea. Și mie îmi place gustul lui, pentru că îl trag mai aproape, îl sărut și încerc din răputeri să îl infiltrez doar cu Tate.

Se desprinde pentru a respira și vorbește.

— Am uitat cât de bine e.

Mă compară. Nu-mi place când mă compară cu oricine l-a mai făcut să se simtă atât de bine.

— Vrei să știi ceva? continuă.

Vreau. Vreau să știu totul, dar, din nu știu ce motiv, aleg acest moment să mă răzbun pentru acel cuvânt pe care mi l-a spus.

— Nu.

Îl trag din nou spre gura mea. Nu mă sărută înapoi imediat, pentru că nu poate să-și dea seama ce s-a întâmplat. Totuși, gura lui se prinde destul de repede care-i treaba. Cred că urăște răspunsul meu tăios la fel de mult cum l-am urât eu pe al lui, iar acum își folosește mâinile pentru propria sa răzbunare. Nu-mi dau seama unde mă atinge, pentru că, imediat ce mă atinge într-un loc, mâinile i se mută în altul. Mă atinge peste tot, niciunde, deloc, prea mult odată.

Partea mea preferată din sărutul lui Miles este sunetul. Sunetul buzelor sale când le acoperă pe ale mele. Sunetul respirațiilor noastre când sunt înghițite una de cealaltă. Ador suspinul lui, atunci când corpurile noastre se apasă unul pe celălalt. Băieții obișnuiesc să-și înăbușe reacțiile sonore, mai mult decât fetele.

Nu și Miles. Miles mă dorește și vrea ca eu să știu, iar mie îmi place asta, la nebunie.

Dumnezeule, ador asta!

— Tate, murmură în gura mea. Hai să mergem în dormitor.

Dau din cap, iar el se îndepărtează de gura mea. Se întinde peste dulap, să ia cutia cu prezervative. Mă trage spre dormitor, dar se întoarce repede în bucătărie și ia suc de portocale. Când trece pe lângă mine să mă conducă în dormitor, îmi face cu ochiul.

Senzația pe care mi-o lasă acest gest, atât de simplu, mă face să mă înspăimânt de sentimentele care mă vor cuprinde atunci când îl voi simți în mine. Nu știu dacă voi putea să le depășesc.

Când ajungem în dormitor, încep să mă îngrijorez. Mai mult pentru că suntem în casa lui și tot ceea ce se întâmplă între noi este, în mare măsură, în condițiile impuse de el, ceea ce mă face să mă simt dezavantajată.

— Ce e? mă întreabă.

Se descalfă de pantofi. Se duce în baie și stinge lumina, apoi închide ușa.

— Doar m-am emoționat puțin, șoptesc.

Stau în mijlocul dormitorului, știind exact ce urmează să se întâmple. De obicei, lucrurile de genul ăsta nu sunt discutate și aranjate anterior, ca în cazul de față. Sunt spontane și arzătoare și niciuna dintre părți nu știe ce se întâmplă până în momentul în care se întâmplă.

Însă, atât eu cât și Miles știm ce urmează să se întâmple.

— Vino aici, îmi spune.

Zâmbesc și fac câțiva pași, până în locul unde e așezat. Îmi prinde coapsele, apoi își lipește buzele de tricoul care îmi acoperă abdomenul. Mâinile îmi cad pe umeri lui și mă uit în jos, la el. Ridică privirea spre mine și calmul din ochii lui e contagios.

— Putem să o luăm încet, mă asigură. Nu trebuie să se întâmple seara asta. Nu am stabilit nicio regulă în privința asta.

Râd, dar scutur din cap.

— Nu, e în regulă. Pleci, în câteva ore, și nu te întorci decât peste, câteva zile? Cinci?

— Nouă, de data asta.

Urăsc numărul ăsta.

— Nu vreau să te fac să aștepți nouă zile, după ce ți-am dat apă la moară.

Mâinile lui îmi urcă pe coapse, până ajung în fața blugilor. Deschide nasturele, fără pic de efort.

— Nu va fi tortură pentru mine să-mi imaginez că fac asta cu tine, îmi spune, când degetele lui ating fermoarul pantalonilor.

Începe să îi tragă în jos și inima îmi bate atât de tare, încât o simt de parcă s-ar apuca să construiască ceva. Poate că inima mea își construiește o scară spre cer, din moment ce știe că va exploda și va muri în secunda în care blugii vor aluneca de pe mine.

— Dar, cu siguranță, va fi o tortură pentru mine, îi șoptesc.

Fermoarul e desfăcut și mâna lui se strecoară în interiorul pantalonilor. Îmi înconjoară șoldul, apoi începe să împingă în jos.

Închid ochii și încerc să nu mă mișc, dar cealaltă mână a lui mi-a ridicat tricoul, atât cât să le permită buzelor sale să mi se lipească de abdomen. Este o senzație copleșitoare.

Ambele mâini sunt, acum, în interiorul jeansilor mei, în jurul feselor. Împing materialul ușor, în jos, până ajunge la genunchi. Limba lui îmi întâlnește pielea de pe abdomen și mâinile mi se pierd în părul lui.

Când, în cele din urmă, blugii îmi ajung în jurul gleznelor, ies din ei și mă descalț, în același timp. Mâinile i se ridică din nou, de pe coapse, pe mijlocul meu. Mă trage înspre el, până când îl încalec. Îmi aranjează picioarele de o parte și de alta, apoi mă prinde de spate și mă lipește puternic de el. Suspin adânc.

Nu știi de ce mi se pare că eu sunt cea fără experiență. Mă așteptam să nu preia atât de mult controlul, dar nu mă plâng.

Nu mă plâng deloc.

Îmi ridic brațele, când încearcă să-mi scoată tricoul. Ți arunc jos, în spatele meu, și buzele lui le reîntâlnesc pe ale mele, iar mâinile se ocupă de închizătoare a sutienului.

Nu e corect. Eu sunt pe cale să rămân cu un singur articol vestimentar pe mine, în timp ce el încă nu s-a dezbrăcat de nimic.

— Ești atât de frumoasă, îmi șoptește, deschizându-mi sutienul.

Mâinile i se strecoară sub bretele și mi le trage, ușor, în jos, peste brațe. Îmi țin respirația și aștept să îl dea jos. Vreau să îi simt gura pe corpul meu, atât de mult, încât nu mai pot gândi coerent. Când sutienul coboară, dezvăluindu-mă în întregime, expiră.

— Uau! exclamă, cu respirația tremurândă.

Aruncă sutienul pe jos și se uită, din nou, la mine. Zâmbește și-și lipește, scurt, buzele de ale mele, sărutându-mă subtil. Când se desprinde, îmi prinde fața între mâini și se uită în ochii mei.

— Ți place?

Îmi mușc buza de jos, pentru a-mi înăbuși zâmbetul uriaș, care amenință să mi se răspândească pe chip. Se apleacă și îmi prinde buza cu ale lui, trăgându-mi-o dintre dinți. O sărută, preț de câteva secunde, apoi îi dă drumul.

— Să nu o mai muști, îmi spune. Îmi place să te văd zâmbind.

Bineînțeles, zâmbesc din nou.

Am mâinile pe umerii lui și i le trec în jos, pe spate, apoi îi ridic tricoul. Îmi eliberează fața și ridică brațele, ca să i-l pot da jos. Mă las pe spate și îl admir, așa cum mă admiră și el pe

mine. Îmi plimb mâinile pe pieptul lui, atingându-i fiecare mușchi.

— Și tu ești frumos.

Îmi apasă spatele cu palmele, îndemnându-mă să mă ridic. Imediat ce o fac, își apleacă gura peste sânul meu și-și mișcă, ușor, limba peste sfârc. Gem, iar el îl acoperă în întregime cu gura. Una dintre mâini mă prinde de șold și se strecoară sub elasticul chiloților.

— Te vreau pe spate, îmi șoptește.

Cealaltă mână e pe spatele meu, în timp ce, dintr-o mișcare, ne schimbă pozițiile și mă așază pe pat. Se apleacă peste mine, tragându-mi chiloții în timp ce limba i se afundă, adânc, în gura mea. Mâinile îmi ajung rapid la nasturele blugilor lui și îl desfac, dar se trage rapid înapoi.

— Nu încă, mă avertizează. Sau se va termina mai repede decât a început.

Nu prea îmi pasă cât o să dureze. Îi vreau toate hainele jos. Începe să mă dezbrace de chiloți. Îmi îndoiaie unul dintre picioare și îi trage, apoi face la fel și cu al doilea. Acum, cu siguranță, nu mă mai privește în ochi.

Îmi lasă picioarele pe pat, din nou, iar el se ridică și se îndepărtează cu doi pași.

— Uau, șoptește, privindu-mă.

Rămâne acolo, cu ochii la mine, dezbrăcată, întinsă pe patul lui, în timp ce el încă se bucură de confortul blugilor.

— Mi se pare un pic nedrept, îi atrag atenția.

Clatină din cap, își ridică pumnul la gură, și-și mușcă nodurile degetelor. Se întoarce cu spatele și inspiră adânc. Revine cu fața la mine și privirea îi urcă pe corpul meu, până la ochi.

— E prea mult, Tate.

Dezamăgirea mă cuprinde, odată cu vorbele lui. Încă scutură din cap, dar se îndreaptă spre noptieră. Ia cutia de prezervative și o desface, apoi alege unul și rupe ambalajul cu dinții.

— Îmi pare rău, spune, frenetic, dezbrăcându-se de pantaloni. Voiam ca tu să te simți bine. Voiam să fie cel puțin memorabil.

A scăpat de blugi. Mă privește în ochi, dar îmi e greu să păstrez contactul vizual, pentru că boxerii sunt, și ei, pe jos.

— Dar, dacă nu ajung imediat în tine, o să fie foarte stânjenitor pentru mine.

Vine repede spre mine și, cumva, reușește să își pună prezervativul în timpul în care, cu cealaltă mână, îmi desparte genunchii.

— Mă revanșez, în câteva minute. Îți promit, mă asigură, oprindu-se între picioarele mele, așteptând acordul meu.

— Miles, îi spun, nu-mi pasă de nimic din toate astea. Te vreau în mine.

— Slavă Cerului, oftează el.

Cu mâna dreaptă îmi apucă genunchiul, apoi buzele lui le întâlnesc pe ale mele. Intră în mine atât de brusc, puternic și tare, încât, practic, țip în gura lui. Nu se oprește să mă întrebe dacă doare. Nu-și încetinește mișcările. Împinge din ce în ce mai tare și mai adânc.

Chiar doare, dar în cel mai plăcut mod cu putință.

Gem în gura lui, iar el mârâie lângă gâtul meu și buzele lui sunt peste tot, la fel și mâinile. E dur. E carnal, tare și înflăcărat și nu e deloc tăcut. E rapid și pot să-mi dau seama, după modul

în care umerii i se încordează sub mâinile mele, că a avut dreptate. Nu o să dureze mult.

— Tate, expiră el. *Dumnezeule, Tate!*

Mușchii picioarelor i se încordează, apoi începe să tremure.

— La dracu'! geme.

Își apasă cu putere buzele peste ale mele și rămâne nemișcat, în ciuda spasmelor care i-au cuprins picioarele și spatelul. Își ridică buzele și expiră zgomotos, lăsându-și fruntea să cadă pe umărul meu.

— Iisuse Hristoase! exclamă, încă încordat.

Încă tremurând. Încă adânc, în mine.

În secunda în care se retrage, buzele lui sunt pe gâtul meu, mișcându-se în jos, până la sâni. Îi sărută scurt, înainte de a reveni la gura mea.

— Vreau să te gust, îmi zice. E ok?

Aprob din cap.

Aprob hotărât din cap.

Se ridică din pat, scapă de prezervativ și se întoarce la locul lui, lângă mine. Îi urmăresc fiecare mișcare, pentru că, deși n-a vrut să afle cât timp a trecut de când n-am mai fost cu un tip, a trecut aproape un an. Nu se compară, nici pe departe, cu cei șase ani de abstenență ai lui, dar a trecut suficient încât să nu vreau să închid ochii, de frică să nu ratez ceva. Mai ales acum, când pot să-i admir în voie V-ul, fără să mă rușinez de faptul că nu pot să-mi dezlipi ochii de el.

Și el îmi studiază corpul cu aceeași fascinație cu care mâna îi alunecă peste abdomenul meu, și mai coboară, până ajunge la coapse. Îmi desparte picioarele și urmărește tot ceea ce îmi face cu atât de mult entuziasm, încât trebuie neapărat să îmi țin ochii deschiși, ca să-l pot privi cum mă privește.

Două degete se cufundă în mine și, dintr-odată, mi-e mult mai greu să continui să-l privesc. Degetul mare rămâne afară și îmi tachinează fiecare loc pe care îl atinge. Suspin și îmi las mâinile să cadă pe pat, deasupra capului, iar ochii mi se închid.

Mă rog să nu se oprească. Nu vreau să se oprească.

Gura lui o întâlnește pe a mea și mă sărută ușor, buzele lui moi contrastând cu apăsarea puternică a mâinii. Gura lui începe să-și croiască drum în jos, de la bărbie până la gât, apoi la adâncitura claviculei, mai jos, până pe piept, trecându-mi peste sfârc, peste abdomen, mai jos, și mai jos, *la naiba*, jos de tot.

Se poziționează între coapsele mele, păstrându-și degetele înăuntru, în timp ce limba lui îmi întâlnește pielea, separându-mă, făcându-mi spatele să se arcuiască și mintea să renunțe la orice gând.

Renunț la tot.

Nu-mi pasă că gem atât de tare, încât, probabil, tocmai am trezit tot etajul.

Nu-mi pasă că împing cu călcâiele în saltea și încerc să mă îndepărtez de el, pentru că e prea mult.

Nu-mi pasă că degetele lui ies din mine, mă prind de șolduri și mă țin pe loc, la mila gurii lui, refuzând să mă lase să plec, slavă Domnului!

Nu-mi pasă că, în mod sigur, îl rănesc atunci când îl trag de păr și îl împing în mine, făcând orice îmi stă în putere ca să ajung într-un loc atât de îndepărtat, încât sunt aproape sigură că nu am mai fost niciodată acolo.

Picioarele încep să-mi tremure, degetele lui se cufundă din nou în mine și sunt destul de sigură că încerc să îmi înăbuș sunetele cu perna lui. Nu vreau să fie dat afară din clădire pentru că am țipat atât de tare cât vreau să țip acum.

Dintr-odată, mă simt de parcă sunt sus, în aer, zburând. Mă simt ca și cum, dacă aș privi în jos, aș vedea răsăritul, sub mine. Simt că planez, deasupra tuturor.

Sunt...

O, Dumnezeuule.

Sunt...

Iisuse Hristoase!

Sunt... asta... *el*.

Cad.

Plutesc.

Uau!

Uau, uau, uau!

Nu vreau să mai ating vreodată pământul.

Când m-am topit complet și m-am îmbibat în așternut, își plimbă din nou, cu lăcomie, gura în sus, pe corpul meu. Îmi ridică perna de pe fel și o aruncă într-o parte, apoi mă sărută scurt.

— Încă o dată, îmi spune.

Se dă jos de pe pat și revine, în doar câteva secunde, apoi e din nou în mine, dar, de data asta, nici măcar nu încerc să deschid ochii. Am brațele deasupra capului, degetele lui sunt împletite cu ale mele și împinge, mă penetrează, trăiește înăuntrul meu. Obrajii noștri sunt lipiți unul de altul, stă cu fruntea pe perna mea, și niciunul dintre noi nu mai are energia necesară să scoată vreun sunet.

Își răsucesce capul, până ce îmi găsește urechea cu buzele, apoi își încetinește ritmul și intră blând, apoi iese în întregime. Rămâne nemișcat, apoi intră din nou și iese iar. Face asta de încă câteva ori, iar eu nu pot decât să stau acolo și să-l simt.

— Tate, îmi șoptește, cu buzele aproape lipite de urechea.

Iese din nou și stă nemișcat.

— Deja pot să spun asta și sunt sută la sută sigur.

Mă penetrează din nou.

— Cel.

Iese din nou, apoi repetă mișcarea.

— Mai bun.

Din nou.

— Lucru.

Din nou.

— Pe care.

Din nou.

— L-am simțit.

Din nou.

— Vreodată.

Se oprește, respirând sacadat lângă urechea mea, strângându-mi mâinile dureros de tare; dar nu scoate niciun sunet când se eliberează pentru a doua oara.

Nu ne mișcăm.

Rămânem așa, mult timp.

Nu pot să-mi înlătur zâmbetul obosit de pe față. Cred că va rămâne acolo, permanent.

Miles se retrage și mă privește. Zâmbește când îmi vede fața și, privindu-l, îmi dau seama că nu ne-am uitat deloc unul în ochii celuilalt când timp a fost în mine. Mă face să mă întreb dacă a făcut-o intenționat sau dacă a fost doar o întâmplare.

— Comentarii? mă tachinează el. Sugestii?

Pufnesc în răs.

— Îmi pare rău. Sunt doar... n-am... cuvinte...

Clatin din cap, dându-i de înțeles că mai am nevoie de timp pâă să pot vorbi.

— Te-am lăsat fără cuvinte, își dă el seama. Și mai bine.

Mă sărută pe obraz, apoi se ridică și se îndreaptă spre baie. Închid ochii și mă întreb cum poate să se termine bine tot ceea ce se întâmplă între noi.

Nu are cum.

Deja îmi dau seama de asta, pentru că nu-mi doresc să mai fac asta cu nimeni altcineva, vreodată.

Numai cu Miles.

Revine în dormitor și se apleacă să își ia boxerii. În același timp, îmi ridică de jos chiloții și blugii, apoi le așază lângă mine, pe pat.

Asta o fi vreo aluzie a lui că ar vrea să mă îmbrac?

Mă ridic în șezut și îl văd cum îmi ia de pe podea sutienul și tricoul, după care mi le înmânează. De fiecare dată când ochii ni se întâlnesc, îmi zâmbeste, dar mi-e greu să-i zâmbesc și eu.

Odată îmbrăcată, mă ridică și mă sărută, apoi mă strânge în brațe.

— M-am răzgândit, îmi spune. După toate astea, sunt convins că următoarele nouă zile vor fi tortură curată.

Îmi ascund zâmbetul, dar el nu își dă seama, pentru că încă are brațele înfășurate în jurul meu.

— Mda.

Mă sărută pe frunte.

— Poți să încui ușa când ieși?

Îmi înghit dezamăgirea și, nu știu prin ce metodă, găsesc puterea să-i zâmbesc, atunci când îmi dă drumul.

— Sigur.

Mă îndrept spre ușa dormitorului și îl aud căzând pe pat.

Plec, fără să știu exact cum ar trebui să mă simt. Nu mi-a promis nimic mai mult decât ceea ce s-a întâmplat între noi. Am făcut exact ceea ce am acceptat de bunăvoie, adică sex.

Numai că nu mă așteptam la acest copleșitor sentiment de stânjeneală. Nu din cauza modului în care m-a expedit imediat după ce am făcut sex, ci, mai mult, pentru modul în care m-am simțit atunci când s-a descotorosit de mine. Am crezut că vreau ca, între noi, totul să se rezume doar la sex, la fel de mult ca el, dar, dacă ar fi să mă iau după bătăile inimii mele, din ultimele două minute, nu cred că sunt în stare să am o relație atât de simplă cu el.

O voce firavă din mintea mea mă atenționează că trebuie să ies din situația asta, înainte ca legătura dintre noi să se complice și mai mult. Din păcate, există o voce mult mai pătrunzătoare, care mă îndeamnă să nu dau înapoi, spunându-mi că viața mea merită puțină distracție, după atât de multă muncă.

Numaă gândul la cât de mult mi-a plăcut noaptea asta este suficient pentru a mă convinge să accept, ba chiar să primesc cu brațele deschise nepăsarea lui de mai târziu. Poate, cu un pic de antrenament, pot învăța cum să o adopt și eu.

Pășesc spre ușa apartamentului, dar mă opresc, pentru că aud pe cineva vorbind. Îmi lipesc urechea de ușa și ascult. Corbin vorbește singur, în sufragerie, probabil cu o persoană care se află la celălalt capăt al telefonului mobil.

Nu pot intra acum. Crede că sunt în pat.

Mă uit înapoi la ușa lui Miles, dar nu am de gând să bat. Nu doar că ar fi jenant, dar asta ar însemna să doarmă și mai puțin.

Mă duc la lift și decid să îmi petrec următoarea jumătate de oră pe hol, cu speranța că frate-meu se va întoarce, curând, în camera lui.

E ridicol că simt nevoia să ascund asta de Corbin, dar ultimul lucru pe care vreau este ca el să se supere pe Miles. Și exact asta s-ar întâmpla, dacă ar afla.

Ajung în hol și ies din lift, fără să știu ce vreau să fac. Aș putea să aștept în mașină.

— Te-ai rătăcit?

Mă uit la Cap, care stă în locul lui obișnuit, în ciudat faptului că e aproape miezul nopții. Bate cu palma în scaunul gol, de lângă el.

— Ia loc.

Trec pe lângă el și mă așez pe locul liber.

— De data asta, nu am adus mâncare, îi spun. Îmi pare rău.

Clatină din cap.

— Nu te plac pentru mâncare, Tate. Nu ești o bucătăreasă așa de bună.

Râd și mă simt bine când râd. În ultimele două zile, totul a fost mult prea intens.

— Cum a fost de Ziua Recunoștinței? mă întreabă. Băiatul s-a simțit bine?

Mă uit la el și înclin capul, nedumerită.

— Băiatul?

Încuviințează din cap.

— Domnul Archer. Nu și-a petrecut vacanța cu tine și cu fratele tău?

Dau din cap, înțelegându-i întrebarea.

— Ba da, îi răspund.

Aș mai adăuga că, în mod sigur, domnul Archer a avut cea mai bună Zi a Recunoștinței din ultimii șase ani, dar nu o fac.

— Cred că domnul Archer s-a simțit bine.

— Și de ce zâmbești așa?

Îmi șterg imediat rânjetul care mi-a apărut, fără să-mi dau seama, pe față. Strâmb din nas.

— Cum zâmbesc?

Cap râde.

— Măi să fie! Tu și băiatul? Nu cumva te îndrăgostești, Tate?

Clatin din cap.

— Nu! exclam imediat. Nu e nimic de genul ăsta.

— Atunci, cum e?

Simt cum roșeața îmi urcă pe gât și privesc în altă parte. Obrajii mei se îmbujorează, până ajung la culoarea scaunelor pe care stăm, iar Cap râde din nou.

— Oi fi eu bătrân, dar asta nu înseamnă că nu pot citi limbajul trupului, mă atenționează el. Asta înseamnă că tu și băiatul... cum se zice acum? Va zbențuși? Ciufuliți bărzoii?

Mă aplec și îmi îngrop fața în mâini. Nu-mi vine să cred că port discuția asta cu un bărbat de optzeci de ani.

Clatin repede din cap.

— Nu o să răspund la așa ceva.

— Înțeleg, zice Cap, aprobator.

Pentru un moment, rămânem amândoi tăcuți, cât timp încercăm să asimilăm ceea ce tocmai i-am confirmat, mai mult sau mai puțin.

— Păi, e bine. Poate așa, băiatul ăla o să mai și zâmbească, din când în când.

Dau din cap, total de acord cu el. Și eu vreau să îl văd zâmbind mai des.

— Acum, putem schimba subiectul?

Cap întoarce, încet, capul spre mine și își arcuiește sprânceana stufoasă, cenușie.

— Ți-am povestit vreodată cum am descoperit un cadavru, la etajul trei?

Neg din cap, ușurată că a schimbat subiectul, dar neștiind cum să interpretez faptul că subiectul unui cadavru m-a ajutat să-mi găsesc ușurarea.

Sunt la fel de morbidă ca și Cap.

capitolul paisprezece

Miles

Cu șase ani în urmă

— Crezi că ne place așa de mult s-o facem, tocmai pentru ca nu ar trebui să facem așa ceva? mă întrebă Rachel.

Se referă la sărutat.

Ne sărutăm des.

De fiecare dată când avem ocazia și de fiecare dată când nu avem ocazia.

— Când spui că *nu ar trebui*, te referi la faptul că părinții noștri sunt împreună?

Îmi spune că da. Vocea îi e sacadată, pentru că, în acest moment, o sărut pe gât, în sus.

Îmi place că o las fără suflare.

— Îți aduci aminte de prima oară când te-am văzut, Rachel?

Scoate un suspin care înseamnă da.

— Și îți aduci aminte când te-am condus la clasa domnului Clayton?

Îmi oferă un alt *da* nerostit.

— Am vrut să te sărut în ziua aia.

Îmi continui drumul, până la gura ei, apoi o privesc în ochi.

— Tu ai vrut să mă săruți?

Răspunde că da și pot vedea în ochii ei ci se gândește la ziua aceea.

La ziua în care ea

A devenit

Totul

Pentru mine.

— Atunci, nu știam despre părinții noștri, îi explic. Și totuși,

ne doream să facem asta. Așa că nu, nu cred că de asta
ne place acum.

Zâmbește.

—Vezi? Îi șoptesc, trecându-mi buzele, ușor, peste ale ei, pentru
a-i demonstra cât de bine e.

Se ridică de pe pernă și se sprijină într-un cot.

— Dar dacă ne place doar să ne sărutăm, în general? Continuă
ea șirul întrebărilor. Dacă nu are nimic deosebit de-a face cu
mine sau cu tine.

Mereu face asta. Îi spun că ar trebui să devină avocat, pentru că
îi place atât de mult să se joace de-a avocatul diavolului.

Dar ador când o face, așa că intru mereu în jocul ei.

— Bine punctat, îi zic. Îmi place să sărut. Nu cunosc pe nimeni
căruia să *nu-i placă*. Dar există o diferență între *asta* și simpla
plăcere de a săruta.

Se uită, curioasă, la mine.

— Care-i diferența?

Îmi mai lipesc o dată gura de a ei.

— *Tu*, îi șoptesc. Îmi place să te sărut *pe tine*.

Asta îi răspunde la întrebare, pentru că tace și îmi trage, din
nou, gura peste a ei.

Îmi place că Rachel pune totul la îndoială.

Mă face să privesc lucrurile într-o lumină diferită.

Mereu mi-a plăcut să mă sărut cu fetele pe care le-am sărutat,
dar, numai pentru
că am fost atras de ele. Nu avea nimic de-a face cu ele, personal.

Când le-am sărutat pe toate celelalte fete, am simțit plăcere.

De asta le place oamenilor să se sărute, pentru că e desfătător.

Dar, atunci când îți face plăcere să săruți pe cineva pentru cine
este, diferența nu se simte în desfătare.

Diferența se ascunde în durerea pe care o simți atunci când
nu o săruți.

Nu mă doare când nu le sărut pe niciuna dintre celelalte fete pe
care le-am sărutat în trecut.

Mă doare numai atunci când nu o sărut pe Rachel.

Poate așa se explică faptul că dragostea este atât de dureroasă.

Îmi place să te sărut, Rachel.

capitolul cincisprezece

TATE

Miles: Ești ocupată?

Eu: Mereu sunt ocupată. Ce s-a întâmplat?

Miles: Am nevoie de ajutorul tău. Nu durează mult.

Eu: Vin în cinci minute.

Ar fi trebuit să zic zece minute, în loc de cinci, pentru că nu am reușit să fac duș, pe ziua de azi. După tura de zece ore de noaptea trecută, fără îndoială, am nevoie de un duș. Dacă aș fi știut că e acasă, dușul ar fi fost în capul listei mele de priorități, dar credeam că nu se întoarce până mâine.

Îmi prind părul într-un coc lejer și înlocuiesc pantalonii de pijama cu o pereche de blugi. Încă nu e ora prânzului, dar, spre rușinea mea, abia m-am dat jos din pat.

Bat la ușa lui și îmi strigă să intru, așa că o deschid. E cățărat lângă una dintre ferestrele sufrageriei. Se uită la mine, apoi face semn cu capul spre un scaun.

— Ia scaunul ăla și împinge-l aici, îmi zice, indicându-mi un loc, cam la jumătate de metru distanță de el. Încerc să le măsoz, dar n-am mai cumpărat niciodată draperii. Nu știu dacă trebuie să măsoz cadrul ferestrei, sau geamul în sine.

Ei, să fiu a naibii! Cumpără draperii.

Trag scaunul de cealaltă parte a ferestrei și mă cațăr pe el. Îmi dă ruleta și întinde banda.

— Depinde de modelul draperiilor pe care le vrei. Eu le-aș măsura pe amândouă, îi sugerez.

E îmbrăcat de zi din nou, într-o pereche de blugi și un tricou albastru-închis. Cumva, albastrul-închis al tricoului îi face ochii

mai puțin albaștri. Îi face mai transparenți. Aproape ca și cum ai putea vedea prin ei, ca prin sticlă. Ochii lui sunt departe de a fi transparenți cu zidul pe care l-a construit în spatele lor.

Își notează dimensiunile în telefon, apoi măsoară și geamul. După ce le notează pe toate, coborâm de pe scaune și le așezăm la loc, sub masă.

— Ce părere ai de un covor? mă întrebă, inspectând podeaua de sub masă. Crezi că ar trebui să-mi iau un covor?

Ridic din umeri.

— Depinde ce îți place.

Dă ușor din cap, cu ochii încă ațintiți în podeaua goală.

— Nu mai știu ce îmi place, spune, în șoaptă.

Aruncă ruleta pe canapea și se uită la mine.

— Vrei să vii cu mine?

Mă abțin cu greu să nu accept imediat.

— Unde?

Își dă părul de pe frunte și se întinde după jacheta aruncată pe spătarul canapelei.

— Unde merg oamenii care vor să cumpere draperii.

Ar trebui să-l refuz. Alegerea draperiilor este un lucru pe care îl fac cuplurile. Alegerea draperiilor este un lucru pe care îl fac prietenii. Alegerea draperiilor nu este un lucru pe care ar trebui să-l facă Miles și Tate, dacă vor să-și respecte regulile, însă eu, cu siguranță, fără îndoială, categoric nu-mi doresc să fac nimic altceva.

Ridic din umeri, pentru că răspunsul meu să sune mult mai degajat decât este.

— Sigur. Stai să-mi încui ușa.

* * *

— Care e culoarea ta preferată? îl întreb, după ce urcăm în lift.

Încerc să mă concentrez la ceea ce avem de făcut, dar nu îmi pot controla dorința ca el să se apropie și să mă atingă. Un sărut, o îmbrățișare... orice. Însă rămânem în colțurile opuse ale ascensorului. Nu ne-am mai atins, din noaptea în care am făcut pentru prima dată sex. Nu am vorbit și nici nu ne-am trimis mesaje.

— Negru? răspunde, nesigur de propria lui alegere. Îmi place negrul.

Clatin din cap.

— Nu poți să decorezi casa cu draperii negre. Ți trebuie ceva colorat. Poate aproape negru, dar nu negru.

— Bleumarin? mă întreabă.

Observ că nu mă mai privește în ochi. Privirea i se plimbă ușor de la gât, până la picioare. Oriunde se uită, îl simt.

— Bleumarin s-ar putea să meargă.

Sunt destul de sigură că purtăm această discuție doar de dragul de a face conversație. După modul în care mă privește, îmi dau seama că niciunul dintre noi nu se gândește acum la culori, draperii sau covoare.

— Lucrezi diseară. Tate?

Încuviințez din cap. Îmi place că se gândește la diseară și ador faptul că majoritatea întrebărilor lui se termină cu numele meu. Ador felul în care îmi rostește numele. Ar trebui să îi cer să-mi spună numele de fiecare dată când vorbește cu mine.

— Încep abia la zece.

Liftul ajunge la parter și ne grăbim spre ieșire, amândoi odată. Mâna lui îmi atinge spatele și nu pot ignora furnicăturile pe care le simt. Am mai avut pasiuni pentru tipi. Ce să zic, de

unii m-am și îndrăgostit, dar atingerea niciunuia dintre ei nu mi-a făcut corpul să tremure, așa cum o face la atingerea lui.

Imediat ce ieșim din lift, mâna lui dispare de pe spatel meu. Acum, sunt mai conștientă de lipsa atingerii lui decât eram înainte să mă atingi. Cu fiecare fărâmitură pe care o primesc, tânjesc după mai mult.

Cap nu e la locul lui obișnuit. Totuși, nu e de mirare, fiind abia ora prânzului. Nu-i o persoană matinală. Poate de asta ne înțelegem atât de bine.

— Vrei să mergem pe jos? mă întreabă Miles.

Îi spun că da, în ciuda faptului că e un frig de crapă pietrele. Îmi place să merg pe jos și suntem aproape de câteva magazine care s-ar putea să aibă ceea ce caută el. Îi propun un magazin pe lângă care am trecut acum câteva săptămâni și care e la doar câteva străzi distanță.

— După tine, îmi spune, ținându-mi ușa deschisă.

Ies din clădire și-mi strâng jacheta pe lângă corp. Nu cred că Miles e genul de bărbat care te ține de mână în public. Nici măcar nu încerc să-mi las mâinile libere pentru el. Mi le strâng lângă mine, ca să mă încălzesc, și mergem la pas, unul lângă altul.

Parcurgem în tăcere cea mai mare parte a drumului și nu am nicio problemă cu asta. Nu sunt genul de persoană care simte nevoia să vorbească mereu și realizez că la fel ar putea fi și el.

— E chiar aici, îl anunț, arătând spre dreapta, când ajungem în dreptul unei treceri de pietoni.

Mă uit la un bătrânel, care stă pe bordură învelit într-un palton subțire, zdrențuit. Are ochii închiși și mânușile care îi acoperă mâinile tremurânde sunt pline de găuri.

Mereu i-am compătimit pe cei care nu au nimic și nici încotro să apuce. Pe Corbin îl enervează faptul că nu pot trece niciodată pe lângă un cerșetor fără să îi dau bani sau mâncare. El spune că majoritatea oamenilor fără adăpost au ajuns așa din cauza viciilor și că, atunci când le dau bani, nu fac altceva decât să le alimentez.

Sincer, nu-mi pasă dacă e adevărat. Dacă cineva nu are adăpost pentru că are nevoie de altceva mai mult decât are nevoie de casă, asta nu mă afectează cu nimic. Poate faptul că sunt asistentă medicală mă face să cred că viciile nu sunt o alegere. Viciile sunt boli și mă doare să văd oameni obligați să trăiască așa pentru că nu se pot ajuta pe ei înșiși.

Dacă mi-aș fi luat geanta, i-aș fi dat bani.

Îmi dau seama că m-am oprit, când îl simt pe Miles uitându-se înapoi, la mine. Mă privește cum mă uit la bătrânel, așa că grăbesc pasul și îl ajung din urmă. Nu-i explic în niciun fel expresia tulburată care mi s-a așternut pe față. Nu are rost. Am trecut de prea multe ori prin asta, cu Corbin, ca să știu că nu-mi doresc să schimb, nimănui, toate opiniile cu care nu sunt de acord.

— Aici e, îi spun, poposind în fața magazinului.

Miles se oprește și inspectează vitrina.

— Acelea îți plac? mă întreabă, arătând spre geam.

Fac un pas spre vitrină și ne uităm, împreună. Este un dormitor complet, dar pe el nu îl interesează decât câteva elemente din el. Covorul de pe podea este cenușiu, cu diferite forme geometrice, în mai multe nuanțe de albastru și negru. Pare a fi pe gustul lui.

Însă draperiile nu sunt bleumarin. Sunt gri închis, cu o singură dungă groasă, albă, verticală, pe partea stângă.

— Chiar îmi plac, îi răspund.

Face un pas în fața mea și îmi deschide ușa. O vânzătoare vine spre ușă, înainte să apuce să se închidă în urma noastră. Întreabă dacă ne poate ajuta cu ceva. Miles arată spre vitrină.

— Aș vrea draperiile acelea, patru bucăți. Și covorul.

Vanzătoarea zâmbește și ne face semn să o urmăm.

— De ce dimensiuni aveți nevoie?

Miles își scoate telefonul și i le citește. Femeia îl ajută să-și aleagă galerii, apoi ne spune că se întoarce în câteva minute. Se duce în spate și ne lasă singuri, la casierie. Mă uit înjur și, dintr-odată, îmi vine chef să aleg decorațiuni pentru apartamentul meu. Am în plan să mai stau la Corbin încă câteva luni, dar n-ar fi rău să știu ce vreau pentru apartamentul meu, atunci când mă voi muta, în cele din urmă. Sper că-mi va fi la fel de ușor să cumpăr, cum i-a fost, astăzi, lui Miles.

— Nu am mai văzut pe nimeni să termine cumpărăturile atât de repede, remarc eu.

— Ești dezamăgită?

Clatin repede din cap. Dacă există un lucru pe care, ca fată, nu-mi place să-l fac, acela este să merg la cumpărături. Sunt ușurată că i-a luat numai un minut.

— Crezi că ar trebui să mai caut și prin alte magazine? întreabă.

Se reazemă de tejghea și mă privește. Îmi place cum mă privește, de parcă aș fi cel mai interesant lucru din magazin.

— Dacă ești mulțumit de alegerea ta, nu văd de ce. Când știi, știi.

Ridic ochii spre el și, când îi întâlnesc privirea, gura mi se usucă. Se uită insistent la mine și nota lui serioasă mă face să

simt stânjenită, emoționată și interesantă, toate în același timp. Se desprinde de teighea și face un pas spre mine.

—Vino aici.

Degetele lui le găsesc și le strâng pe ale mele, apoi începe să mă tragă în urma lui.

Pulsul meu se comportă ridicol. E de-a dreptul trist.

Sunt doar degete, Tate. Nu le lăsa să te afecteze în halul ăsta.

Continuă să meargă, până ajunge în dreptul unui paravan din lemn, decorat pe exterior cu litere asiatice. E genul de paravan pe care oamenii îl pun în cloțul dormitoarelor. Nu am înțeles niciodată de ce fac asta. Și mama are unul, dar nu cred că s-a așezat vreodată în spatele lui, ca să-și schimbe hainele.

— Ce faci? îl întreb.

Se întoarce cu fața spre mine, încă ținându-mă de mână. Zâmbește și pășește în spatele paravanului, până când suntem, amândoi, ascunși de restul magazinului. Nu pot decât să râd, pentru că mă simt de parcă ne-am fi întors la liceu și ne ascundem de profesor.

Îmi pune un deget pe buze.

— Șșș, șoptește, zâmbind și privindu-mi gura.

Mă opresc imediat din râs, dar nu pentru că situația nu mi se mai pare amuzantă. Mă opresc din râs pentru că, imediat ce degetul lui mi-a atins pielea, am uitat cum să râd.

Am uitat totul.

Acum, singurul lucru la care mă pot gândi este degetul lui, care alunecă încet, peste buzele și bărbia mea, coborând ușor, pe gât, până pe piept, mai jos, mai jos, mai jos, până pe abdomen.

Senzația pe care mi-o trezește acel unic deget este atât de puternică, încât parcă m-ar atinge cu o sută de mâini. Plămânii

mei și incapacitatea lor de a reține aerul sunt un semn al acestui fapt.

Ochii încă i se concentrează pe acel deget, care mi se oprește la betelia blugilor, chiar deasupra nasturelui. Nici măcar nu îmi atinge pielea, dar, după ritmul pulsului meu, n-ai putea să-ți dai seama de asta. Acum, întregul lui braț intră în joc, plimbându-mi-se pe abdomen, deasupra tricoului, până când îmi întâlnește talia. Îmi apucă șoldurile cu ambele lui mâini, mă aduce mai aproape și mă lipește de el.

Închide ochii, pentru câteva secunde, apoi, când îi deschide din nou, nu se mai uită în jos. Se uită direct la mine.

— Vreau să te sărut, încă de când ai intrat pe ușa apartamentului meu.

Mărturisirea lui mă face să zâmbesc.

— Ai o răbdare de invidiat.

Își desprinde mâna dreaptă de pe șoldul meu și îmi atinge, ușor, părul. Începe să clatine dezaprobator din cap.

— Dacă aș avea o răbdare de invidiat, n-ai fi cu mine, acum.

Mă agăț de această propoziție și, imediat, încerc să-i înțeleg semnificația, dar, în secunda în care buzele lui le ating pe ale mele, nu mă mai interesează cuvintele pe care le-a rostit, mai devreme. Mă interesează numai gura lui și felul în care mă face să mă simt, atunci când o invadează pe a mea.

Sărutul lui e lent și calm, în contrast complet cu pulsul meu. Mâna lui dreaptă îmi ajunge la ceafa, iar cea stângă îi alunecă până pe mijlocul meu. Îmi explorează răbdător gura, de parcă ar plănuși să mă țină ascunsă, în spatele acestui paravan, pentru tot restul zilei.

Recurg la fiecare picătură de voință pe care o mai am pentru a nu-mi înfășură mâinile și picioarele în jurul lui. Încerc să

găsesc răbdarea de care dă el dovadă, într-un fel sau altul, dar este foarte greu, mai ales când degetele, mâinile și buzele lui îmi provoacă, în trup, reacții de o asemenea intensitate.

Ușa din spatele camerei se deschide și auzim sunetul scos de tocurile vânzătoarei, atunci când lovesc podeaua. Se oprește din sărutat și inima mea țipă de durere. Din fericire, țipătul ei poate fi doar simțit, nu și auzit.

În loc să se tragă înapoi și să se întoarcă la teighea, Miles îmi pune ambele mâini pe obraji și mă ține pe loc, privindu-mă, în tăcere, alte câteva secunde. Degetele mari îmi trec, ușor, peste maxilar, iar el expiră ușor. Încruntă din sprâncene și închide ochii. Își rezeamă fruntea de a mea, încă ținându-mi fața în mâini, și îi simt lupta interioară.

— Tate.

Îmi rostește numele atât de încet, încât pot simți regretul din spatele cuvintelor pe care încă nu le-a spus.

— Îmi place...

Deschide ochii și mă privește.

— Îmi place să te sărut, Tate.

Nu știi de ce îi este atât de greu să pronunțe aceste cuvinte, dar, spre sfârșit, vocea i se pierde, de parcă ar vrea să le oprească, înainte de a ieși.

Imediat ce vorbele ies din gură, îmi dă drumul și dispare din spatele paravanului, ca și cum ar încerca să fugă de propria lui mărturisire.

Îmi place să te sărut, Tate.

În ciuda regretului pe care cred că îl simte el, eu sunt sigură că le voi repeta, în gând, tot restul zilei.

Petrec vreo zece minute bune plimbându-mă, absentă, prin magazin, răsucind complimentul în minte, iar și iar, cât timp

aștept să termine de achitat cumpărăturile. Când revin lângă casa de marcat, tocmai îi înmânează vânzătoarei cardul de credit.

— Le vom livra într-o oră, îl anunță ea.

Îi dă înapoi cardul, ridică pungile de pe teighea și le așază în spatele ei. El oprește una dintre plase, când femeia încearcă să o ia.

— Pe asta o iau acum, o informează.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Ești gata?

Ne îndreptăm spre ieșire și, când ajungem afară, am impresia că e mai frig cu vreo cinci grade, fața de cum era când am intrat. Poate e din cauza faptului că el a făcut atmosfera din *interior* să pară mult mai caldă.

Ajungem la colț și mă pregătesc să mă îndrept în direcția complexului de apartamente în care locuim, dar observ că el s-a oprit din mers. Mă răsucesc și îl văd cum scoate ceva din plasa pe care a oprit-o. Desface o pătură și îi rupe eticheta.

Nu, nu cred!

Întinde pătura omului în vârstă care încă stă ghemuit, pe bordură. Bătrânelul se uită la el și o acceptă. Niciunul dintre ei nu spune nimic.

Miles găsește un coș de gunoi și aruncă plasa goală, apoi vine din nou spre mine, cu privirea în pământ. Fără să se uite la mine, mergem spre casă, unul lângă altul.

Vreau să îi mulțumesc, dar nu o fac. Dacă i-aș mulțumi, ar fi ca și cum aș presupune că a făcut-o pentru mine.

Știu că nu a făcut-o pentru mine.

A făcut-o pentru omul care suferea de frig.

* * *

Imediat ce am ajuns înapoi, Miles m-a rugat să mă duc acasă. A spus că nu vrea să văd apartamentul până când nu aranjează totul, ceea ce e bine, pentru că, oricum, am multe teme de făcut. În programul meu nu există timp pentru montat draperii, așadar, am apreciat faptul că nu mi-a cerut ajutorul.

Părea puțin entuziasmat de noile decorațiuni interioare. Mă rog, atât cât poate el să fie.

Au trecut câteva ceasuri. Trebuie să ajung la serviciu în mai puțin de trei ore și chiar când încep să mă întreb dacă mai are de gând să mă cheme pe la el, primesc un mesaj:

Miles: Ai mâncat?

Eu: Da.

Dintr-odată, sunt dezamăgită că am servit deja cina. Dar mă plictisiseam să-l aștept și nici nu adusesese în discuție nimic despre vreun plan de cină.

Eu: Corbin a făcut friptură, aseară, înainte să plece. Vrei să-ți aduc o porție.

Miles: Mi-ar face plăcere. Mor de foame. Vino să te uiți, acum.

Îi pregătesc o porție și o învelesc în folie de aluminiu, apoi mă îndrept spre ușa lui, de vizavi. Îmi deschide, înainte să apuc să bat. Îmi ia farfuria din mâini.

— Așteaptă aici, zice.

Dispare în apartament și, câteva secunde mai târziu, reapare fără farfurie.

— Ești gata? mă întrebă.

Nu știu cum îmi dau seama că este entuziasmat, pentru că nu zâmbește. Totuși, îi simt asta în voce. Este o schimbare

subtilă și mă face să zâmbesc, știind că un lucru așa de simplu, cum e atârnarea câtorva draperii, îl face să se simtă bine. Nu știu de ce, dar am impresia că nu există, în viața lui, prea multe lucruri care îl fac să se simtă bine și îmi place că asta a reușit să îl facă.

Deschide larg ușa și fac câțiva pași în apartament. Draperiile sunt puse și, chiar dacă este o schimbare minoră, pare imensă. Știind că locuiește de patru ani aici și că abia acum își pune draperii oferă un aer diferit întregului apartament.

— Ai făcut o alegere bună, îi spun, admirând potrivirea materialului cu puținul pe care îl știu despre personalitatea lui.

Mă uit la covor, iar el poate poate observa confuzia care mi se așterne pe față.

— Știi că ar trebui să stea sub masă, îmi explică, uitându-se în jos, la el. Și va sta. În cele din urmă.

L-a așezat într-un loc ciudat. Nu e în mijlocul camerei și nici măcar în fața canapelei. Nu înțeleg de ce l-a pus acolo, dacă știe unde ar arăta cel mai bine.

— L-am lăsat acolo, pentru că speram să-i facem inaugurarea, mai întâi.

Mă uit în sus, la el și-i văd adorabila expresie plină de speranță. Mă face să zâmbesc.

— Îmi place ideea, îi răspund, privind în jos, la covor.

Între noi se așterne o tăcere prelungă. Nu-mi dau seama dacă vrea să îl inaugurem chiar acum sau dacă vrea să mănânce, mai întâi. Îmi convin ambele variante. Atât timp cât planul lui se încadrează în cele trei ore libere, ale mele.

Încă ne mai uităm, amândoi, la covor, când el vorbește din nou.

— Mănânc mai târziu, mă anunță, răspunzându-mi la întrebarea nerostită.

Își dezbracă tricoul și eu îmi scot pantofii, iar restul hainelor ne cad, în cele din urmă unele peste altele, lângă covor.

capitolul șaisprezece

MILES

Cu șase ani în urmă

Totul e mai bine acum, când o am pe Rachel.

Adorm mai bine, știind că Rachel doarme de cealaltă parte a holului.

Să mă trezesc, în fiecare dimineață, e mult mai bine, când știu că Rachel se trezește de cealaltă parte a holului.

Să mă duc la școală e mai bine, acum, că mergem împreună.

— Hai să chiulim azi, îi spun lui Rachel, când ajungem în parcare școlii.

Cu siguranță, e bine și să chiulesc cu Rachel.

— Și dacă ne prind?

Nu pare să-i pese cu adevărat dacă suntem prinși.

— Sper să ne prindă, îi spun. Asta înseamnă că o să fim pedepsiți. Împreună. În aceeași clasă.

Cuvintele mele o fac pe Rachel să zâmbească. Se apleacă în scaun și își trece mâna pe după gâtul meu. Ador când face asta.

— Sună distractiv să fiu pedepsită cu tine. Hai s-o facem.

Se apropie și mă sărută simplu, scurt, pe buze.

Săruturile simple sunt mult mai bune, atunci când mi le dă Rachel.

— Tu faci totul mai bun, îi spun. Viața mea. E mai bună cu tine în ea.

Cuvintele mele o fac pe Rachel să zâmbească din nou. Rachel nu știe asta, dar

fiecare cuvânt pe care îl rostesc are acest unic scop. *Să o facă să zâmbească.*

Ies din parcare și o anunț pe Rachel că mergem la plajă. Ea spune că vrea să-și ia costumul de baie, așa că trecem întâi pe acasă și ni le luăm. De asemenea, luăm la pachet prânzul și o pătură.

Mergem la plajă.

Rachel vrea să se bronzeze în timp ce citește.

Vreau să o privesc pe Rachel când se bronzează în timp ce citește.

Stă pe burtă, sprijinită în coate. Stau cu capul pe o mână și o privesc.

Ochii mei îi urmăresc linia umerilor... arcul spatelui... modul în care i se îndoaie genunchii și gamba se ridică în aer, încrucișându-se la glezne.

Rachel este fericită.

Am făcut-o fericită pe Rachel.

Îi fac viața mai bună lui Rachel.

Viața ei e mai bună cu mine în ea.

— Rachel, îi șoptesc.

Pune semnul în carte și o închide, dar nu se uită la mine.

— Vreau să știi ceva.

Dă din cap, dar închide ochii, ca și cum ar vrea să se concentreze pe vocea mea și pe nimic altceva.

— Când a murit mama, am încetat să mai cred în Dumnezeu.

Își lasă capul pe brațe și rămâne cu ochii închiși.

— Nu am crezut că Dumnezeu ar putea să facă pe cineva să îndure atâta suferință fizică. Nu am crezut că Dumnezeu ar putea să facă pe cineva să sufere, atât cât a suferit ea. Nu am crezut că Dumnezeu e capabil să facă pe cineva să treacă prin ceva atât de urât.

O lacrimă se scurge din ochii închiși ai lui Rachel.

— Dar apoi te-am întâlnit pe tine și, în fiecare zi, începând de atunci, m-am întrebat cum poate fi cineva atât de frumos, dacă nu există Dumnezeu. M-am întrebat cum poate cineva să mă facă atât de fericit, dacă nu există Dumnezeu. Și am realizat...

chiar acum... că

Dumnezeu ne arată urâtul, tocmai ca să nu luăm lucrurile frumoase din viață ca pe ceva garantat.

Cuvintele mele nu o fac pe Rachel să zâmbească.

Cuvintele mele o fac pe Rachel să se încrunte.

Cuvintele mele o fac pe Rachel să plângă.

— Miles, îmi șoptește.

Ămi pronunță numele cu o voce atât de slabă, de parcă n-ar vrea să-l aud.

Se uită la mine și pot vedea că, pentru ea, acesta nu este unul dintre cele mai frumoase momente. Nu așa cum este pentru mine.

— Miles... mi-a întârziat.

capitolul șaptesprezece

TATE

Corbin: Vrei să luăm cina? În cât timp termini programul?

Eu: În zece minute. Unde?

Corbin: Suntem prin preajmă. Ne întâlnim în față.

Suntem?

Nu pot să ignor entuziasmul care m-a inundat când am citit mesajul. Cu siguranță, *noi* înseamnă el și Miles. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care ar putea veni cu el și știu că Miles a ajuns acasă, încă de aseară.

Termin de completat formularele, fac o oprire la baie ca să văd cum îmi stă părul (nu-mi place că-mi pasă), înainte să ies și să mă întâlnesc cu ei.

Când ajung afară, toți trei stau aproape de intrare. Corbin e cu Ian și Miles. Ian zâmbește când mă vede, fiind singurul cu fața spre mine. Corbin se întoarce, când ajung lângă ei.

— Gata? Mergem la Jack's.

Sunt o echipă pe cinste. Fiecare e frumos în felul lui, dar sunt și mai arătoși când își etalează uniformele de pilot și merg în grup. Nu pot nega că, pe lângă ei, uniforma de asistentă mi se pare o îmbrăcămintă mult prea simplă.

— Hai să mergem, le spun. Mor de foame.

Mă uit la Miles, care dă tăcut din cap, în semn de salut, dar nu zâmbește. Își ține mâinile ferm, în buzunarele jachetei, și se uită în altă parte când începem să mergem. Se menține mereu cu un pas înaintea mea, așa că rămân lângă Corbin.

— Cu ce ocazie? întreb, în drum spre restaurant. Sărbătorim faptul că sunteți liberi, toți trei, în același timp?

O conversație tăcută are loc în jurul meu. Ian se uită spre Miles. Corbin se uită la Ian. Miles nu se uită la nimeni. Își ține ochii ațintiți în față, concentrându-se la trotuarul pe care înaintăm.

— Mai ții minte, când eram mici, iar mama și tata ne-au dus la La Caprese? mă întrebă Corbin.

Îmi amintesc seara aia. Nu mi-am văzut niciodată părinții mai fericiți. Nu aveam mai mult de cinci sau șase ani, dar e una dintre puținele amintiri care mi-au rămas, de la o vârstă fragedă. Era ziua în care tata a devenit căpitan al companiei aeriene.

Mă opresc brusc și mă uit la Corbin.

— Te-au făcut căpitan? Nu poți să fii căpitan. Ești prea tânăr.

Știu de la tata cât de greu este să devii căpitan și câte ore de zbor trebuie să parcurgă un pilot, ca să fie luat în considerare. La douăzeci de ani, cei mai mulți sunt copiloți.

Corbin clatină din cap.

— Nu pot să devin căpitan. Am schimbat prea multe companii aeriene.

Se uită acuzator la Miles.

— Dar domnul Înscrieți-mă-Pentru-Mai-Multe-Ore de acolo a obținut o promovare frumușică, azi. A bătut recordul companiei.

Mă uit la Miles, care clatină din cap spre Corbin. Pot să-mi dau seama că e stânjenit că frare-meu l-a dat de gol, dar modestia este încă una dintre calitățile care mă atrag la el. Presimt că, dacă Dillon, prietenul lor, ar ajunge vreodată căpitan, s-ar cățăra pe un bar, pe undeva, și și-ar striga performanța la un megafon, să-l audă toată lumea.

— Nu e așa mare lucru, spune Miles. E o companie aeriană regională. Nu au așa mulți oameni pe care să-i promoveze.

Ian clatină din cap.

— Eu n-am fost promovat. Corbin n-a fost promovat. *Dillon* n-a fost promovat. Ai venit în companie cu un an după noi, ca să nu mai spun că n-ai decât douăzeci și patru de ani.

Se învârte pe călcâie și merge cu spatele și cu fața spre noi trei.

— Frate, lasă modestia la o parte, măcar de data asta. Răsuște-ne cuțitul în rană. Și noi am face-o, dacă am fi în locul tău.

Nu știu de cât timp sunt prieteni, dar îmi place Ian. Pot să-mi dau seama că el și Miles sunt apropiați, pentru că Ian este mândru de el cu toată inima și nu e gelos deloc. Mă bucur că aceștia sunt prietenii lui Corbin. Mă bucură că se bucură de susținerea lor. Mereu mi l-am imaginat locuind aici, muncind prea mult, departe de casă, petrecându-și tot timpul singur. Deși nu-mi dau seama de ce. Tata a fost pilot și venea destul de des acasă, așa că nu ar trebui să-mi fac griji pentru viața lui Corbin, ca pilot.

Se pare că nu numai Corbin își face prea multe griji pentru sora lui.

Ajungem la restaurant și frate-meu ține ușa deschisă pentru noi. Ian intră primul și Miles face un pas înapoi, lăsându-mă pe mine înaintea lui.

— Mă duc până la toaletă, spune Ian. Vă găsesc eu, băieți.

Corbin se îndreaptă spre recepție, iar eu și Miles pășim, unul lângă altul, în spatele lui. Arunc o privire în direcția lui.

— Felicitări, domnule căpitan! îi spun, în șoaptă, dar nu știu de ce.

Nu e ca și cum Corbin ar deveni suspicios dacă m-ar auzi felicitându-l pe Miles. Probabil, am impresia că, spunând-o în așa fel încât doar Miles să mă poată auzi, întăresc semnificația cuvintelor.

Miles mă privește scurt și zâmbește, apoi se uită la Corbin. Văzând că încă e cu spatele la noi, se apleacă și mă sărută rapid, pe creștet.

Ar trebui să fiu rușinată de slăbiciunea mea. N-ar trebui să permit niciunui bărbat să mă aducă în starea în care sunt acum, din cauza unui singur sărut fugar. E ca și cum, dintr-odată, plutesc, mă scufund sau zbor. M-am transformat în ceva ce nu are nevoie de susținere din partea picioarelor, pentru că tocmai mi-au devenit inutile.

— Mulțumesc, îmi șoptește, încă etalând acel zâmbet superb și totuși modest.

Îmi atinge umărul cu al lui și privește în jos.

— Arăți drăguț, Tate.

Vreau să lipesc aceste patru cuvinte pe un panou și să trec pe lângă el, în fiecare zi, în drum spre serviciu. Nu m-aș mai învoi niciodată.

Oricât de mult aș vrea să cred în sinceritatea acestui compliment, mă încrunt la uniforma pe care o port de fix douăsprezece ore.

— Port o uniformă cu Minnie Mouse.

Se apleacă din nou spre mine și umerii ni se ating.

— Mereu am avut o slăbiciune pentru Minnie, îmi răspunde.

Corbin se întoarce spre noi, iar eu, imediat, îmi îndepărtez rânjetul de pe față.

— Separeu sau masă?

Ridicăm amândoi din umeri.

— Ce-o fi, îi spune el lui Corbin.

Ian se întoarce de la toaletă, când recepționa se pregătește să ne îndrume spre locurile noastre. Corbin și Ian o iau înainte, iar Miles rămâne mai în spate, aproape de mine. *Foarte* aproape de mine. Mă apucă de talie și, din spate, se apleacă la urechea mea.

— Am o slăbiciune și pentru asistente, adaugă el.

Ridic umărul, ca să îmi masez urechea la care tocmai mi-a șoptit mărturisirea, pentru că mi s-a făcut pielea de găină pe tot gâtul. Îmi eliberează talia și mărește distanța dintre noi, când ajungem la separeu. Corbin și Ian ocupă, rapid, câte o parte a mesei. Miles se așază lângă Ian, așa că eu rămân lângă Corbin, direct în fața lui Miles.

Eu și Miles comandăm sucuri, iar Corbin și Ian preferă bere. Alegerea băuturii este un alt lucru la care mă gândesc intens. Acum câteva săptămâni, a spus că, de obicei, nu bea alcool, dar, ținând cont de faptul că, atunci când l-am cunoscut era mort de beat, mi-am închipuit că, în seara asta, va bea cel puțin un pahar. Cu siguranță, are un motiv întemeiat pentru a sărbători. Când ne sunt aduse băuturile, Ian ridică paharul.

— Închin în cinstea faptului că ne-ai dat o lecție!

— Încă o dată! adaugă Corbin.

— Închin în cinstea faptului că am lucrat de două ori mai multe ore ca voi, răspunde Miles, apărându-se, glumeț.

— Eu și Corbin avem o viață sexuală care nu ne permite muncă peste program, i-o întoarce Ian.

Corbin clatină din cap.

— Nu-mi comentez viața sexuală de față cu soră-mea.

— De ce nu? încep eu. Nu e ca și cum n-aș băga de seamă toate nopțile pe care le petreci în altă parte, atunci când nu lucrezi.

Corbin geme.

— Vorbesc serios. Hai să schimbăm subiectul.

Îl schimb, cu plăcere.

— De cât timp vă cunoașteți, voi trei?

Nu pun întrebarea niciunuia, în mod special, dar mă interesează numai partea de răspuns care se referă la Miles.

— Eu și Miles îl cunoaștem pe fratele tău de la școala de aviație, de acum câțiva ani. Eu îl știu pe Miles de când aveam nouă sau zece ani, mă lămurește Ian.

— Ba aveam amândoi unsprezece, îl corectează Miles. Ne-am cunoscut într-a cincea.

Nu-mi dau seama dacă întrebarea asta încalcă regula numărul unu, cea care interzice întrebările despre trecut, dar Miles nu pare stânjenit de răspuns.

Chelnerița ne mai aduce un coș de pâine, dar niciunul dintre noi nu a deschis încă meniul, așa că ne spune că va reveni să ne ia comanda.

— Tot nu-mi vine să cred că nu ești gay, îi spune Corbin lui Miles, în timp ce deschide meniul, schimbând complet subiectul, din nou.

Miles îl săgetează cu privirea, pe deasupra meniului.

— Credeam că nu vorbim despre viețile noastre sexuale.

— Nu, spune Corbin, am spus că nu discutăm despre viața *mea* sexuală. În plus, tu nu ai așa ceva, deci nu avem despre ce să discutăm.

Corbin pune meniul pe masă și îl privește direct pe Miles.

— Totuși, acum, serios. De ce nu ieși cu nimeni?

Miles ridică din umeri, mai interesat de băutura din fața lui decât de concursul de holbat, început de frate-meu.

— Pentru mine, deznodământul unei relații nu merită efortul de a începe una.

Ceva în inima mea se rupe și încep să mă tem că unul din băieți ar putea să o audă frângându-se, în liniștea care s-a așternut. Corbin se lasă pe spate, în scaun.

— Drace! Cred că a fost o adevărată scorpie.

Dintr-odată, ochii mi se lipesc de Miles, așteptând o reacție la posibila relevanță despre trecutul lui. El neagă ușor din cap, infirmând tacit afirmația lui Corbin. Ian își drege vocea și expresia lui se schimbă, pierzându-și zâmbetul caracteristic. Este evident, după reacția lui, că oricâte probleme ar fi avut, Miles, în trecut, Ian le știe pe toate.

Ian se îndreaptă în scaun și ridică paharul, zâmbind forțat.

— Miles nu are timp de fete. E prea ocupat să bată recordul firmei, ca să devină cel mai tânăr căpitan pe care l-a avut, vreodată, compania noastră aeriană.

Luăm intervenția lui Ian drept ceea ce e și ne ridicăm paharele. Le ciocnim și luăm, fiecare, câte o înghițitură.

Privirea plină de apreciere pe care Miles i-o trimite lui Ian nu trece neobservată de mine, deși Corbin nu pare să bage de seamă nimic. Acum sunt și mai curioasă cu privire la Miles. Și, în aceeași măsură, mai îngrijorată că mă avânt pe ape tulburi, deoarece, cu cât petrec mai mult timp în preajma lui, cu atât mai mult îmi doresc să aflu totul despre el.

— Ar trebui să sărbătorim, spune Corbin.

Miles lasă meniul jos.

— Credeam că asta facem.

— Vreau să spun, după asta. În seara asta mergem la agățat. Trebuie să găsim o fată care să pună capăt abstenenței tale, îi spune Corbin.

Aproape mă înec cu băutura, dar, din fericire, reușesc să-mi înăbuș un hohot de râs. Miles îmi observă reacția și mă lovește cu piciorul, în genunchi, pe sub masă. Apoi își lasă piciorul lângă al meu.

— Mă simt bine, îl asigură Miles. În plus, căpitanul are nevoie de odihnă.

Toate literele din meniu devin înceteșate, în timp ce mintea mea le înlocuiește cu altele, precum *pună și capăt și abstenenței*.

Ian se uită la Corbin și dă din cap.

— Merg cu tine. Lasă-l pe căpitan să se retragă în bârlogul lui și să doarmă, până când îi trece efectul sticlei de Coca-Cola.

Miles mă țintuiește cu privirea și se aranjează în scaun în așa fel încât genunghii ni se ating. Își înfășoară piciorul în jurul gleznei mele.

— De fapt, chiar aș vrea mă culc, spune el.

Îmi părăsește privirea, pentru a se uita în meniu.

— Hai să ne grăbim cu comanda, ca să mă pot întoarce în bârlog și să dorm. Mă simt de parcă n-aș mai fi dormit de mai bine de nouă zile și nu-mi stă capul la nimic altceva.

Obrajii îmi iau foc, împreună cu alte părți ale corpului.

— De fapt, îmi vine să mă culc chiar acum, continuă Miles.

Ridică ochii și îi întâlnește pe ai mei.

— Chiar aici, pe masă.

Acum, temperature din restul corpului meu se ridică la nivelul focului din obraji.

— Dumnezeuule, ești jalnic, îi spune Corbin, râzând. Ar fi trebuit să-l chemăm pe Dillon, în locul tău.

— Nu, *nu* ar fi trebuit, i-o taie Ian, imediat, dându-și, cu exagerare, ochii peste cap.

— Care-i treaba cu Dillon? îi întreb. De ce îl urâți așa de mult?

Corbin ridică din umeri.

— Nu îl urâm. Dar nu îl suportăm și nici unul dintre noi nu și-a dat seama de asta decât după ce am apucat să îl invităm la serile de meci. E un imbecil.

Corbin îmi aruncă privirea lui, cea mult prea cunoscută.

— Și nu vreau să rămâi niciodată singură cu el. Faptul că e căsătorit nu-l oprește să fie un măgar.

Și *iată* iubirea frățească, posesivă care mi-a lipsit în toți acești ani.

— E periculos?

— Nu, răspunde Corbin. Dar știu cum își tratează căsnicia și nu vreau să te bagi în așa ceva. Deja i-am interzis să aibă de-a face cu tine.

Râd de absurditatea celor spuse de el.

— Corbin, am douăzeci și trei de ani. Încetează să te mai porți ca tata.

Fața lui se strâmbă, de parcă l-ar durea, și, pentru o secundă, chiar începe să semene cu tata.

— Pe naiba, s-o crezi tu! Ești sora mea mai mică. Am așteptări de la tine, iar Dillon nu are ce căuta în ecuație.

Nu s-a schimbat deloc. Oricât de enervant ar fi fost în liceu și încă mai este, ador faptul că vrea doar ce e mai bine pentru mine. Însă mă tem că versiunea lui a ceea ce este cel mai bine pentru mine nu există.

— Corbin, niciun băiat nu se va ridica la nivelul așteptărilor tale în ceea ce mă privește.

Încuviințează din cap și devine un monument de seriozitate.
— Chiar așa.

Dacă l-a avertizat pe Dillon să stea departe de mine, mă întreb dacă l-a avertizat și pe Miles și Ian. Dar a crezut că Miles e gay, așadar, cel mai probabil, nu i s-a părut că are rost s-o facă.

Mă întreb dacă Miles ar atinge standardele lui Corbin.

Ochii mei vor atâta de mult să îl privească pe Miles, chiar acum, dar mă tem să nu dau totul în vileag. În schimb, zâmbesc forțat și clatin din cap.

— Oare de ce nu m-am născut eu prima?

— N-ar fi contat, răspunde Corbin.

* * *

Ian îi zâmbeste chelneriței și îi cere nota de plată.

— Fac cinste, în seara asta.

Lasă pe masă suficienți bani pentru a acoperi nota și bacșișul, apoi ne ridicăm cu toții și ne întindem.

— Deci unde mergeți? întrebă Miles.

— La bar, răspunde, imediat, Corbin, aruncând cuvintele ca pe o lovitură.

— Abia am terminat o tură de douăsprezece ore, intervin eu. Sunt moartă de oboseală.

— Te superi dacă vin cu tine, cu mașina? întrebă Miles, când ieșim. Nu prea an chef să ies, în seara asta. Nu vreau decât să mă culc.

Îmi place că nu încearcă să ascundă accentul de pe *mă culc*, în fața lui Corbin. Parcă ar vrea să se asigure că m-am prins de faptul că nici prin cap nu-i trece să doarmă cu adevărat.

— Da, mașina mea a rămas la spital, îi răspund, arătând într-o direcție, oarecare.

— Bine, atunci, spune Corbin, frecându-și palmele. Voi, penibililor, puteți să treceți la culcare. Eu și Ian mergem în oraș.

Corbin și Ian nu pierd timpul și, imediat, se îndreaptă în cealaltă direcție. Corbin se întoarce pe călcâie și merge cu spatele, dar ține pasul cu Ian.

— O să bem un pahar în cinstea ta, *El Capitán!*

Eu și Miles rămânem nemișcați, încadrați într-o rază de lumină, degajată de un stâlp electric, și îi urmărim îndepărtându-se. Privesc în jos, la trotuarul pe care stăm, scot unul dintre pantofi în afara cercului luminos și mă uit cum dispare în întuneric. Ridic privirea spre stâlp și mă întreb de ce ne luminează cu intensitatea unui reflector.

— Mă simt de parcă am fi pe scenă, îi spun, uitându-mă în sus, la lumină.

Își lasă capul pe spate și mi se alătură în cercetarea fascicului ciudat.

— *Pacientul englez*, îmi spune.

Îl privesc întrebătoare. Arată spre stâlpul de lumină, de deasupra capetelor noastre.

— Dacă am fi pe scenă, ar fi, cel mai probabil, o punere în scenă a piesei *Pacientul Englez*.

Arată cu degetul, de la unul la altul.

— Suntem deja îmbrăcați corespunzător. O asistentă și un pilot.

Mă gândesc intens la ce a spus, probabil un pic prea mult. Știu că spune că el e pilotul, dar dacă ar fi, cu adevărat, o punere în scenă a *Pacientului Englez*, cred că el ar fi soldatul, nu pilotul. Soldatul are o relație sexuală cu asistenta, nu pilotul.

Dar pilotul este cel cu trecutul plin de secrete.

— Filmul ăsta e motivul pentru care am devenit asistentă, îl informez, aruncându-i o privire serioasă.

Își bagă, din nou, mâinile în buzunare, mutându-și privirea de la lumina de deasupra noastră înapoi, la mine.

— Pe bune?

— Nu.

Râsul mă pufnește.

Miles zâmbește.

Asta rimează.

Ne întoarcem, amândoi odată, și ne îndreptăm spre spital. Mă trezesc profitând de pauza din conversația noastră pentru a compune un poem foarte prost, în mintea mea.

Miles zâmbește

Pentru nimeni altcineva

Miles zâmbește numai

Pentru mine.

— De ce mustăcești? mă întrebă.

Pentru că recit rime penibile, de clasa a treia, despre tine.

Strâng din buze și încerc să mă opresc din rânjit. Când știu sigur că zâmbetul mi-a dispărut, îi răspund.

— Mă gândeam la cât sunt de obosită. Abia aștept să, îmi arunc ochii spre el, *mă culc*, în seara asta.

Acum, el e cel care zâmbește.

— Știu la ce te referi. Nu cred că am mai fost vreodată atât de obosit. Aș putea să dorm imediat ce ajungem în mașină.

Ar fi drăguț.

Zâmbesc, dar renunț la conversația asta, plină de metafore. A fost o zi lungă și sunt cu adevărat obosită. Mergem în liniște și nu pot să nu observ că își ține mâinile băgate adânc în

buzunarele jachetei, de parcă ar vrea să mă protejeze de ele. Sau poate le protejează pe *ele* de *mine*.

Suntem la doar o stradă distanță de parcare, când pașii lui încetinesc, apoi se opresc complet. Evident, mă opresc din mers și mă întorc să văd ce i-a atras atenția. Se uită spre cer și ochii mei se concentrează pe cicatricea care îi brăzdează maxilarul. Vreau să îl întreb despre ea. Vreau să îl întreb despre tot. Vreau să îi pun un milion de întrebări și aș începe prin a-l întreba când e ziua lui de naștere și cum a fost primul lui sărut. După asta, vreau să-l întreb despre părinții lui și despre întreaga lui copilărie și despre prima lui iubire.

Vreau să-l întreb despre Rachel. Vreau să știu ce s-a întâmplat între ei și de ce, orice s-o fi întâmplat, l-a făcut să vrea să evite orice formă de intimitate pentru mai mult de șase ani.

Cel mai mult, vreau să știu ce a văzut la mine, ca să-l determine să renunțe la tot acest timp.

— Miles, încep, cu toate întrebările pe vârful buzelor.

— Am simțit o picătură de ploaie, îmi spune.

Înainte să rostească toată propoziția, simt și eu una. Acum ne uităm amândoi la cer și îmi înghit toate întrebările, cu tot cu nodul din gât. Picăturile încep să cadă mai repede, dar noi rămânem pe loc, cu fețele spre cer. Picăturile sporadice se transformă în stropi, care se transformă într-o ploaie în toată regula, dar niciunul dintre noi nu se mișcă. Niciunul dintre noi nu fuge spre mașină. Ploaia îmi alunecă pe piele, pe gât, prin păr și îmi udă tricoul. Fața încă îmi este îndreptată spre cer, dar, acum, am ochii închiși.

Nimic pe lumea asta nu se poate compara cu senzația și mirosul ploii abia începute.

Imediat ce acest gând și-a făcut loc în mintea mea, două mâini calde îmi întâlnesc obraji și coboară pe ceafă, absorbindu-mi puterea din genunchi și aerul din plămâni. Acum, corpul lui lung mă apără de cea mai mare parte a ploii, dar îmi țin ochii închiși și fața îndreptată spre cer. Buzele lui le ating ușor pe ale mele și mă trezesc comparând senzația și mirosul ploii cu sărutul lui.

Sărutul lui e mai bun, *mult* mai bun.

Buzele lui sunt ude de ploaie și sunt puțin mai reci, dar contrabalansează cu mângâierea caldă a limbii lui lângă a mea. Ploaia, întunericul care ne înconjoară și sărutul lui mă fac să simt că suntem, cu adevărat, pe scenă și că piesa noastră tocmai a atins punctul culminant. Mă simt de parcă inima, stomacul și sufletul meu se luptă să iasă din mine și să intre în el. Dacă toți cei douăzeci și trei de ani din viața mea ar fi transpuși într-un grafic, acest moment ar fi creasta din graficul vieții mele.

Poate că această realizare ar trebui să mă întristeze și să mă dezamăgească. În trecut, am avut câteva relații serioase, dar nu mi pot aminti un alt sărut cu oricare din băieți, care să mă fi făcut să simt atât de mult. Faptul că nu am nici măcar o relație cu Miles și sunt atât de afectată de el ar trebui să-mi spună ceva, dar sunt prea preocupată de gura lui, ca să mă pot concentra la acest gând.

Ploaia s-a întesit, dar niciunui dintre noi nu pare să-i pese. Mâinile îi coboară pe curbura spatelui meu și îi strâng tricoul în palme, îl trag mai aproape. Gura lui se contopește cu a mea, de parcă ar fi două piese ale aceluiași puzzle.

În acest moment, singurul lucru care m-ar putea separa de el ar fi un fulger.

Sau faptul că plouă atât de tare încât nu pot să respir. Hainele mi s-au lipit de părți ale corpului de care nu știam că se pot lipi. Părul mi-e atât de ud, încât nu mai poate absorbi o nouă picătură de apă.

Mă împing în el, până când îmi eliberează gura de a sa, apoi îmi îngrop capul sub bărbia lui și îl cobor, ca să pot respira fără să mă înec. Îmi înconjoară umerii cu un braț și mă ghidează spre parcare, ridicându-și jacheta deasupra capetelor noastre. Grăbește pașii, iar eu îmi potrivesc ritmul cu al lui, până când o luăm amândoi la fugă.

În sfârșit, ajungem la mașină și se apropie, împreună cu mine, de partea șoferului, încă protejându-mă de ploaie. După ce mă urc în mașină, se grăbește să ajungă la portiera din dreapta. Cu ambele uși închise, liniștea dinăuntru accentuează intensitatea răsuflării noastre sacadate. Duc mâinile la ceafă, îmi adun părul și storc excesul de apă din el. Picăturile îmi alunecă pe gât, pe spate și se opresc pe scaun. Este pentru prima dată când sunt ușurată că am scaune de piele, în California.

Las capul pe spate și oftez prelung, apoi arunc o privire în direcția lui.

— Nu cred că am mai fost vreodată așa de udă.

Chiar sub ochii mei, un zâmbet ușor i se răspândește pe chip. Desigur, a prins celălalt înțeleas al acestor cuvinte.

— Perversule.

Își arcuiește o sprânceană și zâmbește larg.

— E vina ta.

Se întinde peste scaun, îmi prinde încheietura între degete și mă trage spre el.

— Vino aici.

Inventariez rapid tot ce se află împrejurul nostru, dar ploaia cade atât de tare, încât nu pot să văd afară. Ceea ce înseamnă că nimeni nu poate vedea înăuntru.

Mă potrivesc deasupra și mă așez în poala lui, în timp ce el lasă scaunul pe spate, cât poate de mult. Nu mă sărută. Măinile îi alunecă pe brațele mele și se opresc pe șolduri.

— N-am mai făcut niciodată sex în mașină, îmi spune, cu un strop de speranță în glas.

— Eu n-am mai făcut niciodată sex cu un căpitan, îi răspund.

Își plimbă mâinile pe sub bluza uniformei mele, trecând peste abdomen, până la sutien. Îmi cuprinde ambii sâni, apoi se apropie și mă sărută. Sărutul lui nu durează mult, pentru că îl întrerupe, ca să vorbească din nou.

— N-am mai făcut niciodată sex în calitate de căpitan.

Zâmbesc.

— N-am mai făcut niciodată sex în uniformă.

Își mută mâinile pe spatele meu și mi le strecoară sub elasticul pantalonilor. Îmi trage șoldurile spre el și, în același timp, se ridică puțin, făcându-mă imediat să suspin adânc și să-l strâng mai tare de umeri. Gura lui îmi ajunge la ureche și, cu mâinile, recrează ritmul nostru senzual, împingându-mi șoldurile spre el.

— Oricât de bine ai arăta în uniformă, aș prefera să fac sex cu tine fără să ai nimic pe tine.

Sunt jenată de cât de ușor mă fac să gem cuvintele lui. De asemenea, sunt jenată de cât de ușor mă stârnește, până la punctul care, probabil, îmi doresc să scap de haine mai mult decât își dorește el.

— Te rog, spune-mi că ai venit pregătit, îmi spun, cu vocea încărcată de pasiune.

Clatină din cap.

— Dacă am știut că te voi vedea în seara, asta nu înseamnă că am venit cu așteptări.

Imediat, mă năpădește dezamăgirea. El se ridică de pe scaun și bagă mâna în buzunarul de la spate.

— Totuși, am venit, cu o grămadă de speranță.

Cu un rânjel, scoate prezervativul din portofel și trecem amândoi la acțiune. Măinile mele ajung la nasturii pantalonilor lui înainte ca gurile să ni se întâlnească. Își strecoară mâna în sus, pe la spatele bluzei mele, și începe să îmi desfacă sutienul, dar eu îl opresc, clătinând din cap.

— Lasă-l așa, îmi spun, fără suflare. Cu cât ne scoatem mai puține haine, cu atât mai repede ne vom putea îmbrăca, dacă ne prinde cineva.

Continuă să-l deschidă, în ciuda protestului meu.

— Nu vreau să te pătrund decât dacă te pot simți lipită de mine.

Uau! Atunci, ok.

După ce l-a desfăcut, îmi ridică bluza peste cap, apoi își strecoară mâinile sub bretelele lui. Mi le îndepărtează, până ce sutienul cade. Îl aruncă pe bancheta din spate și își scoate cămașa. După ce aterizează alături de sutien, mă cuprinde cu brațele și mă trage spre el, până când piepturile goale ni se întâlnesc.

Inspirăm adânc. Căldura corpului său îmi creează o senzație de care nu vreau să mă îndepărtez. Începe să mă sărute în jos, pe gât și expiră greu, pe pielea mea.

— Habar n-ai ce-mi faci, șoptește, cu buzele lipite de gâtul meu.

Zâmbesc, pentru că exact același gând mi-a trecut și mie prin cap.

— Oh, cred că am habar, i-o întorc.

Mâna lui stângă îmi atinge pătimaș unul dintre sâni și geme în timp ce mâna dreaptă îmi intră în pantaloni.

— Jos, spune simplu, trăgând de elastic.

Nu trebuie să-mi ceară de două ori. Mă duc înapoi, în scaunul meu gol și încep să-mi dau jos restul hainelor, în timp ce îl privesc desfăcându-și fermoarul pantalonilor.

Ochii lui sunt peste tot, pe mine, și desface prezervativul cu dinții. Când singurul articol vestimentar care ne mai separă este perechea lui de pantaloni, cu nasturii încă încheiați, mă întind spre el.

Mă simt ridicol de conștientă că mă aflu în mașina mea, în parcare locului meu de muncă și sunt complet dezbrăcată. Nu am mai făcut niciodată nimic de genul ăsta. Nu am mai *vrut* niciodată, până acum, să fac ceva de genul ăsta. Ador cât de disperați suntem unul după celălalt, chiar în acest moment, dar, de asemenea, știu că nu am mai simțit pentru nimeni, niciodată, o atracție atât de puternică.

Îmi pun mâinile pe umerii lui și încep să mă urc din nou deasupra lui, în timp ce își pune prezervativul.

— Să nu faci gălăgie, mă tachinează el. N-aș vrea să fii concediată din cauza mea.

Mă uit pe geam, dar tot nu pot să văd afară.

— Plouă prea tare ca să ne audă cineva, îi zic. În plus, ultima oară, tu ai fost cel mai gălăgios.

Respinge asta cu un râs rapid și începe să mă sărute din nou. Mă apucă de umeri și mă trage spre el, poziționându-se sub mine. În mod normal, poziția asta m-ar face să gem, dar, dintr-odată, mă încăpățânez să nu scot niciun sunet, acum, că le-a adus în discuție.

— Sub nicio formă, n-am fost eu cel mai gălăgios, îmi spune, cu buzele încă atingându-le pe ale mele. În cel mai rău caz, am fost la egalitate.

Clatin din cap.

— Nu cred în disputele terminate la egalitate. Asta e o eschivere pe care o folosesc oamenii care se tem că s-ar putea să piardă.

Măinile lui îmi întâlnesc umerii și se așază în așa fel încât, ca să mă penetreze, tot ce ar trebui să fac este să-i dau voie. Totuși, refuz să cobor pe el, pur și simplu pentru că îmi place competiția și simt că suntem pe punctul de a începe una.

Își ridică umerii, dându-mi clar de înțeles că este gata să treacă la pasul următor. Picioarele mi se încordează și mă îndepărtez mai mult.

Râde de rezistența mea.

— Ce-ai pățit, Tate? Ți-e frică? Te temi că, atunci când voi ajunge înăuntru, vom vedea amândoi care este, cu adevărat, cel mai gălăgios?

În ochii îi apare o sclipire provocatoare. Nu-i accept provocarea cu voce tare, ca să văd care dintre noi poate să rămână tăcut mai mult timp. În schimb, îi susțin privirea când cobor, ușor, pe el. Icnim amândoi, dar este singurul sunet pe care îl scoatem.

Imediat ce a pătruns în întregime, îmi pune mâinile pe umeri și mă trage spre el. Nu se aud decât suspinele grele și

câteva gemete mai puternice. Ploaia care lovește geamurile și capota mașinii amplifică liniștea din interior.

Voința de care avem nevoie pentru a ne menține tăcuți se combină cu nevoia de a ne agăța unul de celălalt, cu și mai multă disperare. Brațele lui sunt în jurul taliei mele, strângându-mă atât de tare, încât îmi este greu să mă mișc. Eu am brațele înlănțuite în jurul gâtului său și ochii închiși. Abia ne mișcăm, acum, din cauza strânsorii puternice cu care ne ținem, unul de celălalt, dar îmi place. Îmi place cât de lent și ferm rămâne ritmul nostru, în timp ce amândoi ne concentrăm să continuăm să ne înăbușim gemetele care ne urcă în gât.

Continuăm așa pentru câteva minute, mișcându-ne aproape suficient, dar, în același timp, *nici pe departe* îndeajuns. Cred că amândurora ne este mult prea frică să facem vreo mișcare bruscă, pentru că intensitatea ar face pe unul dintre noi să piardă.

Una dintre mâinile lui îmi alunecă pe curbura spatelui, iar cealaltă îmi ajunge la ceafă. Își înfinge degetele în părul meu și trage ușor, până când gâtul meu ajunge în dreptul gurii sale. În secunda în care buzele lui îmi ating pielea, zvâcnesc puternic, pentru că, să rămân tăcută e mai dificil decât am crezut vreodată. Mai ales pentru că el este în avantaj, după poziția în care stă. Are mâinile libere să se plimbe pe unde vor și exact asta fac acum.

Se mișcă, mă mângâie, îmi aleargă în jos, peste stomac, pentru a atinge acel singur punct care m-ar putea face să cedez victoria.

Mi se pare că trișează, într-un fel.

Imediat ce degetele lui găsesc exact locul care, în mod normal, m-ar face să-i strig numele, îmi întăresc strânsoarea în

jurul umerilor lui și îmi rearanjez genunchii, pentru a-mi controla mai bine mișcările. Vreau să îl supun aceleiași cantități de torturi pe care mi-o aplică el, acum.

Imediat ce m-am re poziționat și pot să mă las mai mult pe el, ritmul încet și ferm dispare. Gura lui o întâlnește pe a mea, într-un sărut frenetic, unul încărcat cu și mai multă nevoie și forță decât cel de mai devreme. Este ca și cum am încerca să scăpăm de dorința naturală de a vocaliza cât de bine ne simțim.

Dintr-odată, sunt lovită de o senzație care îmi pulsează prin întregul corp și trebuie să mă ridic de pe el și să rămân nemișcată, altfel o să pierd. În ciuda nevoii mele de a încetini lucrurile, el face exact opusul și mâna lui pune mai multă presiune pe mine. Îmi îngrop fața în gâtul lui și îl mușc ușor de umăr, ca să nu fiu forțată să-i strig numele.

În momentul în care dinții mei îi întâlnesc pielea, îi aud tremurul din respirație și îi simt picioarele încordându-se.

Aproape pierde.

Aproape.

Dacă se mai mișcă înăuntru încă un centimetru, în timp ce mă atinge așa, va câștiga. Nu vreau să câștige.

Dar, cam *vreau* să câștige și cred că și el vrea să câștige, după modul în care respiră pe gâtul meu, apăsându-mă, din nou, ușor, peste el.

Miles, Miles, Miles!

Simte că această confruntare n-are să se termine cu o remiză, așa că mai adaugă puțină presiune cu degetele, în același moment în care limba lui îmi atinge urechea.

O, uau!

Sunt pe cale să pierd.

În orice secundă.

O, Dumnezeule!

Își ridică șoldurile când mă apasă pe el, smulgându-mi de pe buze un neintenționat, “Miles!”, împreună cu un icnet și un geamăt. Mă ridic de pe el, dar, imediat ce realizează că a câștigat, expiră ușurat și mă trage înapoi, spre el, cu și mai multă forță.

— În sfârșit, îmi spune, cu răsufierea tăiată, peste gâtul meu. Nu credeam că o să mai rezist o secundă în plus.

Acum, după ce s-a terminat competiția, ne lăsăm amândoi purtați de val, până când devenim atât de gălăgioși, încât trebuie să ne sărutăm, pentru a ne înăbuși sunetele. Corpurile noastre se mișcă sincron, grabindu-se, lovindu-se, unul de altul, cu și mai multă putere. Continuăm acest ritm frenetic pentru încă câteva minute, crescând în intensitate, până când sunt sigură că nu mai pot rezista nicio secundă.

— Tate, îmi șoptește pe buze, încetinind-mi ritmul mișcării șoldurilor, cu mâinile. Vreau să terminăm împreună.

O, la naiba!

Dacă vrea să rezist mai mult, nu are voie să-mi spună lucruri de genul ăsta. Dau din cap că da, nefiind în stare să formulez un răspuns coerent.

— Ești aproape? mă întrebă.

Confirm din nou și încerc din rășputeri ca, de data asta, să-i și răspund, dar nu reușesc să emit decât un nou geamăt.

— Asta înseamnă da?

Buzele i s-au oprit din sărutat și, acum, se concentrează pe răspunsul meu. Îl prind cu mâinile de ceafă și îmi apăs obrazul pe al lui.

— Da, reușesc să articulez, cumva. Da, Miles. *Da!*

Simt cum încep să mă încordez din nou, în același timp în care el inspiră brusc.

Credeam că, până acum, ne țineam strâns, dar nici nu se compară cu felul în care ne strângem în acest moment. Mă simt de parcă toate simțurile noastre s-ar fi contopit, într-un fel, și avem exact aceleași senzații, scoatem exact aceleași sunete, experimentăm aceeași intensitate și împărțim exact aceeași reacție.

Puțin câte puțin, ritmul nostru începe să încetinească, împreună cu toate spasmele corpurilor noastre. Strânsoarea noastră începe să-și piardă din forță. Își îngroapă fața în părul meu și expiră prelung.

— Ai pierdut, îmi șoptește.

Râd și mă mișc, pentru a-l mușca jucăuș de gât.

— Ai trișat, i-o întorc. Ai apelat la întăriri neautorizate, atunci când ai început să-ți folosești mâinile.

Râde și clatină din cap.

— Mâinile sunt autorizate. Dar, dacă ai impresia că am trișat, poate ar trebui să mai încercăm o dată.

Ridic din sprâncene.

— Facem două din trei?

Mă ridică de talie și mă împinge spre portiera din dreapta, în timp ce încearcă să ajungă în spatele volanului. Îmi dă hainele, își trage cămașa peste cap și își încheie nasturii pantalonilor. Când s-a așezat, mă aranjez pe scaunul pasagerului și termin să mă îmbrac, iar el pornește motorul mașinii. Dă cu spatele și începe să iasă.

— Centura, îmi spune și îmi face cu ochiul.

* * *

Abia am apucat să ieșim din lift, nici pe departe să ajungem în patul lui. Aproape m-a pătruns chiar acolo, pe coridor. Partea tristă este că nu m-aș fi supărat.

A câștigat, din nou. Încep să-mi dau seama că nu e chiar o idee bună să ne întrecem care poate sta mai tăcut, atunci când competitorul meu este cea mai tăcută persoană pe care o cunosc.

A treia oară o să-l înving. Dar nu în seara asta, pentru că, în curând, Corbin se va îndrepta spre casă.

Miles se holbează la mine. Stă pe burtă, cu mâinile încrucișate pe pernă și capul sprijinit pe brațe. Mă îmbrac, pentru că vreau să ajung acasă înaintea lui Corbin, ca să nu trebuiască să-l mint, când o să mă întrebe unde am fost.

Miles mă urmărește cu privirea, prin dormitor, în timp ce mă îmbrac.

— Cred că sutienul e încă pe hol, îmi spune, râzând. Poate ar trebui să te duci să-l iei, înainte să-l găsească Corbin.

Strâmb din nas, la gândul ăsta.

— Bună idee, îi răspund.

Îngenunchez pe pat și îl sărut pe obraz, dar își trece brațul în jurul taliei mele și mă trânteste pe burtă, în timp ce el se răsucește pe spate. Îmi dă un sărut chiar mai bun decât cel pe care i l-am dat eu.

— Pot să-ți pun o întrebare?

Încuviințează din cap, dar este un gest forțat. Îl îngrijorează întrebarea mea.

— De ce nu mă privești niciodată în ochi, atunci când facem sex?

Vorbele mele îl iau prin surprindere. Preț de câteva secunde, mă privește tăcut, până când mă îndepărtez de el și mă așez pe pat, așteptându-i răspunsul.

Se ridică și se sprijină de tăblie, cu ochii fixați pe mâinile lui.

— Oamenii sunt vulnerabili în timpul sexului, îmi răspânde, ridicând din umeri. E mai ușor să confunzi sentimentele și emoțiile cu ceva ce nu sunt, mai ales atunci când privești persoana în ochi.

Ridică privirea spre mine.

— Te deranjează?

Clatin din cap că nu, dar inima mea strigă *Da!*

— O să mă obișnuiesc, presupun. Eram doar curioasă.

Ador să fiu cu el, dar mă urăsc, din ce în ce mai mult, cu fiecare minciună care îmi iese din gură.

Zâmbește, mă trage din nou către el și, de data asta, mă sărută de la revedere.

— Noapte bună, Tate.

Mă întorc cu spatele și ies din camera lui, simțindu-i privirea pe mine, tot timpul. E amuzant cum refuză contactul vizual în timpul sexului, dar nu poate să-și țină ochii departe de mine în restul timpului.

Încă nu am chef să intru în apartamentul meu, așa că, după ce îmi recuperez sutienul, mă îndrept spre lift și cobor la parter, să văd dacă mai este Cap aici. Abia am avut timp să îi fac cu mâna mai devreme, înainte ca Miles să mă împingă în lift și să se năpustească asupra mea.

Desigur, Cap este încă pe scaunul lui, în ciuda faptul că e trecut de zece noaptea.

— Tu dormi vreodată? îl întreb, în timp ce mă apropii de scaunul liber, de lângă el.

— Oamenii sunt mai interesanți noaptea, îmi răspunde. Îmi place să dorm până târziu. Să îi evit pe toți bufonii care se grăbesc prea tare, dimineța.

Suspîn mai tare decît vreau, cînd îmi sprijin capul de spătarul scaunului. Cap observă și se întoarce spre mine.

— O, nu, începe el. Probleme cu băiatul? Mi s-a părut că voi doi vă înțelegeați foarte bine, acum cîteva ore. Cred că s-ar putea să fi văzut și un zîmbet pe fața lui, cînd a intrat, cu tine.

— Lucrurile merg bine, încerc să îl liniștesc.

Fac o pauză de cîteva secunde ca să-mi adun gîndurile.

— Ai fost vreodată îndrăgostit, Cap?

Un zîmbet lejer i se răspîndește pe față.

— O, da, răspunde. Numele ei era Wanda.

— Cît timp ați fost căsătoriți?

Se uită la mine și arcuiește o sprînceană.

— Nu am fost niciodată căsătorit, mă lămurește el. Dar căsnicia Wandeii a ținut, cred, cam patruzeci de ani, pînă a murit.

Îmi înclin capul, încertînd să înțeleg ce-mi spune.

— Am nevoie de mai multe detalii.

Se îndreaptă în scaun, cu zîmbetul încă pe buze.

— A locuit într-unul dintre blocurile pe care le-am administrat. Era căsătorită cu un nenorocit care stătea acasă cam două săptămîni pe lună. M-am îndrăgostit de ea cînd aveam vreo treizeci de ani. Ea avea în jur de douăzeci și cinci. Pe vremea aia, oamenii nu divorțau, odată căsătoriți. Cu atît mai puțin femeile ca ea, care proveneau din tipul de familie din care provenea ea. Așadar, mi-am petrecut următorii douăzeci și cinci de ani iubind-o cît de mult am putut, două săptămîni pe lună.

Mă holbez la el, nesigură cum să răspund. Nu mi-a spus o poveste de dragoste obișnuită, de genul celor pe care le povestesc oamenilor, de obicei. Nu știu sigur nici dacă poate fi considerată o poveste de dragoste.

— Știu ce gândești, îmi spune. Sună trist. Mai mult a o tragedie.

Încuviințez din cap, confirmându-i presupunerea.

— Dragostea nu e mereu frumoasă, Tate. Uneori îți petreci timpul cu speranța că, în cele din urmă, se va transforma în ceva diferit. În ceva mai bun. Apoi, fără să îți dai seama, ajungi de unde ai plecat, dar inima ți-ai pierdut-o, undeva, pe drum.

Nu mă mai uit la el, ci drept în față. Nu vreau să-mi vadă cutele pe care nu pot să mi le îndepărtez de pe frunte.

Oare asta fac și eu? Aștept ca legătura dintre mine și Miles să se transforme în ceva diferit? În ceva mai bun? Reflectez mult prea mult la cuvintele lui. Atât de mult, încât aud un sforăit. Mă uit în direcția Cap și observ că bărbia i-a căzut în piept. Gura îi este larg deschisă și a adormit buștean.

capitolul optsprezece

MILES

Cu șase ani în urmă

O mângâi pe spate, ca să o liniștesc.

— Încă două minute, îi spun.

Dă din cap, dar își ține, în continuare, fața în mâini.

Nu vrea să se uite.

Nu îi spun că nu avem cu adevărat nevoie de cele două minute.

Nu îi spun că rezultatul e deja acolo, limpede, ca lumina zilei.

Încă nu îi spun lui Rachel că e însărcinată, pentru că mai are încă două minute de speranță.

Continui să o mângâi pe spate. Când timpul se scurge, nu se mișcă. Nu se întoarce să se uite la rezultat. Îmi las capul lângă al ei, până când ajung cu gura la urechea ei.

— Îmi pare rău, Rachel, îi șoptesc. Îmi pare foarte, foarte rău.

Izbucnește în plâns.

Inima mi se rupe, când aude sunetul plânsului ei.

Asta e din vina mea. Este numai din vina mea.

Singurul lucru pe care pot să îl fac acum este să găsesc o modalitate de a îndrepta situația.

O întorc spre mine și îmi înfășor brațele în jurul ei.

— O să le spun că nu te simți bine și că nu poți să te duci azi la școală. Vreau să rămâi aici, până mă întorc.

Nici măcar nu înclină din cap. Continuă să plângă, așa că o ridic și o duc în pat. Mă întorc în baie și împachetez testul, apoi îl ascund în spatele chiuvetei. Mă grăbesc în camera mea și mă schimb.

Plec.

Sunt plecat cea mai parte a zilei.

Îndrept situația.

Când, în cele din urmă, parchez pe alee, încă mai am o oră până să se întoarcă acasă tata și Lisa. Adun totul de pe scaunul din față și alerg să văd ce face. În grabă, azi-dimineață, mi-am uitat telefonul acasă, așa că nu am avut cum să o verific și aș minți dacă aș spune că remușcărilor nu mă omoară.

Mă duc înăuntru.

Mă apropii de ușa ei.

Încerc să intru, dar e încuiată.

Bat.

— Rachel?

Aud mișcare în interior. Ceva se lovește de ușă, iar eu sar înapoi. Când îmi dau seama ce s-a întâmplat, fac, din nou, un pas în față și bat cu putere în ușă.

— Rachel, strig, disperat. Deschide ușa!

O aud plângând.

— Pleacă!

Fac doi pași în spate, apoi mă arunc în față și lovesc cu umărul, cât de tare pot. Se întredeschide, și mă grăbesc înăuntru. Rachel e ghemuită lângă tăblia patului, plângând în mâini.

O ating.

Mă împinge la o parte.

Mă duc din nou spre ea.

Îmi dă o palmă, apoi se ridică de pe pat. Stă dreaptă, lovindu-mă cu palmele peste piept.

— Te urăsc! îmi strigă, printre lacrimi.

Îi prind mâinile și încerc să o calmez. O enervez și mai tare.

— Doar pleacă! urlă ea. Dacă nu vrei să mai ai de-a face cu mine, doar pleacă!

Cuvintele ei mă uimesc.

— Rachel, oprește-te, o rog. Sunt aici. Nu plec nicăieri. Lacrimile îi curg și mai tare. Țipă la mine. Spune că am abandonat-o. Am așezat-o pe pat, azi-dimineață, și am plecat pentru că nu am suportat. Am fost dezamăgit de ea.

Te iubesc, Rachel. Mai mult decât mă iubesc pe mine.

— Iubito, nu-i așa, îi spun, trăgând-o spre mine. Nu te-am părăsit. Ți-am spus că o să mă întorc.

Mă enervează că nu înțelege de ce am plecat, azi-dimineață.

Mă enervează că nu i-am explicat.

O trag din nou în pat și o reazem de tăblie.

— Rachel, îi spun, atingându-i obrazul pătat de lacrimi. Nu sunt dezamăgit de tine, îi spun. Niciun pic. Sunt dezamăgit de mine. De aceea vreau să fac tot ce este posibil ca să fac totul mai bine pentru tine. Pentru noi. Asta am făcut azi. Am încercat să găsec o metodă ca să ne fie mai bine.

Mă ridic și iau dosarele, apoi le desfac pe pat. Îi arăt totul. Îi arăt broșurile pentru adăpost familial, pe care le-am adus din campus. Îi arăt formularele pe care trebuie să le completăm pentru îngrijirea gratuită a copilului. Îi arăt broșurile pentru ajutor financiar și cursurile de seară și cursurile online și lista de consiliere academică și cum îmi voi aranja orarul de la școala de aviație. Toate posibilitățile sunt întinse în fața ei și vreau să vadă că, deși nu am vrut asta, chiar dacă nu am plănuț așa ceva... *putem* să ne descurcăm.

— Știu că va fi mult mai greu cu un copil, Rachel. *Știu* asta.

Dar nu e imposibil.

Se holbează la tot ce am întins în fața ei. O privesc tăcut, până când umerii încep să-i tremure și își acoperă gura cu mâna. Îmi întâlnește privirea și lacrimi uriașe i se revarsă din ochi. Se târăște în față și își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

Îmi spune că mă iubește.

Mă iubești atât de mult, Rachel.

Mă sărută, iar și iar.

— Avem totul sub control, Miles, îmi șoptește, la ureche.

Încuviințez din cap și o îmbrățișez.

— Avem totul sub control, Rachel.

capitolul nouăsprezece

TATE

E joi.

Seara de meci.

În mod normal, zgomotele pe care le fac joia, în seara de meci mă calcă pe nervi. Dar, astăzi, chiar îmi fac plăcere, pentru că Miles ar trebui să fie acasă. Nu am idee la ce să mă aștept de la el sau de la aranjamentul dintre noi. Nu am vorbit și nu i-am trimis mesaje în cele cinci zile, cât timp a fost plecat.

Știu că la cât de mult mă gândesc la el, nu ar trebui să fac asta. Pentru ceva ce ar trebui să fie fără angajamente sau griji, mă simt de parcă ar fi orice, numai asta nu. Eu sunt extrem de implicată. Chiar foarte intens implicată. După seara din ploaie, aproape că nu mă mai gândesc la nimic altceva, și faptul că mă îndrept spre intrarea în apartament, iar blestemata mea de mână începe să tremure la gândul că el ar putea fi înăuntru, e destul de penibil.

Deschid ușa casei și Corbin este primul care ridică privirea. Dă din cap, dar nici măcar nu mă salută. Ian îmi face cu mâna, din locul unde stă, pe canapea, apoi se întoarce cu fața la televizor.

Dillon își plimbă privirea în sus și-n jos, pe corpul meu, iar eu mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap.

Miles nu face nimic, pentru că Miles nu e aici.

Întregul meu corp suspină de dezamăgire. Îmi las geanta pe un scaun liber și îmi repet că e bine că n-a venit, pentru că oricum am prea multe teme de făcut.

— E pizza în frigider, îmi spune Corbin.

— Super!

Mă duc la bucătărie și deschid dulapul să iau o farfurie. Aud pași apropiindu-se de mine și inima îmi bate mai tare.

O mână îmi atinge curbura spatelui, iar eu, imediat, zâmbesc și mă întorc să-l întâmpin pe Miles.

Numai că nu este Miles, e Dillon.

— Bună, Tate, mă salută, întinzând mâna pe lângă mine, spre dulap.

Mâna care mi-a atins curbura spatelui e încă pe mine, dar acum, că m-am întors cu fața spre el, a alunecat pe talia mea. Mă privește fix, în ochi, în timp ce se întinde și deschide dulapul.

— Îmi trebuie doar un pahar pentru bere, mă informează, scuzându-se că mi-a invadat spațiul personal și că mă *atinge*, stând cu fața la doar câțiva centimetri de a mea.

Nu-mi place că m-a văzut zâmbind, când m-am întors. Tocmai l-am ajutat să-și facă o impresie greșită.

— Ei bine, nu vei găsi un pahar în buzunarul meu, îi dau replica, îndepărtându-i mâna de pe mine.

Îmi mut privirea de la Dillon, exact când Miles intră în bucătărie. Mă săgetează cu privirea exact în locul pe care tocmai l-a atins Dillon.

Miles a văzut că Dillon a pus mâna pe mine.

Miles se uită la Dillon, de parcă ar fi omorât pe cineva.

— De când bei bere din pahar? îl întreabă Miles.

Dillon se întoarce și îl privește pe Miles, apoi se uită înapoi, la mine, și afișează un zâmbet țipător și plin de flirt.

— De când s-a așezat Tate atât de aproape de dulap.

La naiba. Nici măcar nu o ascunde. Crede că îl plac.

Miles se duce spre frigider și îl deschide.

— Așadar, Dillon, ce mai face *soția* ta?

Miles nici măcar nu încearcă să scoată ceva din frigider. Doar stă acolo, holbându-se la el, strângând mânerul ușii mai tare decât a fost strâns vreodată, sunt convinsă.

Dillon încă mă privește, cercetându-mă de sus în jos.

— E la serviciu, răspunde el. Pentru încă patru ore, cel puțin.

Miles trânteste ușa frigiderului și face doi pași rapizi, spre Dillon. Acesta rămâne drept, iar eu, imediat, mă îndepărtez cu doi pași.

— Colin ți-a interzis să pui mâinile pe sora lui. Ai un dram de respect.

Maxilarul lui Dillon zvâcnește și nu se retrage, nici nu se uită în altă parte, decât la Miles. De fapt, chiar face un pas spre Miles, micșorând spațiul dintre ei.

— Mi se pare că asta nu are nicio legătură cu *Corbin*, șuiera Dillon, clocotind.

Inima îmi bate cu putere, în piept. Mă simt vinovată că i-am dat lui Dillon impresia greșită și chiar mai vinovată că se ceartă din cauza asta. Dar, fir-ar, ador faptul că Miles îl urăște atât de mult. Însă, mi-aș dori să știu dacă nu-i place faptul că Dillon flirtează cu alte femei, când are o soție acasă sau dacă nu-i place faptul că Dillon flirtează cu *mine*.

Și acum, Corbin stă în prag.

La naiba.

— Ce nu are nicio legătură cu mine? Întreabă frate-meu, urmărindu-i cum încearcă să se intimideze reciproc.

Miles face un pas în spate și se întoarce, ca să-i poată privi pe Dillon și Corbin în același timp. Ochii lui îl privesc în continuare, fix, pe Dillon.

— Încearcă să i-o tragă soră-tii.

Iisuse Hristoase, Miles! Nu ai învățat niciodată să-ți îndulcești cuvintele?

Corbin nici măcar nu tresare.

— Pleacă acasă, la nevastă-ta, Dillon, îi spune, ferm.

Oricât de stânjenitoare ar fi situația, nu fac niciun gest ca să-l apăr pe Dillon, pentru că am sentimentul că, de ceva timp, Miles și Corbin caută o scuză să scape de el. De asemenea, nu voi apăra niciodată un bărbat care nu are nici cel mai mic respect pentru căsnicia lui. Dillon se uită la Corbin câteva secunde îngrozitor de lungi, apoi se întoarce cu fața spre mine și cu spatele spre Miles și Corbin.

Băiatul ăsta se joacă cu focul.

— Locuiesc la 1012, îmi șoptește, făcându-mi cu ochiul. Treci pe la mine, când ai chef. Ea lucrează noaptea, în timpul săptămânii.

Îmi întoarce spatele și trece printre Corbin și Miles.

— Voi doi puteți să vă duceți dracului.

Corbin se răsuțește pe călcâie, cu pumnii strânși. Începe să-l urmărească pe Dillon, dar Miles îl apucă de braț și îl trage înapoi, în bucătărie. Nu-i dă drumul brațului lui Corbin, până nu aude trântindu-se ușa de la intrare.

Corbin se întoarce să mă privească și e atât de supărat, încât sunt uimită că nu-i ies aburi din urechi. Fața lui e roșie și își pocnește degetele. Am uitat că e protector, până la nebunie, când vine vorba de mine. Mă simt de parcă am din nou cincisprezece ani, numai că, acum, am *doi* frați prea protectori.

— Șterge-ți din memorie numărul apartamentului, Tate, îmi poruncește spune Corbin.

Clatin din cap, puțin dezamăgită că frate-meu ar putea crede că o să memorez numărul apartamentului lui Dillon.

— Am și eu standarde, Corbin.

Dă din cap, dar încă încearcă să se calmeze. Trage adânc aer în piept, își trosnește maxilarul, apoi se întoarce în sufragerie.

Miles se sprijină de dulap, cu ochii ațintiți în podea. Îl privesc în tăcere, până când, într-un sfârșit, își ridică ochii și mă privește. Se uită spre sufragerie, apoi se desprinde de dulap și vine spre mine. Cu cât se apropie mai mult, cu atât mă lipesc mai mult de mobilierul din spatele meu, încercând să mă îndepărtez de intensitatea privirii lui, chiar dacă nu prea mai am unde să mă duc.

Ajunge la mine.

Miroase bine. A mere. *Fructul interzis.*

— Întrebă-mă dacă poți să înveți la mine, îmi șoptește.

Dau din cap, dar mă întreb de ce naiba mi-ar cere așa ceva, după tot ce s-a întâmplat. O fac, oricum.

— Pot să învăț la tine?

Zâmbește cu toată fața și își coboară fruntea, astfel încât buzele să-i ajungă chiar la urechea mea.

— Voiam să mă întrebi de față cu frate-tău, îmi explică, râzând pe înfundate. Ca să am o scuză să te duc acolo.

Ei bine, asta e jenant.

Acum știe exact cât de mult nu sunt Tate când sunt în jurul lui. Sunt numai lichid. Mă conformez. Fac ce îmi cere, fac ce îmi spune, fac ce vrea să fac.

— Oh, exclam încet, urmărindu-l cu privirea, în timp ce se îndepărtează. Așa are o logică.

Încă zâmbește, iar eu abia acum îmi dau seama cât de dor mi-a fost de zâmbetul lui. Ar trebui să zâmbească tot timpul. Pentru totdeauna. *Mie.*

Iese din bucătărie și se întoarce lângă băieți, iar eu mă retrag în camera mea și fac duș în timp record.

* * *

Nu știam că sunt o actriță atât de bună.

În orice caz, am avut antrenament. Am exersat cinci minute. Am stat în camera mea, încercând să mă gândesc la cea mai bună, cea mai relaxată replică din viața mea, pentru momentul în care intram în sufragerie și îi ceream cheia lui Miles. Am decis să aștept până la un moment cu adevărat zgomotos al meciului, apoi am dat buzna în cameră și am țipat la toți.

— Voi, băieți, ori dați sonorul televizorului pe mut ori vă mutați la vecini, pentru că eu încerc să învăț.

Miles s-a uitat la mine și a încercat să-și ascundă zâmbetul. Ian m-a privit cu suspiciune și Corbin și-a dat ochii peste cap.

— Du-te *tu* la vecini, mi-a răspuns frate-meu. Noi ne uităm la meci.

S-a întors spre Miles.

— Poate să se ducă la tine, nu-i așa?

Miles s-a ridicat și a răspuns imediat:

— Sigur. Îi deschid eu.

Mi-am luat lucrurile, l-am urmat afară din apartamentul meu și, acum, suntem aici.

Miles îmi deschide ușa apartamentului său, chiar dacă nu e încuiată. Însă Corbin nu știe asta. El intră, iar eu mă strecor prin spatele lui. Închide ușa, ne poziționăm față în față și ne privim unul pe altul.

— Chiar am teme, îi spun.

Nu știi ce crede că urmează să se întâmple în următoarele momente, dar simt nevoia să-l informez că, doar pentru că a

revenit acasă, după o absență de câteva zile, nu înseamnă că el este primul pe lista mea de priorități.

Chiar dacă, de fapt, cam este.

— Chiar am un meci de urmărit, îmi răspunde, făcând semn peste umăr, spre apartamentul meu, dar, în același timp, apropiindu-se de mine. Îmi ia cărțile din mâini și le așază pe masă. Vine din nou spre mine și nu se oprește decât când buzele lui sunt peste ale mele și nu mai putem face niciun pas, pentru că spatele meu e lipit de ușa.

Mâinile lui îmi strâng talia și ale mele îl prind de umeri. Limba lui îmi trece printre buze și gura mea o acceptă, de bunăvoie. Geme și se lipește de mine, în timp ce mâinile mele îi urcă în sus, pe gât și i se afundă în păr. Se retrage rapid și face câțiva pași în spate.

Se uită la mine, de parcă, într-un fel, ar fi vina mea că trebuie să plece. Își trece, frustrat, palmele peste față și expiră prelung.

— Nu ai apucat să mănânci, remarcă. O să-ți aduc niște pizza.

Se îndreaptă din nou spre mine, iar eu mă dau la o parte, fără să-i răspund. Deschide ușa și dispare.

E așa ciudat!

Mă duc la masă și încep să pregătesc tot ce îmi trebuie pentru studiu. Trag un scaun de sub ea și dau să mă așez, când ușa apartamentului se deschide iarăși, brusc. Mă întorc și îl văd cum merge spre bucătărie, cu o farfurie în mână. Pune pizza în cuptorul cu microunde, apasă câteva butoane și îl pornește, apoi vine direct spre mine. Afîșează acel aer intimidant, care, în mod normal, mă face să mă îndepărtez de el, dar masa e în spatele meu și nu am unde să mă duc.

Ajunge la mine și mă sărută scurt.

— Trebuie să plec înapoi, îmi spune. Ești bine?

Dau din cap că da.

— Ai nevoie de ceva?

Clatin din cap că nu.

— Ai apă plată și suc, în frigider.

— Mulțumesc.

Mă mai sărută o dată, tot scurt, înainte să îmi dea drumul și să iasă pe ușă.

Mă prăbușesc în scaun.

E atât de *drăguț*.

M-aș putea obișnui cu asta.

Trag caietul de notițe în fața mea și mă apuc de studiat. Trece aproximativ un sfert de oră, și apoi primesc un mesaj de la el.

Miles: Cum merge învățatul?

Citesc mesajul de pe telefon, zâmbind cu gura până la urechi, ca o idioată. A stat nouă zile fără să mă vadă sau să îmi trimită vreun mesaj și acum îmi scrie de la nici zece metri distanță.

Eu: Bine. Cum merge meciul?

Miles: A trecut de jumătate. Pierdem.

Eu: Păcat.

Miles: Știi că nu am cablu.

Eu: ???

Miles: Mai devreme, când ai țipat la noi. Ne-ai spus să mergem la mine, să ne uităm la meci, dar deja

știi că nu am cablu. Acum, cred că Ian bănuiește ceva.

Eu: O, un! Nu m-am gândit la asta.

Miles: E în regulă. Doar că mă privește ciudat, de parcă ar ști că se întâmplă ceva. Sincer, nu-mi pasă dacă știe. El știe totul despre mine.

Eu: Mă mir că nu i-ai spus deja. Nu toți bărbații își etalează cuceririle?

Miles: Eu nu, Tate.

Eu: Presupun că tu ești excepția. Acum lasă-mă în pace, am de învățat.

Miles: Nu te întoarce până nu-ți spun că s-a terminat meciul.

Las telefonul pe masă și nu-mi pot șterge rânjetul de pe față.

* * *

O oră mai târziu, ușa apartamentului se deschide. Ridic privirea, iar el intră, închide ușa și se sprijină lejer de ea.

— S-a terminat medul, îmi spune.

Las pixul din mână.

— Sincronizare perfectă. Abia mi-am terminat temele.

Ochii lui cad pe cărțile mele, împrăștiate pe masă.

— Probabil te așteaptă Corbin.

Nu știu dacă ăsta este modul lui de a-mi spune că ar fi cazul să plec sau doar face conversație. Mă ridic, oricum, și încep să-mi strâng lucrurile, încercând să-mi ascund dezamăgirea. Vine direct spre mine, îmi ia cărțile din mâini și le pune la loc, pe masă. Le împinge, trimițându-le cu vreo treizeci de centimetri mai spre mijloc, apoi mă prinde de mijloc și mă ridică pe masă.

— Asta nu înseamnă că vreau să pleci, îmi explică, ferm, uitându-se stăruitor în ochii mei.

Nu zâmbesc, de data asta, pentru că m-a emoționat din nou. De fiecare dată când mă privește cu atâta intensitate, mă emoționez.

Mă așază pe marginea mesei și se potrivește între picioarele mele. Măinile i-au rămas pe mijlocul meu, iar buzele i se lipesc de maxilar.

— Mă gândeam, spune ușor, mângâindu-mi gâtul cu respirația și făcându-mi pielea de găină. La seara asta și la faptul că ai avut cursuri toată ziua.

Își duce mâinile sub mine și mă ridică de pe masă.

— Și că lucrezi tot weekendul, în fiecare weekend.

Îmi prind picioarele în jurul lui. Mă duce în dormitor.

Acum, mă așază pe pat.

Acum este peste mine, dându-mi părul pe spate, privindu-mă în ochi.

— Și mi-am dat seama că nu ai nicio zi liberă.

Gura lui e înapoi, pe maxilarul meu, sărutându-l ușor, după fiecare propoziție.

— Nu ai avut nicio zi liberă, de la Ziua Recunoștinței, nu-i așa?

Clatin din cap, neînțelegand de ce vorbește atât de mult, dar plătându-mi, oricum. Mâna lui îmi alunecă sub tricou, în sus, mângâindu-mi abdomenul și continuând să urce, până îmi cuprinde sânul.

— Cred că ești foarte obosită, Tate.

Clatin din cap.

— Nu chiar.

Mint.

Sunt extenuantă.

Își dezlipește buzele de gâtul meu și mă privește în ochi.

— Minți, îmi spune, trecându-și degetul peste sutienul subțire, care îmi acoperă sfârcul. Pot să-mi dau seama că ești obosită.

Își coboară din nou gura, până o acoperă pe a mea, atât de ușor, încât abia o simt.

— Vreau doar să te sărut, pentru câteva minute, ok? Apoi vreau să pleci și să te odihnești. Nu vreau să crezi că aștept ceva de la tine, doar pentru că suntem amândoi acasă.

Gura lui o atinge pe a mea, din nou, dar efectul buzelor nu se compară cu acela pe care îl au cuvintele lui asupra mea. N-am știut niciodată că grija poate să fie atât de provocatoare.

Dar o, *Dumnezeule!* Este atât de sexy!

Mâna îi alunecă sub sutienul meu și gura lui o invadează pe a mea. De fiecare dată când îmi atinge limba cu a lui, îmi face capul să se învârtă. Mă întreb dacă mă voi plictisi vreodată de asta.

Știu că a spus că vrea doar să mă sărute, câteva minute, dar definiția lui pentru *sărut* și definiția mea pentru *sărut* nu sunt scrise în aceeași limbă. Gura lui este peste tot.

La fel și mâinile lui.

Îmi ridică tricoul deasupra sutienului, trăgând de o parte a acestuia, până ce îmi scoate la iveală unul dintre sâni. Mă tachinează cu limba și mă urmărește cu privirea, în timp ce o face. Gura lui e caldă, iar limba lui e chiar mai caldă, făcându-mă să scot câteva șoapte ușoare.

Își trece mâna peste abdomenul meu și se ridică, ușor, de pe mine, susținându-și greutatea într-un cot. Palma îi alunecă mai jos, peste blugi, până ce ajunge între coapse. Își trece degetele

peste materialul dintre picioare, iar eu îmi las capul pe spate și închid ochii.

Dumnezeule mare, ador versiunea lui de sărut.

Începe să-și frece mâna de mine, apăsându-mă ferm, peste blugi, până ce întregul meu corp imploră în tăcere. Gura lui nu mai este pe sân. A revenit pe gât și sărută, mușcă, suges, toate în același loc, de parcă ar încerca să-și marcheze teritoriul.

Încerc să fiu tăcută, dar e imposibil, când el îmi face asta. Dar e în regulă, pentru că nici el nu e tăcut. De fiecare dată când suspin, geme și el sau mârâie sau îmi șoptește numele. De aceea sunt așa gălăgioasă, pentru că ador sunetele scoase de el.

Le ador!

Mâna lui se mută, rapid, la nasturele blugilor și îl desface, dar nu-și schimbă poziția și nici nu se dezlipește de gâtul meu. Îmi trage fermoarul și își strecoară palma peste lenjerie. Reia aceleași mișcări, numai că, de data asta, sunt de un milion de ori mai intense și, numaidecât, pot să-mi dau seama că nu va trebui să le facă prea mult timp.

Spatele mi se arcuiește și trebuie să îmi adun toată voința să nu mă îndepărtez de mâna lui. Parcă ar ști exact locurile pe care trebuie să le atingă, ca să-mi stârnească o reacție.

— Hristoase, Tate. Ești udă, toată.

Două dintre degetele lui îmi dau lenjeria într-o parte.

— Vreau să te simt.

Și atât îmi trebuie.

Sunt terminată.

Unul dintre degetele lui intră înăuntru, dar cel mare rămâne afară, smulgându-mi gemete și exclamații: “o, *Dumnezeule*”, “*nu te opri*”, de parcă aș fi un disc stricat. Mă sărută, sorbindu-mi

toate sunetele, în timp ce corpul meu începe să tremure sub mâna lui.

Senzația durează atât de mult și este atât de intens, încât, atunci când dispare, mi-e teamă să mă dezlipesc de el. Vreau să adorm așa.

Rămân complet nemișcată, dar amândoi respirăm așa de greu, încât nu ne putem urni din loc. Gura lui este încă peste a mea și mai avem ochii închiși, dar nu mă săruta. În cele din urmă, după câteva momente, scoate mâna din pantalonii mei, apoi trage fermoarul și încheie nasturele. Când deschid ochii, îl văd cum își scoate degetele din gură, zâmbind.

Dumnezeule mare!

Sunt așa de fericită că, în momentul ăsta, nu stau în picioare, pentru că dacă aș fi stat, faptul că l-am surprins făcând asta m-ar fi făcut să cad pe podea.

— Uau! exclam, expirând prelung. Te pricepi al naibii de bine la asta.

Zâmbește și mai larg.

— Ei, mulțumesc, răspunde.

Se apleacă să mă sărute pe frunte.

— Acum, fetițo, du-te acasă și dormi puțin.

Începe să se ridice de pe pat, dar îl prind de brațe și îl trag la loc.

— Stai, îi spun.

Îl împing pe spate și mă lungesc peste el.

— Nu prea e corect pentru tine.

— Nu țin socoteala, îmi zice, răsucindu-ne, până ajung pe spate, sub el. Corbin se întreabă, probabil, de ce ești încă aici.

Se îndepărtează și mă prinde de încheieturi, ca să mă ridice cu el. Mă trage suficient de aproape, încât îmi dau seama că nu este chiar pregătit să mă lase să plec.

— Dacă spune ceva, o să-i zic doar că n-am vrut să plec până nu mi-am terminat toate temele.

Miles clatină din cap.

— Trebuie să te duci acum, Tate. Mi-a mulțumit că te-am protejat de Dillon, mai devreme. Cum crezi că s-ar simți dacă ar ști că am făcut-o doar pentru că am fost egoist și te-am vrut numai pentru mine?

Clatină din cap.

— Nu-mi pasă cum s-ar simți. Nu e treaba lui.

Miles îmi cuprinde fața în mâini.

— *Mie* îmi pasă. E prietenul meu. Nu vreau să afle cât sunt de ipocrit.

Mă sărută pe frunte și mă scoate din dormitor, înainte să am timp să-i răspund. Îmi adună cărțile și mi le întinde, când ajung la ușa de la intrare, dar, înainte să ies, mă prinde de cot și mă oprește. Se uită în jos, la mine, însă, de data asta, e ceva diferit în expresia lui.

E ceva în ochii lui care nu este nici dorință, nici dezamăgire, nici intimidare. E ceva nerostit. Ceva ce ar vrea să-mi spună, dar îi este mult prea frică.

Îmi cuprinde obrazii cu palmele și își lipește gura de a mea atât de tare, încât mă lovesc de tocul ușii, din spatele meu.

Mă sărută atât de posesiv și disperat, încât m-ar întrista, dacă nu mi-ar plăcea atât de mult. Inspiră adânc și se retrage, apoi, expirând ușor, mă privește în ochi. Lasă mâna să-i cadă și face un pas în spate, așteptând să ies în hol, înainte să închidă ușa.

Habar n-am ce a fost aia, dar am nevoie de mai mult.

Cumva, îmi fac picioarele să se miște și intru în apartamentul lui Corbin. Nu e în sufragerie, așa că îmi așez cărțile pe dulap.

Aud dușul lui Corbin curgând.

Corbin face duș.

Ies imediat pe ușă, traversez holul și bat. Ușa lui se deschide atât de repede, de parcă Miles ar fi rămas în același loc. Se uită peste umărul meu, la apartamentul lui Corbin.

— Frate-meu face duș, îi spun.

Miles mă privește și, înainte să cred că a avut timp să-mi înțeleagă cuvintele, mă trage înăuntru. Trânțește ușa, mă împinge în ea și, din nou, gura lui e peste tot.

Nu pierd niciun moment. Îi desfac blugii și îi trag în jos, câțiva centimetri. Mâinile lui preiau controlul și mă dezbracă în întregime de ai mei, împreună cu lenjeria. Imediat ce îmi scoate picioarele din ei, mă grăbește spre masa din bucătărie. Mă întoarce și mă așază, până stau cu burta pe masă.

Ajunge între picioarele mele, depărtându-le mai mult, în timp ce se eliberează din blugi. Mă prinde cu putere de mijloc, cu ambele mâini. Se aranjează peste mine, apoi începe să intre, încet.

— O, *Dumnezeule*, mârâie el.

Îmi apăs mâinile pe suprafața mesei. Nu găsesc nimic de care să mă țin și am nevoie disperată să mă agăț de ceva.

Se apleacă, lipindu-și pieptul de spatele meu. Respirațiile lui sunt grele și calde și se lovesc de pielea mea.

— Trebuie să iau un prezervativ.

— Ok, reușesc să îngân.

Totuși, încă nu s-a dezlipit de mine și, evident, corpul meu vrea să îl primească pe tot. Mă împing în el, acaparând mai mult, făcându-l să-și strângă degetele pe șoldurile mele atât de tare, încât tresar.

— Nu, Tate.

Vocea lui e un avertisment.

Sau o provocare.

O fac din nou, iar el geme, apoi iese repede, complet. Încă mă strânge de șolduri și încă e lipit de mine, dar nu mai e în mine.

— Iau anticoncepționale, îi șoptesc.

Nu se clintește.

Închid ochii. Am nevoie să facă ceva. Orice. Mor aici.

— Tate, șoptește.

Nu completează cu nimic. Stăm, încă tăcuți, cu el în aceeași poziție, afară.

— La naiba!

Îmi eliberează mijlocul și îmi găsește mâinile, cu palmele în jos, lipite de masă. Își împletește degetele cu ale mele și strânge, apoi, din spate, își lasă capul pe ceafa mea.

— Ține-te bine.

Plonjează în mine, cu o mișcare atât de neașteptată, încât țip. Una dintre mâinile lui o lasă pe a mea, ajunge la gură și mi-o acoperă.

— Șșș, mă avertizează.

Se menține nemișcat, lăsându-mi un moment, să mă acomodez cu el în mine.

Iese cu un geamăt și intră din nou, făcându-mă încă o dată să țip. Acum, mâna lui înăbușă zgomotul.

Repetă mișcările.

Mai tare.

Mai repede.

Mârâie la fiecare împingere, iar eu scot sunete pe care nu ştiam că le pot face. Nu am mai experimentat niciodată așa ceva.

Nu ştiam că poate fi atât de intens. Atât de sălbatic. Atât de animalic.

Îmi cobor capul și îmi lipsesc obrazul de suprafața mesei.

Strâng din ochi.

Îl las să mi-o tragă.

* * *

E liniște.

E o liniște asurzitoare și nu ştiu dacă se datorează faptului că am fost amândoi atât de zgomotoși, cu doar câteva secunde în urmă, sau doar are nevoie de câteva minute să-și revină.

Încă e în mine, dar a terminat. Stă nemișcat. Una dintre mâinile lui încă îmi acoperă fața, iar cealaltă încă îmi strânge degetele. Fața lui e încă îngropată în gâtul meu.

Dar e atât de țeapăn, că mi-e frică și mie să mă mișc. Nici măcar nu îmi simt respirația.

Prima care i se mișcă este una dintre mâini, dându-se la o parte de pe gura mea. Își desface degetele dintr-ale mele și le întinde, trăgându-le deoparte. Își lipește ambele palme de masă și își ridică fața de pe ceafa mea. Iese, fără niciun sunet.

Tot e mult prea liniște, așa că nu mă mișc.

Îl aud când își ridică și își încheie pantalonii.

Îl aud pașii, în timp ce se îndepărtează.

Pleacă.

Trânțește ușa dormitorului, iar eu tresar. Obrazul, palmele și burta încă îmi sunt lipite de masă, dar, acum, așa îmi sunt și lacrimile.

Cad.

Cad, cad, cad și nu le pot opri.

Sunt stânjenită. Sunt rușinată. Nu am nici cea mai vagă idee ce în neregulă cu el, dar am prea multă mândrie și prea puțin curaj să aflu.

Am avut senzația că asta e sfârșitul. Nu sunt sigură că eram pregătită pentru un astfel de sfârșit. Nu sunt sigură că eram pregătită să fie *vreodată* un sfârșit și mă detest pentru că am permis sentimentelor mele să ajungă în punctul ăsta.

Sunt, de asemenea, atât de supărată că mă aflu aici, în apartamentul lui, căutându-mi pantalonii, încercând să-mi opresc lacrimile ridicole, încă simțind rămășițele lui curgându-mi pe picior și fără să am habar de ce a trebuit să distrugă totul.

Să mă distrugă.

Termin să mă îmbrac și plec.

capitolul douăzeci

MILES

Cu șase ani în urmă

— Începe să se vadă, îi spun.

Îmi trec degetele peste burta ei dezgolită și o sărut.

— E drăguț.

Îmi lipesc urechea de pielea ei și închid ochii.

— Pun pariu că se simte cam singur acolo, continui. Te simți singur, acolo, amice?

Rachel râde.

— Îi tot spui că e băiat. Dacă este fată?

Îi spun lui Rachel că, indiferent de sex, o să-l iubesc la fel de mult. *Deja îl iubesc.*

Sau o iubesc.

Părinți noștri sunt plecați din oraș. Ne jucăm, din nou, de-a familia, numai că de data asta, nu ne jucăm cu adevărat. Este destul de serios.

— Deci, ce-o să se întâmple dacă, de data asta, chiar o cere de soție? mă întrebă ea.

Îi spun să nu se îngrijoreze. Îi spun că nu o s-o ceară de soție.

O să mă întrebe pe mine, înainte să o facă. Știu sigur asta.

— Trebuie să le spunem, îi zic.

Dă din cap că da. Știe că trebuie să le spunem. Au trecut trei luni. Mai avem două până la absolvire. Începe să se vadă. Burta începe să i se rotunjească. E drăguț.

— Ar trebui să le spunem mâine, o anunț.

Ea spune că e de acord.

Mă dezlipesc de burta ei și mă întind lângă ea. O trag spre mine. Îi ating fața.

— Te iubesc, Rachel, îi spun.

Acum nu mai e atât de speriată. Îmi spune că mă iubește și ea.

— Faci o treabă bună.

Nu știe despre ce vorbesc, așa că rânjesc și îi ating burta.

— Faci o treabă bună crescându-l. Sunt sigur că o să crești cel mai bun copil pe care l-a crescut vreodată o femeie.

Râde de absurditatea cuvintelor mele.

Mă iubești atât de mult, Rachel!

O privesc, pe fata căreia i-am dat inima, și mă întreb cum de sunt așa de norocos.

Mă întreb de ce mă iubește la fel de mult cât o iubesc și eu.

Mă întreb ce-o să spună tata când o să afle despre noi.

Mă întreb dacă Lisa o să mă urască. Mă întreb dacă o să vrea s-o ducă pe Rachel înapoi, în Phoenix.

— Ce nume o să-i punem? o întreb.

E entuziasmată când îmi aude întrebarea. Îi place să vorbească despre nume.

Spune că, dacă va fi fetiță, vrea să o cheme Claire.

Ca pe bunica ei.

Îi spun că îmi doresc să o fi cunoscut pe bunica ei. Vreau să o cunosc pe femeia căreia fiica mea îi va purta numele. Îmi spune că bunica ei m-ar fi iubit. Îi spun că iubesc numele Claire.

— Și dacă e băiat? o întreb.

— Poți să alegi tu numele pentru băiat, îmi spune.

Îi spun că e o mare responsabilitate. Îi spun că fiul meu va trebui să trăiască toată viața lui cu acest nume. Ea îmi răspunde:

— Atunci, ai face bine să-i alegi un nume bun.

Aș face bine să-i aleg un nume bun.

— Unul cu o semnificație aparte pentru tine, continuă ea.

Unul cu o semnificație aparte pentru mine.

Îi spun că am găsit numele perfect pentru el.
Vrea să audă care e. Îi spun că nu i-l zic. O să i-l spun după ce
devine al lui.

După ce se naște.

Îmi spune că nu sunt întreg la cap. Spune că refuză să dea
naștere copilului nostru până când nu îi știe numele.

Râd. Îi spun că nu are de ales.

Îmi spune că sunt nebun.

Iubești asta la mine, Rachel.

capitolul douăzeci și unu

TATE

Am lucrat tot weekendul, așa că nu l-am văzut și nici n-am mai vorbit cu Miles, de joi seara. Îmi tot spun că așa e cel mai bine, dar, cu siguranță, nu asta simt, dacă e să mă iau după modul în care mă macină în interior. Azi e luni și este prima din cele trei zile în care Corbin va fi plecat și Miles va fi *acasă*. Știu că îi știe programul lui Corbin, dar, după modul în care a lăsat lucrurile joi, nu prea cred că îi pasă. Aproape m-am așteptat să-mi explice, în cele din urmă, dacă am greșit cu ceva sau cel puțin să-mi zică ce l-a supărat atât de tare, dar ultimul lucru pe care l-am auzit din partea lui a fost ușa trântită a dormitorului după ce a plecat.

Îmi închipui de ce nu a avut nicio relație, timp de șase ani. Evident, habar n-ar cum ar trebui să se poarte un bărbat cu o fată, ceea ce mă surprinde, pentru că am primit, din partea lui, câteva semnale cum că ar fi un tip decent. Totuși, reacțiile lui din timpul sexului și de după aceea par să-i contrazică personalitatea. E ca și cum părți din tipul care a fost cândva s revarsă în cel care încearcă să fie acum.

Dacă orice alt bărbat m-ar fi tratat așa cum a făcut-o el, ar fi fost pentru prima și ultima oară când ar fi făcut așa ceva. Eu nu permit o mulțime din lucrurile pe care am văzut că multe dintre prietenele mele le acceptă. Oricum, mă tot trezesc încercând să-i găsesc scuze, de parcă ar exista ceva care ar putea să-i justifice faptele.

Încep să mă tem că, până la urmă, poate nu sunt așa de dură.

Aceasta teamă îmi este confirmată imediat, de bătăile nebunești ale inimii, de îndată ce pășesc afară din lift. Văd un bilet, prins în ușa apartamentului și mă grăbesc să îl scot. Este o bucată de hârtie, goală la exterior. O deschid: *Am ceva de rezolvat. Trec să te iau, pe la șapte, dacă vrei să vii cu mine.* Citesc mesajul de câteva ori. În mod sigur, este de la el și, în mod sigur, este pentru mine, dar e un mesaj atât de obișnuit, încât încep să am dubii că ziua de joia trecută a existat vreodată.

Totuși, el a fost acolo. Știe cum s-a încheiat noaptea aia. Știe că, probabil, sunt supărată sau furioasă, dar nimic din mesajul lui nu reflectă așa ceva.

Deschid ușa și intru, înainte să mă enervez atât de tare, încât să-i bat cu putere în ușă, numai ca să țip la el.

Odată ajunsă înăuntru, îmi las lucrurile și citesc încă o dată biletul, analizând absolut tot, de la scrisul lui și până la cuvintele pe care le-a folosit. Îl mototolesc în mână și îl arunc spre bucătărie, supărată de-a binelea.

Sunt supărată, pentru că deja știu că o să merg cu el.

Nu știu cum să *nu* o fac.

* * *

Se aude un ciocănit ușor în ușă, exact la ora șapte. Punctualitatea lui mă calcă pe nervi, fără vreun motiv anume. Nu am nimic împotriva punctualității. Am sentimentul că tot ce va face Miles în seara asta mă va călca pe nervi.

Mă duc la ușă și o deschid.

Stă în hol, cam la un metru distanță. De fapt, cred că e mai aproape de ușa lui, decât de a mea. Când deschid, se uită în jos, la podea, dar, în cele din urmă, își ridică ochii spre mine. Își ține

mâinile în buzunarele jachetei, din nou, și nu înaltă capul complet. Interpretez asta ca pe un semn de supunere din partea lui, deși, cel mai probabil, nu este.

— Vrei să vii?

Vocea lui mă invadează. Mă slăbește. Din nou, mă topesc. Dau din cap, apoi pășesc pe coridor și închid ușa în urma mea. Face semn cu capul în direcția liftului, asigurându-mă, tacit, că mă va urma. Încerc să citesc expresia din ochii lui, dar nu am nicio șansă.

Mă apropii de ascensor și apăs pe butonul de coborâre.

Stă lângă mine, dar niciunul dintre noi nu scoate vreun cuvânt. Parcă trec ani, până când liftul ajunge la noi. Când, într-un sfârșit, se deschide, răsuflăm amândoi ușurați, dar, de îndată ce intrăm și ușile se închid în urma noastră, niciunul dintre noi nu mai poate să respire.

Pot să-l simt privindu-mă, dar nu mă uit la el.

Nu pot.

Mă simt ca o idioată. Îmi vine să plâng, din nou. Acum, că suntem aici și habar n-am încotro ne îndreptăm, mă simt ca o proastă pentru că i-am permis să mă scoată din casă.

— Îmi pare rău.

Vocea lui e slabă, dar surprinzător de sinceră. Nu mă uit la el. Nici măcar nu îi răspund. Pășesc trei pași prin lift, apoi se apleacă pe lângă mine și apasă butonul de urgență. Rămâne cu degetul pe buton în timp ce mă privește, dar eu îmi țin ochii în jos. Fața mea e la nivelul pieptului său, dar maxilarul meu e încordat și nu mă uit la el.

N-am s-o fac.

— Tate, îmi pare rău, repetă el.

Încă nu mă atinge, dar mă invadează, din nou. Stă atât de aproape de mine, încât îi pot simți respirația și pe el și cât de rău îi pare, dar nici măcar nu știu pentru ce ar trebui să îl iert. Nu mi-a promis niciodată nimic în afară de sex și exact asta mi-a oferit.

Sex.

Nimic mai puțin și, fără îndoială, nimic mai mult.

— Îmi pare rău, spune, din nou. Nu meritai așa ceva.

De data asta, îmi atinge bărbia, ridicându-mi ochii pentru a-i întâlni pe ai lui. Senzația degetelor lui pe fața mea îmi face maxilarul să se încordeze și mai tare. Fac tot ce pot să-mi păstrez cumpătul, pentru că mi-e greu să mă lupt cu lacrimile care vor să cadă.

Același lucru pe care l-am văzut în ochii lui, atunci când m-a sărutat la ușa lui joi seara, este, acum, acolo. Ceva nespus, pe care vrea să îl spună, însă nu reușește să articuleze decât scuze.

Tresare, de parcă simte o durere fizică, și își lipește fruntea de a mea.

— *Îmi pare rău.*

Își apasă palmele în peretele liftului și se apleacă spre mine, până când piepturile ni se ating. Îmi țin mâinile pe lângă corp și ochii închiși și oricât de mult aș vrea să plâng acum, refuz să o fac în fața lui. Încă nu-mi dau seama pentru ce anume își cere scuze, dar nu are importanță, pentru că pare că își cere pentru *tot*. Pentru că a început cu mine ceva ce amândoi știam că nu se va termina cu bine. Pentru că nu este în stare să își înfrunte trecutul. Pentru că nu este în stare să-și înfrunte viitorul. Pentru că m-a distrus când a plecat în dormitor și a trântit ușa.

Una din mâini îmi cuprinde ceafa și mă trage spre el. Cealaltă îmi coboară pe spate și mă strânge. Își lipește obrazul de creștetul capului meu.

— Nu știu ce e asta, Tate, îmi mărturisește. Dar îți jur că nu am vrut să te rănesc. Nu știu ce naiba fac.

Regretul din vocea lui e suficient pentru a-mi face brațele să vrea să îl consoleze. Stăm așa, preț de câteva minute, amândoi complet pierduți. Amândoi complet nepricepuți la asta.

Complet confuzi.

În cele din urmă, îmi dă drumul și apasă butonul spre parter. Încă nu am scos niciun cuvânt, pentru că nu știu ce ar trebui să spun, într-o situație ca asta. Când se deschid ușile liftului, îmi ia mâna și mi-o ține tot drumul, până la mașină. Îmi deschide portiera și așteaptă să urc, apoi o închide și se îndreaptă spre partea lui.

Nu am mai mers niciodată cu mașina lui.

Mă surprinde simplitatea ei. Știu că frate-meu câștigă destul de bine și îi place să-și cheltuiască banii pe lucruri frumoase.

Mașina asta e discretă, la fel ca Miles.

Iese din parcare și parcurgem în liniște câțiva kilometri. Sunt sătulă de tăcere și sătulă de curiozitate, așa că primul lucru pe care i-l spun de când m-a distrus este:

— Unde mergem?

Vocea mea pare să facă stânjeneala să se dezintegreze, pentru că el expiră, ca și cum ar fi ușurat să o audă.

— La aeropoert, îmi spune. Dar nu în legătură cu serviciul,. Merg acolo, câteodată, să urmăresc avioanele decolând.

Întinde mâna, peste consolă, și o prinde pe a mea. E liniștitor și înfricășător, în același timp. Mâinile lui sunt calde și

mă fac să vreau să îmi țină întregul corp în ele, dar mă sperie cât de mult îmi doresc asta.

Este liniște totală, din nou, până ajungem la aeroport. Văd semne de acces interzis, dar el trece pe lângă ele, de parcă știe exact încotro se îndreaptă. În cele din urmă, oprim într-o parcare, de unde se vede pista.

Câteva avioane sunt aliniat, așteptând să decoleze. Arată spre stânga și mă uit, la timp pentru a vedea unul care începe să accelereze. Îl privim amândoi cum se ridică, până ce trenul de aterizare dispare și avionul e înghițit de întuneric.

— Vii des aici? îl întreb, continuând să privesc pe fereastră.

Râde atât de natural, încât mă întorc să îl privesc.

— Sună ca o replică de agățat, îmi spune, zâmbind.

Zâmbetul lui mă face și pe mine să zâmbesc. Ochii lui coboară spre gura mea și zâmbetul meu îl face pe al lui să dispară.

— Da, vin des, îmi răspunde, uitându-se din nou pe fereastră, ca să admire următorul avion care se pregătește să decoleze.

Îmi dau seama, în acest moment, că lucrurile nu mai sunt la fel între noi. Ceva imens s-a schimbat și nu-mi pot da seama dacă în bine sau în rău. M-a adus aici pentru că vrea să vorbească. Dar nu știu despre ce vrea să vorbească.

— Miles, îi spun, vrând să-l fac să se uite iar la mine.

Însă nu o face.

— Nu e distractiv, spune încet. Ce facem noi.

Nu-mi place propoziția asta. Vreau să și-o retragă, pentru că simt că mă spintecă. Dar are dreptate.

— Știu, îi confirm.

— Dacă nu ne oprim, va fi mai rău.

De data asta, nu-l mai aprob cu voce tare. Știu că are dreptate, dar nu vreau să mă opresc. Gândul că nu voi mai fi cu el îmi strânge stomacul ghem.

— Ce-am făcut de te-ai supărat atât de tare?

Mă săgetează cu privirea și abia i-o recunosc, din cauza gheții di nea.

— E numai vina mea, Tate, îmi spune, ferm. Să nu crezi, nici măcar pentru o secundă, că problemele mele au la bază ceva ce faci sau nu faci tu.

Răspunsul lui mă ușurează, dar încă nu am nicio idee ce s-a întâmplat cu el. Ne privim fix în ochi și așteptăm, unul de la celălalt, să umplem liniștea.

Nu știi ce l-a făcut să sufere în trecut, dar trebuie să fi fost al naibii de dificil, dacă, de peste șase ani, nu poate trece peste asta.

— Te porți de parcă atracția dintre noi ar fi un lucru extrem de rău.

— Poate că este, îmi răspunde.

Acum, aș cam vrea să se oprească din vorbit, pentru că tot ce spune îmi provoacă și mai multă durere și mă face și mai confuză.

— Deci, m-ai adus aici ca să o termini cu mine?

Oftează prelung.

— Am vrut să fie doar o distracție, dar... cred că s-ar putea să ai alte așteptări de la mine. Nu vreau să te rănesc și, dacă o să continuăm cu asta... *o s-o fac*.

Se uită din nou pe geam.

Simt nevoia să lovesc ceva, dar, în schimb, îmi frec, frustrată, fața cu palmele și mă prăbușesc în scaun. N-am mai

cunoscut pe nimeni care să spună atât de puțin când vorbește. Stăpânește perfect arta eludării.

— Trebuie să îmi dai mai mult de atât, Miles. Poate o simplă explicație? Ce naiba ai pățit?

Maxilarul lui se încleștează la fel ca mâna cu care încă ține volanul.

— Ți-am cerut să faci două lucruri. Nu mă întreba de trecut și nu aștepta un viitor. Le faci pe amândouă.

Încuviințez din cap.

— Da, Miles. Ai dreptate. Le fac. Pentru că te plac și știu că și tu mă placi și pentru că, atunci când suntem împreună, totul este fenomenal. Așadar, asta fac oamenii normali. Când găsesc pe cineva cu care sunt compatibili, se deschid în fața lor. Îi lasă înăuntru. Vor să fie cu ei. Nu le-o trag pe masa din bucătărie, iar apoi pleacă și îi fac să se simtă ca un rahat.

Nimic.

Nu îmi oferă nimic.

Nici cea mai mică reacție.

Își ține privirea înainte și pornește mașina.

— Ai avut dreptate, îmi spune.

Dă cu spatele și se pregătește să iasă din parcare.

— E un lucru bun că, înainte de asta, nu am fost prieteni. Ar fi înrăutățit lucrurile.

Mă întorc cu spatele, pentru că mi-e rușine de cât de mult mă supăra cuvintele lui. Sunt stânjenită că mă doare în felul în care mă doare, dar totul cu Miles doare. Doare pentru că știu cât de frumoase sunt momentele noastre bune și știu cât de repede ar dispărea momentele rele dacă ar înceta să se împotrivescă.

— Tate, mă strigă, cu remușcare.

Vreau să-i smulg vocea din gât.

Îmi atinge umărul cu mâna și mașina nu se mai mișcă.

— Tate, n-am vrut să sune așa.

Îi dau mana la o parte.

— Nu, îi spun. Ori recunoști că mă vrei pentru mai mult decât sex, ori mă duci acasă.

Tace. Poate se gândește la ultimatumul meu.

Recunoaște, Miles, Recunoaște. Te rog.

Mașina începe să se miște din nou.

* * *

— Ce ai crezut că o să se întâmple? mă întrebă Cap, oferindu-mi încă un șervețel.

Când eu și Miles am ajuns înapoi, în complexul de apartamente, nu am rezistat să urc cu el în lift, așa că m-am așezat lângă Cap și l-am lăsat să meargă singur. Spre deosebire de exteriorul dur pe care încerc să i-l arăt lui Miles, izbucnesc imediat în plâns, în timp ce îi dau toate detaliile lui Cap, fie că vrea să le audă, fie că nu.

Îmi șterg încă o dată nasul și arunc șervețelul, adăugându-l grămezii de pe podea, de lângă mine.

— Mă mințeam singură, îi răspund. Îmi tot spuneam că pot să rezist, chiar dacă n-o să vrea niciodată mai mult. Am crezut că, dacă îl las un timp, o să se răzgândească.

Cap se întinde după coșul de gunoi, de lângă el, și îl pune între noi, ca să am unde să-mi arunc șervețelele.

— Dacă băiatul ăla nu poate vedea ce lucru frumos puteți construi împreună, atunci nu merită să-ți pierzi timpul cu el.

Dau din cap, total de acord cu el. Am lucruri mai importante de făcut cu timpul meu, dar, din cine știe ce motiv, simt că

Miles poate vedea că putem construi ceva frumos împreună. Simt că îşi doreşte ca lucrurile să meargă între noi, dar ceva mai puternic decât el sau decât mine sau decât noi îl reţine. Mi-aş dori să ştiu ce.

— Încă nu ți-am spus care e gluma mea preferată? mă întreabă Cap.

Clatin din cap și iau alt șervețel, din cutia pe care o ține în mâini, uşurată că a schimbat subiectul.

— Cioc, cioc, începe.

Nu mă aşteptam ca gluma lui preferată să fie o glumă cu “cioc-cioc”, dar îi când în strună.

— Cine e acolo?

— Vaca întreruptă, răspunde.

— Vac...

— MUU! strigă cu putere, întrerupându-mă.

Mă holbez la el.

Apoi râd.

Râd tare, cum n-am mai râs de mult timp.

capitolul douăzeci și doi

MILES

Cu șase ani în urmă

Tata spune că trebuie să stea de vorbă cu noi.

Mă roagă să o chem pe Rachel și să ne întâlnim cu el și Lisa, în sufragerie. Îi spun că da, pentru că și noi avem ceva să le spunem. În ochi i se citește curiozitatea, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Se gândește din nou la Lisa și nu mai e curios. Lisa este totul pentru el.

Mă duc în camera lui Rachel și îi spun celei care e totul pentru mine că vor să ne vorbească.

Ne așezăm, cu toții, în sufragerie.

Știu ce o să ne spună. O să ne spună că a cerut-o în căsătorie. Vreau să nu-mi pese, dar îmi pasă. Mă întreb de ce nu mi-a spus înainte. Mă întristează, dar numai puțin. Nu o să mai conteze, după ce o să le spunem ce trebuie să le spunem.

— Am cerut-o pe Lisa în căsătorie, ne spune.

Lisa îi zâmbește. El îi zâmbește înapoi.

Eu și Rachel nu zâmbim.

— Așa că am făcut-o, continuă Lisa, fluturându-și inelul.

Așa.

Că.

Am

Făcut-o.

Rachel tresare încet.

Sunt deja căsătoriți.

Par fericiți.

Se uită la noi, așteptându-ne reacția.

Lisa e îngrijorată. Nu-i place că Rachel pare atât de supărată.

— Scumpo, a fost un impuls de moment. Eram în Vegas.
Niciunul dintre noi nu voia o nuntă mare. Te rog să nu fii
supărată.

Rachel începe să plângă în mâini. Îmi înfășor brațul în jurul ei și
încerc să o consolez. Vreau să o sărut liniștitor, dat tata și Lisa
nu ar înțelege.

Trebuie să le spun.

Tata nu înțelege de ce e Rachel așa de supărată.

— Nu credeam că o să se supere vreunul dintre voi, zice el.

Peste câteva luni, amândoi plecați la facultate.

Crede că suntem supărați pe ei.

— Tată? Încep, ținându-mi brațul în jurul lui Rachel. Lisa?

Mă uit la amândoi.

O să le distrug ziua cea mare.

Distrug.

— Rachel e însărcinată.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

LINIȘTE ASURZITOARE.

Lisa e în șoc.

Tata o liniștește pe Lisa. Brațul lui e în jurul ei, o mângâie pe
spate.

— Dar tu nici nu ai prieten, îi spune Lisa lui Rachel.

Rachel se uită la mine.

Tata se ridică în picioare. Acum, e supărat.

— Cine e responsabil? strigă el.

Se uită la mine.

— Spune-mi cine e, Miles. Ce fel băiat lasă o fată însărcinată și nu are curajul să fie lângă ea când îi dă vestea mamei sale? Ce fel de băiat l-ar lăsa pe fratele fetei să fie cel care dă vestea?

— Nu simt *fratele* ei, îi strig lui tata.

Nu sunt.

Îmi ignoră comentariu. Se plimbă prin bucătărie. Îl urăște pe cel care i-a făcut asta lui Rachel.

— Tată, îi spun.

Mă ridic.

Se oprește din mers. Se întoarce și se uită la mine.

— Tată...

Dintr-odată, nu mai sunt așa de încrezător, cum eram când am hotărât să fac asta.

Pot să o fac.

— Tată, eu am fost. Eu sunt cel care a lăsat-o însărcinată.

Cuvintele mele sunt greu de digerat pentru el.

Lisa își plimbă privirea între mine și Rachel. Nici ea nu poate înțelege ce spun.

— Nu e posibil, spune tata, încercând să dea la o parte toate gândurile care îi spun că e posibil.

Aștept să le asimileze.

Expresia i se schimbă din nedumerită în furioasă. Se uită la mine de parcă nici n-aș fi copilul lui. Mă privește ca pe individul care a lăsat-o gravidă pe noua lui fiică vitregă.

Mă urăște.

Mă urăște.

Mă urăște *cu adevărat.*

— Ieși din casa mea.

Mă uit la Rachel. Mă prinde de mână și clatină din cap, rugându-mă, fără cuvinte, să nu plec.

— Ieși, spune tata, din nou.

Mă urăște.

Îi spun lui Rachel că ar trebui să plec.

— Doar puțin.

Mă imploră să nu plec. Tata vine spre masă și mă împinge. Îi dau drumul mâinii lui Rachel.

— Voi fi la Ian, îi spun. Te iubesc.

Aceste cuvinte sunt, evident, prea mult pentru tata, pentru că pumnul lui se repede spre mine. Îl trage înapoi și pare la fel de șocat că m-a lovit, ca și mine.

Ies din casă și tata trânteste ușa.

Tatăl meu mă urăște.

Mă duc la mașină și deschid portiera. Mă așez în scaunul șoferului, dar nu pornesc motorul. Mă uit în oglindă. Buza îmi sângerează.

Îl urăsc pe tata.

Ies din mașină și trântesc ușa. Intru înapoi în casă. Tata se grăbește spre ușă. Îmi ridic palmele în aer. Nu vreau să-l lovesc, dar o s-o fac. Dacă mă atinge din nou, o să-l lovesc.

Rachel nu mai e la masă.

Rachel e în camera ei.

— Îmi pare rău, le spun, amândurora. Nu am vrut să se întâmple, dar s-a întâmplat și acum trebuie să ne descurcăm cum putem.

Lisa plânge. Tata o îmbrățișează. Mă uit la Lisa.

— O iubesc, continui. Sunt îndrăgostit de fiica ta. O să am grijă de ei.

Avem totul sub control.

Lisa nici nu mă poate privi în ochi.

Mă urăsc, amândoi.

— Asta a început înainte să te cunosc, Lisa. Am cunoscut-o înainte să știu că ești cu tata și am încercat să ne oprim.

Asta cam e o minciună.

Tata face un pas în față.

— Tot timpul ăsta? Ați făcut asta tot timpul în care a locuit aici?

Clatin din cap.

— S-a întâmplat *înainte* să se mute aici.

Acum, mă urăște și mai mult. Vrea să mă lovească din nou, dar Lisa îl oprește. Îi spune că se vor descurca. Îi spune că ea poate “să se ocupe de el”. Îi spune că totul va fi bine.

— E prea târziu, îi spun Lisei. Sarcina e prea avansată. Nu aștept ca tata să mă lovească din nou. Mă avânt pe hol și mă duc la Rachel. Încui ușa în urma mea. Mă întâlnește la jumătatea drumului. Își aruncă brațele în jurul gâtului meu și plânge, cu fața îngropată în tricoul meu.

— Ei bine, îi spun. Partea grea s-a terminat.

Râde și plânge, în același timp. Îmi spune că partea grea nu s-a terminat. Îmi spune că partea grea va fi să-l nască.

Râd.

Te iubesc atât de mult, Rachel.

— Te iubesc atât de mult, Miles, îmi șoptește.

capitolul douăzeci și trei

TATE

Mi-e atât de dor de tine, Miles.

Din cauza gândurilor de genul ăsta îmi înec amarul cu ciocolată. Au trecut trei săptămâni de când m-a adus aasă. Au trecut trei săptămâni de când l-am văzut ultima oară. Crăciunul a venit și a trecut, dar abia am observat, pentru că am lucrat tot timpul lui. Două zile de meci la care Miles nu a apărut. Anul nou a venit și a trecut. A început un nou semestru.

Și lui Tate încă îi e dor de Miles.

Îmi iau cipsurile de ciocolată și laptele cu cacao și mă duc în bucătărie să le ascund de persoana care bate la ușă.

Deja știu că nu e Miles, pentru că bățiile de la ușa mea sunt ale lui Chad și Tarryn. Sunt singurii prieteni pe care mi i-am făcut aici, la cât de ocupată sunt, și sunt prietenii mei doar pentru că suntem în același grup de studiu.

De aceea îmi bat la ușă.

O deschid, dar Chad stă în prag, fără Tarryn.

— Unde e Tarryn?

— Au sunat-o să acopere o tură, îmi răspunde el. Nu poate să ajungă, în seara asta.

Deschid ușa mai larg, ca să-l invit înăuntru. Imediat cum trece pragul Miles deschide ușa, de cealaltă parte a holului. Când îmi întâlnește ochii, îngheață.

Mă tintuiește cu privirea, pentru câteva secunde, apoi și-o mută peste umărul meu, asupra lui Chad.

Mă uit la Chad, care se uită la mine și își arcuiește o sprânceană. Aparent, își dă seama că se întâmplă ceva și se retrage, respectuos, în apartamentul meu.

— Te aștept în camera ta, Tate.

Foarte drăguț din partea lui Chad... să se ofere să-mi acorde intimitate cu tipul de vizavi. Totuși, anunțul că mă așteaptă în camera mea nu pare să fie genul de respect pe care îl aștepta Miles, pentru că, acum, se întoarce în apartamentul lui.

Coboară privirea în podea, chiar înainte să închidă ușa.

Expresia de pe fața lui îmi face stomacul să se contracte de vinovăție. Trebuie să-mi amintesc că a fost alegerea lui. Nu am niciun motiv să mă simt vinovată, chiar dacă a interpretat greșit situația în fața căreia tocmai și-a deschis ușa.

Închid ușa de la intrare și mă alătur lui Chad, în camera mea. Conversația pregătitoare pe care tocmai mi-am administrat-o nu mă ajută deloc să scap de vină. Stau pe pat, el stă la birou.

— A fost ciudat, îmi spune, măsurându-mă din priviri. Acum, mi-e cap frică să plec din apartamentul tău.

Clatin din cap.

— Nu-ți face griji din cauza lui Miles. Are probleme, dar, acum, nu mai sunt problemele mele.

Chad încuviințează din cap și nu mă mai întreabă nimic. Deschide ghidul de studiu și și-l așază în poală, apoi își întinde picioarele pe pat.

— Tarryn a făcut deja rezumatul celui de-al doilea capitol, așa că, dacă îl iei tu pe al treilea, mă ocup eu de al patrulea.

— De acord, îi spun.

Mă reazem de pernă și îmi petrec următoarea jumătate de oră pregătind notițe pentru capitolul trei, dar n-am idee cum am reușit să mă concentrez, pentru că singurul lucru la care mă pot gândi este expresia de pe fața lui Miles, chiar înainte să închidă ușa. Pot să-mi dau seama că l-am rănit.

Acum suntem chit, bănuiesc.

* * *

După ce eu și Chad facem schimb de notițe și răspundem la întrebările de verificare de la sfârșitul fiecărui capitol, facem câteva copii, la imprimantă. Îmi dau seama că trei persoane care împart între ei trei capitole și apoi fac schimb de notițe trișează, dar, cai naiba îi pasă? Nu am pretins niciodată că sunt perfectă.

Când terminăm, îl conduc pe Chad la ușă. E puțin speriat, după ce, mai devreme, a văzut expresia de pe fața lui Miles, așa că aștept să intre în lift înainte să închid ușa apartamentului. Ca să fiu sinceră, și mie mi-a fost puțin teamă pentru el.

Merg în bucătărie și îmi pun pe o farfurie câteva resturi din frigider. Nu are rost să gătesc, din moment ce Corbin nu se întoarce decât foarte târziu, în seara asta. Înainte să termin de aranjat mâncarea pe farfurie, ușa de la intrare se deschide cu un ciocănit.

Miles e singurul care ciocăne și deschide ușa, în același timp.

Calmează-te.

Calmează-te, calmează-te, calmează-te.

Calmează-te, naibii, odată, Tate!

— Cine era ăla? mă întreabă Miles, din spatele meu.

Nici măcar nu mă întorc. Continui să-mi aranjez farfuria cu mâncare, ca și cum faptul că e aici, după mai multe săptămâni de liniște totală, nu mi-ar trezi o furtună de emoții. Dintre care, furia fiind cea mai puternică.

— E cu mine la curs, îi spun. Am învățat împreună.

Simt tensiunea revărsându-se din el și nici măcar nu sunt cu fața spre el.

— Trei ore? IUI ^c pc cikiie și toate cuvintele de ocară pe care voiam

Mă întorc pe călcâie și toate cuvintele de ocară pe care voiam să i le arunc în față îmi rămân prinse în gât, atunci când îl văd. Stă în pragul bucătăriei, cu mâna pe tocul de deasupra lui al ușii. Pot să-mi dau seama că n-a mai lucrat de câteva zile, pentru că maxilarul îi e acoperit cu o urmă subțire de barbă. Este în picioarele goale și tricoul i s-a ridicat odată cu brațele, expunându-i V-ul.

La început, mă holbez la el.

Apoi țip la el.

— Dacă vreau să mi-o trag cu unul trei ore în camera mea, atunci, bravo mie! N-ai niciun drept să-ți dai cu părerea despre ce se întâmplă în viața mea. Ești un nemernic și ai probleme serioase, iar eu nu mai vreau să am de-a face cu ele.

Mint. Chiar vreau să am de-a face cu problemele lui. Vreau să mă îngrop în problemele lui și să *devin* problemele lui, dar se presupune că trebuie să fiu această fată puternică, independentă, care nu poate să cedeze, pur și simplu, pentru că îi place un tip.

Ochii i se îngustează și respirația i se accelerează. Își coboară brațele și vine rapid spre mine, îmi prinde fața și mă forțează să îl privesc.

Mă studiază, înnebunit, și mă simt mult prea bine, la gândul că se teme să nu fi trecut mai departe. Așteaptă câteva secunde înainte să vorbească, permițându-le ochilor lui să-mi devoreze fața. Degetele lui mari îmi mângâie pomeții și mă simt bine, protejată în mâinile lui și urăsc la maximum faptul că, acum, le vreau peste tot. Nu-mi place felul în care mă transformă.

— Te culci cu el? mă întrebă, privind-mă în ochi și căutând adevărul.

Nu e treaba ta, Miles.

— Nu, îi răspund, în schimb.

— L-ai sărutat?

Tot nu e treaba ta, Miles.

— Nu.

Închide ochii și expiră, ușurat. Își lasă mâinile jos, pe bar, de o parte și de alta a mea și își apleacă fruntea pe umărul meu.

Nu-mi pune altă întrebare.

E rănit, dar nu știu ce naiba să fac în legătură cu asta. El este singurul care poate schimba lucrurile între noi, din câte știu eu, și încă nu binevoiește să o facă.

— Tate, îmi șoptește, dureros.

Fața lui se mută spre gâtul meu și doar una din mâini îmi strânge mijlocul.

— *La naiba, Tate.*

Cealaltă mână mă apucă de ceafă și își odihnește buzele pe pielea gâtului meu.

— Ce să fac? șoptește. Ce naiba să fac?

Închid ochii strâns, pentru că tulburarea și jalea din vocea lui sunt de nesuportat. Clatin din cap. Clatin, pentru că nu știu ce răspuns să ofer unei întrebări pe care nici nu o înțeleg. Clatin, de asemenea, pentru că nu știu cum să-l resping, fizic.

Buzele i se lipesc de punctul din spatele urechii mele și vreau să îl trag mai aproape și în același timp, să-l împing cât de departe pot. Gura lui continuă să se miște peste pielea mea și îmi sunt gâtul înclinându-se într-o parte ca să-i fac mai mult loc, să mă sărute. Mâinile i se încurcă în părul meu și îmi strâng ceafa, împiedicându-mi mișcările.

— Fă-mă să plec, mă roagă, cu voce chinuitoare și caldă, pe gâtul meu. Nu ai nevoie de așa ceva.

Mă sărută în sus, pe maxilar, dezlipindu-se să respire numai atunci când vorbește.

— Dar nu știu cum să-mi alung dorința pe care o simt pentru tine. Spune-mi să plec și o să plec.

Nu-i spun să plece. Clatin din cap.

— Nu pot.

Îmi întorc fața spre el, exact când ajunge în dreptul gurii, îl prind de tricou și îl lipesc de mine, perfect conștientă de ceea ce-mi provoc, cu mâna mea. Știu că nici de data asta nu se va termina mai bine decât în celelalte dăți, dar tot îl vreau, la fel de mult. Dacă nu și *mai mult*.

Se oprește și mă privește atent, în ochi.

— Nu pot să-ți ofer mai mult decât atât, mă avertizează, în șoaptă. Pur și simplu nu pot.

Îl urăsc pentru că spune asta și îl respect, în același timp. Îi răspund, trăgându-l mai aproape, până ce buzele noastre se ating. Ne deschidem gurile în exact același timp și ne devorăm complet, unul pe altul. Ne agățăm, gemem, ne afundăm cu disperare, unul în pielea celuilalt.

Sex, îmi reamintesc. Nu e decât sex. Nimic mai mult. Nu-mi dă nicio altă parte din el.

Oricât mi-aș spune că asta e tot ce vreau, în același timp, iau, iau, iau cât pot de mult. Îi descifrez fiecare sunet și fiecare atingere, încercând să mă conving că tot ceea ce-mi oferă înseamnă mult mai mult decât este în realitate.

Sunt așa o fraieră!

Măcar sunt o fraieră conștientă că e fraieră.

Îi desfac blugii, iar el îmi deschide sutienul și, înainte să ajungem în dormitor, tricoul meu ajunge pe jos. Gurile nu ni se despart nicio clipă, în timp ce închide ușa, apoi îmi scoate sutienul. Mă împinge pe pat și mă dezbracă de pantaloni, apoi se ridică și scapă de ai lui.

E o cursă contracronometru.

Suntem eu și Miles împotriva a orice altceva.

Ne înfruntăm conștiința, mândria, respectul, adevărul. Încearcă să intre în mine înainte ca toate celelalte lucruri să ne prindă din urmă.

Imediat ce se întoarce în pat, e peste mine, lipit de mine, apoi înăuntrul meu.

Câștigăm.

Gura lui o găsește din nou pe a mea, dar asta e tot ce face. Nu mă sărută. Buzele și respirațiile noastre se contopesc și ochii ni se întâlnesc, dar nu e un sărut.

Gurile noastre fac mult mai mult decât atât. Cu fiecare lovitură în mine, buzele lui alunecă peste ale mele și ochii îi devin mai flămânzi, dar nu mă sărută, nici măcar o dată.

Un sărut ar fi mult mai ușor decât ceea ce facem noi. Când ne sărutăm, închidem ochii. Ne alungăm gândurile. Putem scăpa de durere, de îndoială, de rușine. Când închidem ochii și ne sărutăm, ne protejăm să nu fim vulnerabili.

Acum nu ne protejăm.

Asta e o confruntare. E intimidare. E o luptă ochi în ochi. Este o provocare, de la mine, pentru Miles și de la Miles, pentru mine. *Te provoc să încerci să oprești asta*, este ceea ce ne strigăm, unul altuia.

Privirea lui rămâne concentrată pe mine, tot timpul cât se balansează înăuntru și afară. Cu fiecare mișcare, cuvintele lui, de acum câteva săptămâni, îmi răsună în minte.

E mai ușor să confunzi sentimentele și emoțiile cu ceva ce nu sunt, mai ales atunci când privești persoana în ochi.

Îl înțeleg, acum. Îl înțeleg atât de bine, încât aproape îmi doresc să închidă ochii, pentru că, mai mult ca sigur, nu simte ceea ce îmi arată ochii lui acum.

— Mă faci să mă simt atât de bine! îmi șoptește.

Cuvintele cad în gura mea, forțând suspine, drept răspuns. Își coboară mâna stângă între noi, aplicând presiune pe mine, într-un mod care, de obicei, m-ar face să-mi las capul pe spate și să închid ochii.

Nu și de data asta. Nu abandonez această confruntare. Nu, mai ales când se uită fix în ochii mei, sfidându-și propriile cuvinte. Chiar dacă refuz să bat în retragere, îi dau de înțeles că îmi place ce-mi face. Nu mă pot opri din a-i da de înțeles, pentru că nu mai am niciun pic de control asupra vocii mele. E posedată de o fată care crede că vrea asta de la el.

— Nu te opri, îi spune vocea mea, devenind mai posedată de el, cu fiecare minut ce trece.

— Nici nu mă gândeam s-o fac.

Pune și mai multă presiune, atât înăuntru, cât și afară. Îmi prinde piciorul de genunchi și îl așază între piepturile noastre, găsind un unghi puțin diferit, din care să mă pătrundă. Îmi lipește piciorul de umărul lui și îl ține ferm, apoi, cumva, se împinge și mai adânc în mine.

— Miles! O, *Dumnezeule!*

Îi gem numele și îl strig pe Dumnezeu, ba chiar și pe Iisus, de câteva ori. Încep să mă cutremur sub el și nu știu care dintre

noi a cedat primul, dar, acum, ne sărutăm. Ne sărutăm la fel de apăsător și de adânc, precum mișcările lui, din mine.

E gălăgios. *Eu sunt mai gălăgioasă.*

Tremur. *El tremură mai tare.*

A rămas fără suflare. *Eu inspir pentru amândoi.*

Se mai împinge în mine o ultimă dată și, în sfârșit, mă apasă în așternuturi cu greutatea lui.

— Tate, îmi spune, gemându-mi numele pe buze, în timp ce corpul i se oprește din tremurat.

— *La dracu', Tate!*

Iese, ușor, din mine și își lipește obrazul de pieptul meu.

— Fir-ar să fie! murmură. E atât de bine! Asta. Noi. Nemaipomenit de bine.

— Știu.

Se întoarce pe o parte și mă înconjoară cu brațul. Stăm așa, în tăcere.

Eu, pentru că nu vreau să accept ideea că tocmai l-am lăsat să mă folosească, din nou.

El, pentru că nu vrea să accepte ideea că a fost mai mult decât sex.

Ne mințim pe noi înșine.

— Unde e Corbin? mă întrebă.

— Se întoarce mai târziu, în seara asta.

Se ridică și mă privește, încruntându-și sprâncenele, de îngrijorare.

— Ar fi cazul să plec.

Coboară din pat și își îmbracă pantalonii.

— Vii pe la mine, mai târziu?

Dau din cap, mă ridic și îmi îmbrac, și eu, blugii.

— Ia-mi tricoul din bucătărie, îi spun.

Îmi pun sutienul. El deschide ușa dormitorului, dar nu iese. Se oprește în prag. Se uită la cineva.

Rahat!

Nu trebuie să văd persoana care stă acolo, ca să știu ca e Corbin. Mă grăbesc, imediat, spre ușă, să pot opri orice e pe cale să se întâmple. Când dau ușa de perete, îl văd pe Corbin, în pragul doritorului său, arzându-l cu privirea pe Miles.

Fac eu prima mișcare.

— Corbin, înainte să spui ceva...

Își ridică mâna și mă oprește. Ochii lui coboară, o secundă, spre sutienul meu și tresare, ca și cum ar fi sperat că tot ceea ce a auzit nu s-a întâmplat cu adevărat. Se uită în altă parte și mă acopăr imediat, stânjenită că a ascultat totul. Se uită iarăși la Miles și văd în privirea lui o combinație de furie și dezamăgire.

— De cât timp?

— Miles, nu-i răspunde, îi ordon.

Vreau doar să plece. Corbin nu are niciun drept să-l ia la întrebări așa. E ridicol.

— De ceva timp, îi răspunde Miles, rușinat.

Corbin dă ușor din cap, procesând vorbele lui.

— O iubești?

Miles și cu mine ne uităm unul la altul. Se uită înapoi, la Corbin, de parcă încearcă să decidă pe cine trebuie să mulțumească acest răspuns.

Dar, cu siguranță, clătinarea înceată a capului, în semn de negare, nu ne mulțumește pe niciunul.

— Măcar ai de gând să o faci? întrebă Corbin.

Continui să-l studiez pe Miles, de parcă cineva îl întrebă care este scopul vieții pe pământ. Cred că vreau să aud răspunsul la întrebarea lui Corbin, mai mult decât Corbin.

Miles expiră și clatină din cap.

— Nu, șoptește.

Nu.

Nici măcar nu *are de gând* să mă iubească.

Îi știam răspunsul. Îl așteptam. Cu toate astea, doare îngrozitor. Faptul că nici măcar nu poate minți, ca să nu-l dezamăgească pe Corbin, demonstrează că nu e o gluma.

Ăsta e *Miles*. Miles nu e în stare să iubească. Sau, în orice caz, nu mai e.

Corbin strânge tocul ușii și își sprijină fruntea de braț, trăgând adânc aer în piept, pentru a se calma. Se uită din nou la Miles, cu privirea ca un arc ce-și fixează ținta. În toată viașa mea, nu l-am văzut pe Corbin așa de nervos.

— Tocmai ți-ai tras-o cu *soră-mea*?

Aștept ca Miles să se retragă, la impactul cuvintelor lui Corbin, dar, în loc de asta, el face un pas înainte.

— Corbin, e femeie în toată firea.

Corbin face un pas spre Miles.

— Dispari!

Miles se uită la mine, cu ochii plini de scuze și regret. Nu sunt sigură dacă sunt pentru mine sau pentru Corbin, dar îl ascultă pe frate-meu.

Pleacă.

Încă stau în pragul dormitorului meu și îl săgetez cu privirea pe Corbin, de parcă aș putea să zbor pe hol și să-l culc la podea, cu o lovitură de pumn.

Corbin mă fixează cu ochi la fel de fermi, precum postura lui.

— Pune-te în locul meu, Tate, îmi reproșează. Să nu îndrăznești să-mi spui că nu am dreptul să fiu furios.

Intră în dormitor și trăneste ușa.

Clipesc rapid, luptindu-mă cu lacrimile de furie provocate de Corbin, cu lacrimile de durere provocate de Miles și cu lacrimile de rușine provocate de alegerile egoiste pe care le-am făcut. Refuz să plâng în fața vreunuia dintre ei.

Mă duc în bucătărie și îmi recuperez tricoul, mi-l trag pe cap și mă îndrept spre ușă, apoi ies pe hol. Bat la ușa lui, iar Miles o deschide imediat. Se uită în spatele meu, de parcă se așteaptă să îl găsească pe Corbin, apoi se dă la o parte și mă lasă înăuntru.

— O să-i treacă, îi spun, după ce închide ușa.

— Știu, îmi spune, încet. Dar nu va mai fi la fel.

Miles se duce în sufragerie și se așază pe canapea, iar eu îl urmez și mă așez lângă el. Nu am ce sfat să-i dau, pentru că are dreptare. Cel mai probabil, prietenia dintre el și Corbin nu va mai fi la fel. Mă simt prost că eu sunt motivul pentru asta.

Miles oftează și îmi trage mâna în poala lui. Își împletește degetele cu ale mele.

— Tare, îmi spune. Îmi pare rău.

Mă uit în sus și ochi lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Pentru ce?

Nu știu de ce pretind că nu știu despre ce vorbește. Știu exact la ce se referă.

— Când m-a întrebat Corbin dacă am de gând să te iubesc, reia el. Îmi pare rău că nu am putut să spun da. Nu am vrut să mint pe niciunul dintre voi.

Clatin din cap.

— Mereu ai fost sincer în privința a ceea ce vrei de la mine. Nu pot să mă supăr pe tine pentru asta.

Inspiră adânc, se ridică și începe să se plimbe, dintr-un capăt în altul al sufrageriei. Eu rămân pe canapea și îl urmăresc,

în timp ce încearcă să-și adune gândurile. În cele din urmă, se oprește și își încrucișează degetele în spatele capului.

— N-am avut niciun drept să te chestionez despre băiatul ăla. Nu-ți dau voie să mă întrebi despre viața mea, așa că nu am niciun drept să-ți pun întrebări despre a ta.

Logica asta nu am cum să o contrazic.

— Problema este că nu știu cum să tratez situația dintre noi.

Pășește spre mine și mă ridic. Își pune brațele în jurul umerilor mei și mă strânge la piept.

— Nu găsesc un mod frumos sau măcar politicos de a-ți spune asta, dar ceea ce i-am spus lui Corbin este adevărat. N-o să mai iubesc niciodată. Din punctul meu de vedere, nu merită. Dar sunt nedrept cu tine. Știu că mă joc cu mintea ta, știu că te-am rănit și îmi pare rău pentru asta. Îmi place să fiu cu tine, dar, de fiecare dată când suntem împreună, mă sperie faptul că o să începi să vezi mai mult decât este.

Știu că ar trebui să am un fel de reacție la ceea ce mi-a spus, dar încă îi analizez cuvintele. Fiecare mărturisire a lui ar trebui să fie un semnal de alarmă, pentru că toate se leagă de crudul adevăr, acela că nu are de gând să mă iubească sau să aibă o relație cu mine, dar semnalul nu răsună.

Apare unda verde.

— Nu vrei să mă iubești pe mine, în mod special, sau nu vrei să mai iubești, în general?

Mă îndepărtează de la piept, pentru a mă putea privi în ochi, atunci când răspunde.

— Nu vreau iubire, în general, Tate. Niciodată. Pe tine, în mod special, doar... *te vreau.*

Mă îndrăgostesc, îl urăsc și mă îndrăgostesc din nou de răspunsul lui.

Sunt așa distrusă! Tot ce spune ar trebui să mă facă să fug mâncând pământul, dar, în schimb, mă face să vreau să îl îmbrățișez? Să-i ofer tot ce vrea să ia de la mine. Îl mint și mă mint pe mine? Nu fac niciunua dintre noi un bine, dar nu pot opri cuvintele care îmi ies pe gură.

— Pot să mă descurc, dacă rămânem la ceva simplu, îi spun. Scenele pe care le faci, de genul celei de acum câteva săptămâni când ai plecat și ai trântit ușa? Asta nu înseamnă ceva simplu, Miles. Asemenea întâmplări complică lucrurile.

Încuviințează din cap, cântărindu-mi cuvintele.

— Simplu, răspunde, testând cuvântul pe buze. Dacă tu te descurci cu ce e simplu, pot să fac totul simplu.

— Bine. Și, atunci când o să devină prea greu pentru oricare dintre noi, o s-o terminăm de tot.

— Nu-mi fac griji că poate să devină prea greu pentru mine, îmi spune. Sunt îngrijorat că poate să devină prea greu pentru tine.

Și eu îmi fac griji pentru mine, Miles, dar îmi doresc acest prezent cu tine, mult mai mult decât îmi pasă cum mă va afecta, până la sfârșit.

Și, cu acest gând, dintr-odată, îmi dau seama care este regula mea. El a impus toate limitele, în tot timpul ăsta, protejându-se de vulnerabilitatea la care am fost eu supusă.

— Cred că știu care este regula mea, îl anunț.

Se uită la mine și ridică o sprânceană, așteptând să i-o comunice.

— Nu-mi da speranțe pentru viitor, îi spun. Mai ales dacă știi, în adâncul sufletului tău, că nu vom avea niciodată unul.

Înțepenește, brusc.

— Am făcut așa ceva? mă întrebă, vădit îngrijorat. Ți-am dat, până acum, speranțe false?

Da. Acum vreo treizeci de minute, când m-ai privit în ochi tot timpul cât ai fost în mine.

— Nu, îi răspund, rapid. Vreau doar să mă asigur că n-o să faci și n-o să spui vreodată lucruri care m-ar putea face să cred altceva. Atât timp cât amândoi vedem treaba asta exact așa cum este, cred că vom fi bine.

Pentru un timp, mă studiază în tăcere. Îmi evaluează cuvintele.

— Nu pot să-mi dau seama daci ești foarte matură pentru vârsta ta sau doar plină de iluzii.

Ridic din umeri, ținându-mi iluzile mgropate adanc, în piept.

— Cred că sunt o combinație nesănătoasă a amândurora.

Își lipește buzele de creștetul capului meu.

— Pare mizerabil când o spun cu voce tare, dar, Tate, promit că nu îți voi da speranțe.

Inima mea se încruntă la cuvintele lui, dar fața mea se forțează să zâmbească.

— Bine. Ai probleme serioase, care mă ca înspăimântă, și aș prefera să mă îndrăgostesc de cineva stabil emoțional, într-o zi.

Râde. Probabil pentru că știe că șansele să găsească pe cineva care să accepte genul ăsta de relație, dacă poate fi numită așa, sunt extrem de slabe. Totuși, cumva, singura fată căreia s-ar putea să îi convină tocmai s-a întâmplat să se mute vizavi de el. Și el chiar o place.

Mă placi, Miles Archer.

* * *

— Corbin a aflat, îi spun lui Cap, ocupând spațiul care a devenit locul meu obișnuit, scaunul de lângă el.

— Oh-oh, îmi răspunde. Și băiatul mai trăiește?

Dau din cap că da.

— Momentan. Dar nu știu pentru cât timp.

Ușile holului se deschid și îl văd pe Dillon intrând. Își scoate șapca de pe cap și o scutură de ploaie, în timp ce se îndreaptă spre lift.

— Uneori, aș vrea ca unele avioane să se prăbușească, zice Cap, privindu-l pe Dillon.

Se pare că nici Cap nu-l place pe Dillon. Începe să-mi pară puțin rău pentru Dillon.

Ne observă, înainte să ajungi la lift. Cap se mișcă să apese butonul de urcate, dar Dillon ajunge la el înaintea lui.

— Sunt în stare să îmi chem singur liftul, bătrâne, se răstește el.

Îmi aduc vag aminte că, acum zece secunde, am avut un gând fulgerător, cum că îmi pare rău pentru Dillon. Mi-l retrag.

Dillon se uită la mine și îmi face cu ochiul.

— Ce faci, Tate?

— Spăl elefanți, îi răspund, serioasă.

Dillon îmi aruncă o privire confuză, neînțelegându-mi cuvintele.

— Dacă nu vrei răspunsuri sarcastice, nu pune întrebări stupide, i-o trânteste Cap.

Ușile liftului se deschid, și Dillon își dă ochii peste cap către amândoi, înainte să urce în el.

Cap se uită spre mine și rânjește. Ridică mâna în aer și bat palma cu el.

capitolul douăzeci și patru

MILES

Cu șase ani în urmă

— De ce e totul galben?

Tata stă în pragul ușii dormitorului lui Rachel, uitându-se la puținele lucruri pe care le-am adunat, în cele câteva luni, de când a aflat de sarcină.

— Arată de parcă Big Bird³ ar fi vomitat aici.

Rachel râde. Stă în fața oglinzii din baie și își termină machiajul.

Am stat întins pe patul ei și am admirat-o.

— Nu știm dacă e băiat sau fată, așa că alegem culori neutre. Rachel răspunde întrebării tatălui meu, de parcă ar fi una din multe, dar amândoi știm că este prima. Nu a mai întrebat de sarcină. Nu ne întreabă ce planuri avem. De obicei, iese din cameră dacă eu și Rachel suntem amândoi în ea.

Și Lisa e cam tot la fel, încă nu a depășit momentul de dezamăgire sau tristețe, așa că nu o forțăm. O să dureze ceva, iar eu și Rachel le dăm timp.

În momentul ăsta, Rachel nu poate să discute despre copil decât cu mine, iar eu nu pot să discut decât cu ea și, chiar dacă pare prea puțin, e mai mult decât suficient pentru noi.

— Cât o să dureze ceremonia? mă întreabă tata.

— Nu mai mult de două ore, îi răspund.

Spune că ar trebui să mergem.

Îi spun că putem pleca imediat ce Rachel este gata.

Rachel spune că e gata.

Plecăm.

³ Personaj din emisiunea pentru copii "Sesame Street".

— Felicitări! îi urez lui Rachel.

— Feficitări, îmi urează și ea.

Am absolvit amândoi, acum trei ore. Acum, stăm pe patul meu, gândindu-ne la următorul pas. Sau, cel puțin, asta fac eu.

— Hai să ne mutăm împreună, îi spun.

Râde.

— Păi, locuim împreună, Miles, evidențiază ea.

Clatin din cap.

— Știi la ce mă refer. Știu că ne-am făcut deja planuri pentru perioada de după ce începem colegiul, în august, dar cred că ar trebui să o facem de acum.

Se ridică într-un cot și mă privește, probabil încercând să-mi citească expresia feței, ca să vadă dacă vorbesc serios.

— Cum? Unde să ne ducem?

Mă întind spre noptieră și deschid sertarul de sus. Scot o scrisoare și i-o întind.

Începe să o citească, cu voce tare.

Domnule Archer,

Se uită la mine, cu ochii mari.

Felicitări pentru înscrierea în programul de vară. Ne face plăcere să vă informăm că cererea dumneavoastră pentru locuință familială a fost procesată și acceptată.

Rachel zâmbește.

Anexat veți găsi un plic pentru expediere și documentele finale, pe care trebuie să ni le trimiteți până la data scadentă.

Rachel se uită în plic și parcurge rapid documentele atașate.

Apoi, trage scrisoarea la loc, deasupra.

Așteptăm formularele completate. Dacă aveți nevoie de informata suplimentare, aveți mai jos datele noastre de contact.

Cu respect,

Paige Donahue, registrator

Rachel își acoperă zâmbetul cu mâna, dă scrisoarea la o parte și mă îmbrățișează.

— Putem să ne mutăm acum? mă întrebă.

Ador entuziasmul evident din vocea ei.

Îi spun că da. Rachel pare ușurată. Știe la fel de bine ca și mine cât de stânjenitoare vor fi săptămânile următoare, sub același acoperiș cu părinții noștri.

— I-ai cerut voie, deja, tatălui tău?

Îi amintesc faptul că suntem adulți acum. Nu mai trebuie să cerem voie. Trebuie doar să-i informăm.

Rachel spune că vrea să-i informăm chiar acum.

O iau pe Rachel de mână, mergem amândoi în living și ne informăm părinții că ne mutăm.

Împreună.

capitolul douăzeci și cinci

TATE

Au trecut câteva săptămâni de când a aflat Corbin. Nu a acceptat, și încă nu a vorbit cu Miles, dar începe să se conformeze. Știe unde mă duc atunci când plec fără nicio explicație și mă întorc peste câteva ore. Nu-mi pune întrebări.

În situația cu Miles, eu sunt cea care se conformează. Trebuie să mă conformez regulilor lui, pentru că nu există nicio șansă ca Miles să se conformeze și să le încalce. Am învățat să nu mai încerc să-l înțeleg și să nu mai permit ca lucrurile să devină atât de tensionate. Facem ceea ce am acceptat să fac la început, adică numai sex.

Mult sex.

Sex în duș. Sex în dormitor. Sex pe podea. Sex pe masa din bucătărie.

Încă nu mi-am petrecut nicio noapte cu el și încă mă doare, uneori, când văd cât de repede se închide în el imediat ce terminăm, dar tot nu am învățat cum să-l refuz.

Știu că îmi doresc mult mai mult decât îmi oferă el și că el își doarește mult mai puțin decât vreau eu să-i ofer, dar, pentru moment, amândoi ne mulțumim cu ceea ce primim. Încerc să nu mă gândesc la ce se va întâmpla în ziua în care nu voi mai suporta. Încerc să nu mă gândesc la lucrurile pe care le sacrific pentru încurcătura asta cu el.

Încerc să nu mă gândesc deloc la asta. Dar gândurile încă vin. De fiecare dată când stau în pat, mă gândesc la asta. De fiecare dată când fac duș, mă gândesc la asta. Când sunt la cursuri, în sufragerie, în bucătărie, la serviciu... mă gândesc la

ce se va întâmpla când unuia dintre noi o să-i vină mintea la cap.

— Tate e vreo prescurtare de la ceva? mă întreabă Miles.

Suntem în patul lui. Abia a ajuns acasă, după patru zile de lucru, și chiar dacă aranjamentul nostru implică numai sex, încă suntem complet îmbrăcați. Nu ne sărutăm. Doar stă întins, lângă mine, adresându-mi întrebări personale despre numele meu, și mă simt de o mie de ori mai bine decât în orice altă zi, pe care mi-am petrecut-o cu el.

Este prima oară când îmi pune întrebări cât de cât personale. Detest faptul că întrebarea lui mă umple cu toată această speranță, când, de fapt, n-a făcut decât să mă întrebe dacă Tate este o poreclă.

— Tate este al doilea nume, îi spun. Este numele de fată al bunicii mele.

— Care este prenumele tău?

— Elizabeth.

— Elizabeth Tate Collins, pronunță el, transformându-mi numele într-o partidă de amor cu vocea lui.

Numele meu nu a sunat niciodată așa frumos ca acum, rostit de buzele lui.

— Sunt de două ori mai multe silabe decât în numele meu. Asta înseamnă multe silabe.

— Care e al doilea prenume al tău?

— Mikel. Toată lumea îl pronunță greșit și spune “Michael”. Devine enervant.

— Miles Mikel Archer, îl încerc eu. E un nume puternic.

Miles se ridică într-un cot și se uită calm, în jos, la mine. Îmi dă părul după ureche și îmi cutreieră fața cu ochii.

— S-a întâmpilat ceva interesant, săptămâna asta, cât am fost plecat, Elizabeth Tate Collins?

Are un ton jucăuș. Unul cu care nu sunt obișnuită, dar îmi place. Îmi place mult.

— Nu prea, Mikel Archer, îi răspund, zâmbind. Am lucrat peste program.

— Încă îți place slujba ta?

Degetele lui îmi ating fața, alunecându-mi peste buze, urmărindu-mi linia gâtului.

— Îmi place. Ție îți place să fii căpitan?

Nu fac decât să-i arunc înapoi alte versiuni ale întrebărilor lui. Așa e mai sigur, pentru că știu că o să-mi dea tot ce-și dorește să primească.

Miles urmează cu ochii drumul parcurs de mâna lui și îmi deschide primul nasture al bluzei.

— Îmi iubesc slujba, Tate.

Îmi desface și al doilea nasture.

— Dar nu-mi place să fiu plecat atât de mult timp, mai ales când știu că locuiești vizavi. Asta mă face să vreau să fiu tot timpul acasă.

Încerc să mă abin, dar nu reușesc. Cuvintele lui mă fac să suspin, chiar dacă este cel mai ușor suspin care a ieșit vreodată de pe buzele cuiva.

Dar îl observă.

Într-o fracțiune de secundă, ochii îi întâlnesc pe ai mei și îmi dau seama că vrea să dea înapoi. Vrea să-și retragă cuvintele pe care tocmai le-a rostit, pentru că acele vorbe conțin speranță. Miles nu spune lucruri de genul ăsta. Știu că este gata să-și ceară scuze. O să-mi reamintească faptul că nu mă poate iubi, că nu a vrut să-mi ofere nicio fărâmbă de speranță.

Nu le retrage, Miles. Te rog, lasă-mă să le păstrez.

Câteva secunde lungi ne privim în ochi. Continui să mă uit la el, așteptând să le retragă. Degetele lui încă sunt pe al doilea nasture al bluzei mele, dar nu mai încearcă să îl desfacă.

Ochii lui sunt concentrați pe gura mea, apoi, din nou, pe ochii mei, și înapoi, pe gură.

— Tate, îmi șoptește.

Îmi pronunță numele atât de ușor, încât nici nu-mi dau seama dacă buzele i s-au mișcat sau nu.

Nu am timp să-i răspund. Mâna lui părăsește nasturele bluzei și îmi intră în păr, iar buzele ni se unesc, cu înverșunare. Corpul lui este peste al meu și, dintr-odată, sărutul lui devine mult mai intens. Adânc. Dominant. Sărutul lui se umple de ceva ce nu a mai fost acolo, până acum. De sentimente. De *speranță*.

Până în acest moment, am crezut că un sărut e doar un sărut. Nu am știut că săruturile pot să însemne lucruri diferite și produc senzații diferite. În trecut, am simțit mereu pasiune, dorință și poftă trupească... dar, de data asta, e diferit.

Sărutul ăsta îmi arată un Miles diferit și știu, în adâncul inimii mele, acesta este adevăratul Miles. Miles cel de dinainte. Miles despre care nu am voie să întreb.

* * *

După ce termină, coboară de pe mine.

Mă holbez la tavanul lui.

Capul meu este plin de întrebări. Inima mea este plină de nedumerire. Relația dintre noi nu a fost niciodată ușoară. S-ar crede că a te limita doar la sex este unul dintre cele mai simple lucruri din lume, dar mă face să-i pun la îndoială fiecare gest și

fiecare cuvânt. Mă trezesc analizând fiecare privire pe care mi-o aruncă.

Habar n-am ce mișcare ar trebui să fac, în continuare. Oare să rămân aici, întinsă, până îmi cere să plec? N-am mai rămas niciodată noaptea cu el. Să mă întorc și să-l înlănțui cu brațele, sperând că mă va ține la pieptul lui, până adorm? Mă sperie prea tare gândul că mă va respinge.

Sunt o idioată.

Sunt o mare idioată.

De ce toată treaba asta nu poate fi doar sex și pentru mine? De ce nu pot să vin aici, să-i dau ce vrea, să iau ce vreau și să plec?

Mă întorc pe o parte și mă ridic, ușor. Mă întind după haine și încep să mă îmbrac. Mă urmărește cu privirea. Tace.

Evit să îi întâlnesc privirea înainte să mă îmbrac și să mă încălț complet. Oricât de mult mi-aș dori să mă întorc lângă el, în pat, mă îndrept spre ușă. Nu mă întorc deloc spre el, când îi spun:

— Ne vedem mâine, Miles.

Ajung la ușa de la intrare. Nu vorbește. Nu-mi spune că ne vedem mâine, nu-mi spune la revedere.

Sper că liniștea lui înseamnă că nu-i place sentimentul de a fi părăsit după sex.

Deschid ușa, traversez coridorul și intru în apartamentul meu. Corbin stă pe canapea și se uită la televizor. Își aruncă ochii spre ușă, când mă aude intrând, apoi mă privește protector, plin de dezamăgire.

— Termina cu supărarea, îi spun, intrând în casă și descălțându-mă la ușă. Odată și odată, va trebui să-ți treacă.

Îl văd clătinând din cap, dar îl ignor și mă îndrept spre dormitor.

— Ți-o trăgea pe ascuns și mă mințea în față, spune Corbin. *N-o să-mi treacă* niciodată.

Mă întorc, din nou, cu fața spre sufragerie și îl surprind Corbin privindu-mă.

— Și te-ai fi așteptat să fie sincer cu tine în privința asta? Dumnezeule, Corbin! L-ai dat afară pe Dillon, doar pentru că s-a *uitat* la mine într-un mod nepotrivit!

Corbin se ridică în picioare, de-a dreptul enervat.

— Exact! îmi strigă. Credeam că Miles te proteja de Dillon când, de fapt, își apăra teritoriul. E un nemernic ipocrit și o să fiu supărat pe el atât cât am eu chef să fiu supărat pe el, așa că *ție* să-ți treacă!

Râd, pentru că frate-meu n-are niciun drept să arate cu degetul.

— De ce te amuzi, Tate? izbucnește el.

Mă întorc în sufragerie și mă așez fix în fața lui.

— Miles a fost mereu sincer cu mine legat de ceea ce vrea. Nu m-a îmbrobodit niciodată cu vreo replică de rahat. Sunt singura fată cu care a fost în ultimii șase ani, iar tu îl faci pe *el* ipocrit?

Nici măcar nu mai încerc să-mi cobor tonul.

— Poate vrei să te privești în oglindă, Corbin. Cu câte fete ai fost, de când m-am mutat aici? Câte dintre ele crezi ca au frați care ar vrea să te ia la bătaie, dacă ar afla de existența ta? Daci e cineva ipocrit aici, atunci tu ești ăla!

Are mâinile în șolduri, și mă privește sever. Când nu răspunde, mă întorc din nou spre camera mea, dar ușa de la intrare se deschide cu un ciocănit.

Miles.

Corbin și cu mine ne răsucim amândoi, când își strecoară capul prin crăpătura ușii.

— E totul bine, aici? întrebă, intrând în sufragerie.

Mă uit la Corbin, iar Corbin se uită la mine. Ridic o sprânceană, așteptând să răspundă la întrebarea lui Miles, din moment ce el este cel cu probleme.

— Te simți bine, Tate? întrebă Miles, vorbind numai cu mine.

Îi arunc o privire și încuviințez din cap.

— Sunt bine, îl asigur. Nu eu sunt cea care are așteptări nerealiste de la fratele ei.

Corbin geme zgomotos, apoi se răsuțește pe călcâie și lovește canapeaua cu piciorul. Eu și Miles îl urmărim cum își trece mâinile prin păr și-și strânge ceafa, cu putere. Revine cu fața spre Miles și expiră cu putere.

— De ce n-ai putut să fii gay?

Miles îl privește atent, iar eu aștept o reacție de la oricare dintre ei, ca să aflu dacă mai pot să respir sau nu.

Pe fața lui Miles se ivește un zâmbet și începe, imediat, să clatine din cap.

Corbin începe să râdă, dar bombănește, în același timp, dându-ne de înțeles că tocmai a acceptat aranjamentul nostru, chiar dacă nu e acord cu el.

Zâmbesc și ies încet din apartament, sperând că sunt pe punctul de a-și repara partea din prietenie care s-a stricat atunci când am apărut eu în peisaj.

Ușile liftului se deschid, la parter, și sunt pe punctul de a ieși, dar Cap e postat în fața lor, de parcă ar fi gata să intre.

— Veneai la mine? mă întreabă. Dau din cap că da și fac semn în sus.

— Corbin și Miles își rezolvă problemele. Îi las un minut. Cap intră în lift și apasă pe butonul pentru etajul douăzeci.

— Ei bine, cred că poți să mă conduci acasă, îmi spune.

Se sprijină de barele din spatele meu. Stau lângă el, rezemată de perete.

— Cap, pot să te întreb ceva?

Încuviințează, cu o înclinare a capului.

— Îmi place să mi se pună întrebări la fel de mult cât îmi place să le pun.

Mă uit la podea și îmi încrucșez gleznele.

— Care crezi că poate fi motivul pentru care un bărbat să nu vrea să se mai îndrăgostească vreodată?

Cap nu-mi răspunde la întrebare, timp de cel puțin cinci nivele. În cele din urmă, mă uit la el și observ că mă privește fix, cu ochii strânși, făcând să apară și mai multe cute în jurul lor.

— Presupun că, dacă un om a cunoscut cea mai urâtă față a iubirii, e posibil să nu mai vrea s-o trăiască a doua oară.

Reflectez la răspunsul lui, dar nu mă ajută prea mult. Nu-mi dau seama cum ar putea iubirea să devină atât de urâtă, încât să facă pe cineva să vrea să uite complet de ea.

Ușile liftului se deschid la etajul douăzeci și îl las pe el să iasă primul. Merg lângă el, până la ușa apartamentului său și aștept să o deschidă.

— Tate, îmi spune.

Stă cu fața la ușă, dar nu se întoarce, atunci când își continuă fraza.

— Câteodată, spiritul unui om nu este suficient de puternic să țină piept fantomelor trecutului.

Deschide ușa apartamentului și pășește înăuntru.
— Poate că băiatul și-a pierdut sufletul, undeva, pe drum.
Închide ușa, lăsându-mă și mai confuză decât eram.

capitolul douăzeci și șase

MILES

Cu șase ani în urmă

Camera mea este acum a lui Rachel. Camera lui Rachel este a mea.

Am absolvit. Ne-am mutat împreună. Acum suntem la colegiu.

Vezi? Avem totul sub control.

Ian aduce ultima cutie din mașină.

— Pe asta unde o pun? ne întreabă.

— Ce e în ea? îl întreabă Rachel.

Îi spune că pare o cutie plină de sutienele și lenjeria ei.

Ea râde și îi spune să o lase lângă șifonierul meu. Ian o ascultă.

Ian o place pe Rachel. Lui Ian îi place că nu mă ține pe loc.

Lui Ian îi place că ea vrea ca eu să îmi iau licența și să termin școala de aviație.

Rachel vrea să fiu fericit. Îi spun lui Rachel că voi fi fericit atâta timp cât o am pe ea.

Ea îmi răspunde:

— Atunci, vei fi mereu fericit.

Tata încă mă urăște. Tata nu vrea să mă urască. Încearcă să accepte, dar e greu. E greu pentru toată lumea. Lui Rachel un-i pasă ce gândesc ceilalți. Nu o interesează decât ce gândesc eu, iar eu nu mă gândesc decât la Rachel.

Am început să învăț că, oricât de dificilă ar fi o situație, oamenii învață să se adapteze. Tatăl meu și mama ei poate că nu sunt de acord, dar se vor adapta.

Rachel poate că nu este pregătită să devină mamă, și s-ar putea ca eu să nu fiu pregătit să devin tată, dar ne vom adapta.

Asta trebuie să se întâmple. Dacă oamenii vor să fie în armonie
cu ei înșiși, este necesar.

Ba chiar vital.

* * *

— Miles.

Îmi ador numele când vine de pe buzele ei. Nu mi-l risipește.
Îl spune doar când are nevoie de ceva. Îl spune doar atunci când
trebuie să fie spus.

— Miles.

L-a spus de două ori.

Cred că are neapărat nevoie de ceva.

Mă răsucesc pe o parte și stă în șezut, pe pat. Se uită la mine, cu
ochii mari.

— Miles.

De trei ori.

— Miles.

De patru ori.

— Mă doare.

La naiba!

Sar din pat și iau geamantanul. O ajut pe Rachel să se schimbe.

O ajut să urce în mașină.

E speriată.

S-ar putea ca eu să fiu mai speriat decât ea.

O țin de mână, în timp ce conduc. Îi spun să respire. Nu știu de
ce îi spun asta. Normal, știe că trebuie să respire. Nu știu ce
altceva să îi spun.

Mă simt neajutorat.

Poate o vrea pe mama ei.

— Vrei să îi sun?

Clatină din cap.

— Nu acum, îmi zice. După.

Vrea să fim numai noi. Îmi place asta. Și eu vreau să fim
numai noi.

O asistentă o ajută să iasă din mașină. Ne duc într-un salon.

Îi aduc lui Rachel tot ce are nevoie.

— Ai nevoie de gheață?

Îi aduc.

— Vrei o cârpă rece?

Îi aduc.

— Vrei să sting televizorul?

Îl sting.

— Mai vrei o pătură, Rachel? Parcă fi-e frig.

Nu-i mai aduc o pătură. Nu îi este frig.

— Vrei mai multă gheață?

Nu vrea mai multă gheață.

Vrea să tac din gură.

Tac.

— Dă-mi mâna, Miles.

I-o dau.

O vreau înapoi.

Mi-o rănește.

O las să o țină, oricum.

E tăcută. Nu scoate niciun sunet. Doar respiră. E incredibilă.

Plâng. Nu știi de ce.

Te iubesc al naibii de mult, Rachel.

Doctorul îi spune că mai are puțin. O sărut pe frunte.

Se întâmplă.

Sunt tată.

Ea e mamă.

— E băiat, ne spune doctorul.

Îl ține în brațe. Îmi ține inima în brațe.

El se oprește din plâns. Încearcă să deschidă ochii.

Rachel plânge.

Rachel râde.

Rachel îmi mulțumește.

Ea îmi mulțumește *mie*. De parcă nu ea a creat asta.

Rachel e nebună.

— Îl iubesc atât de mult, Miles, îmi spune, încă plângând.

Îl iubesc foarte, foarte mult.

— Și eu îl iubesc, îi spun.

Îl ating. Vreau să îl țin în brațe, dar vreau ca ea să îl țină în brațe mai mult. Arată superb cu el în brațe.

Rachel se uită la mine.

— Acum, poți să-mi spui, te rog, cum îl cheamă?

Speram să fie băiat, ca să trăiesc acest moment. Speram să îi spun care este numele fiului ei, pentru că știu că o să-l adore.

Sper să-și mai amintească momentul

în care

a devenit

totul

pentru mine.

Rachel, Miles o să-ți arate drumul spre clasa domnului Clayton.

— Îl cheamă Clayton.

Începe să plângă.

Își amintește.

— E perfect, îmi zice, cu vorbele înecate în lacrimi.

Acum, plânge prea tare. Vrea să îl țin eu.

Stau pe pat, cu ea, și îl iau.

Îl țin în brațe.

Îmi țin fiul în brațe.

Rachel își odihnește capul pe brațul meu și ne uităm la el.
Ne uităm la el atât de mult! Îi spun lui Rachel că are părul ei,
roșcat.

Rachel spune că are buzele mele. Îi spun lui Rachel că sper să
aibă personalitatea ei. Nu e de acord, și spune că speră să fie
exact ca mine.

— Ne face viața mult mai frumoasă! spune ea.

— Cu siguranță, o face!

— Suntem atât de norocoși, Miles!

— Cu siguranță, suntem!

Rachel îmi strânge mâna.

— Avem totul sub control, șoptește Rachel.

— Avem totul sub *cel mai mare* control, îi răspund.

Clayton cască și ne face pe amândoi să râdem.

De când, un căscat, a devenit atât de incredibil?

Îi ating degetele.

Te iubim atât de mult, Clayton!

capitolul douăzeci și șapte

TATE

Mă trântesc în scaunul de lângă Cap, încă îmbrăcată, din cap până în picioare, cu uniforma de asistentă. De îndată ce am ajuns acasă de la serviciu, am învățat două ore întregi. Deja e trecut de zece și încă nu am luat cina, de aceea stau aici, lângă Cap, pentru că a început să-mi cunoască obiceiurile și a comandat o pizza, pentru amândoi.

Îi întind o felie și iau una pentru mine, apoi închid cutia și o așez pe podea, în fața mea. Iau o gură mare, dar Cap se uită în jos, la bucata lui.

— E foarte trist când pizza ajunge la tine mai repede decât poliția, meditează el. Abia am comandat-o, acum zece minute.

Ia o gură și închide ochii, de parcă ar fi cel mai bun lucru pe care l-a gustat vreodată.

Ne terminăm amândoi feliile, apoi mă întind să iau alta. Clatină din cap când i-o ofer pe a doua, așa că o pun la loc, în cutie.

— Așadar? începe. Vreun progres între băiat și prietenul lui?

Mă face să râd, când se referă mereu la Miles folosind apelativul *băiat*. Dau din cap și îi răspund cu gura plină.

— Ceva, ceva. S-au simțit cât de cât bine în seara de meci, dar, cred că a fost un succes, doar pentru că Miles s-a prefăcut tot timpul că nu sunt acolo. Știu că încearcă să îl respecte pe Corbin, dar din cauza asta, mă cam face să mă simt ca naiba, știi?

Cap privește în jos, ca și cum ar înțelege. Nu sunt sigură că o face, dar îmi place că, oricum ar fi, mereu mă ascultă cu atenție.

— Ce-i drept, mi-a trimis mesaje tot timpul cât a stat în sufragerie, lângă Corbin, așa că e și asta ceva. Dar sunt săptămâni întregi, cum e asta, în care nici măcar nu e în același stat, și se poartă de parcă nici n-aș exista pentru el. Niciun mesaj. Niciun telefon. Sunt convinsă că nu se gândește la mine, decât când mă aflu la vreo cinci metri de el.

— Mă îndoiesc, zice Cap. Pun pariu că băiatul se gândește la mult mai mult decât arată.

Mi-ar plăcea să cred că aceste cuvinte sunt adevărate, dar nu sunt sigura că e așa.

— Dar, dacă nu o face, continuă Cap, nu poți să te superi pe el pentru asta. A fost parte din înțelegere, nu-i așa?

Îmi dau ochii peste cap. Nu-mi place că îmi amintește mereu faptul că nu Miles este cel care încalcă regulile și acordurile. Eu sunt cea care are probleme cu înțelegerea noastră și asta nu este decât vina mea.

— Cum am intrat în încurcătura asta? îl întreb, fără să aștept un răspuns.

Știu cum am intrat în încurcătura asta. De asemenea, știu cum să ies din ea... dar nu vreau să o fac.

— Ai auzit vreodată de expresia: “Când viața îți dă lămâi...”?

— ... faci limonada, îi termin eu citatul.

Cap se uită la mine și clatină din cap.

— Nu e așa, mă lămurește. “Când viața îți dă lămâi, fii sigur că știi în ochii cui trebuie să le storci.”

Râd și mai iau o felie de pizza, întrebându-mă cum naiba am reușit să mă împrietenesc la cataramă cu un octogenar.

* * *

Telefonul fix al lui Corbin nu sună niciodată. Cu atât mai puțin după miezul nopții. Dau pătura la o parte, pun mâna pe un tricou, apoi îl trag pe cap. Nu știu de ce mă obosesc să mă îmbrac. Corbin e plecat și Miles nu se întoarce decât mâine.

Ajung în bucătărie la al cincilea țârâit, chiar în momentul în care răspunde robotul. Anulez mesajul și pun telefonul la ureche.

— Alo?

— Tate! țipă mama. Doamne, Dumnezeule, Tate!

Vocea ei e înfiorată, ceea ce mă face și pe mine să intru în panică.

— Ce e?

— Un avion. Un avion s-a prăbușit acum o jumătate de oră și nu reușesc să sun la compania aeriană. Ai vorbit cu fratele tău?

Genunchii mi se înmoaie și ating podeaua.

— Ești sigură că e din compania lui? o întreb.

Am vocea atât de îngrozită, încât nici nu o recunosc. Sună la fel de îngrozită cum a fost a ei, ultima dată când s-a întâmplat asta.

Aveam doar șase ani, dar îmi amintesc fiecare detaliu, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, inclusiv pijamalele cu lună și stele, pe care le purtam. Tata era într-o cursă comercială, iar noi am dat drumul la știri exact după cină și am văzut că unul dintre avioane s-a prăbușit, după ce i-a cedat un motor. Toți cei de la bord au murit. Îmi aduc aminte că am urmărit-o pe mama cum vorbește cu cei de la compania aeriană, isterică, încercând să afle informații despre identitatea pilotului. Am aflat că nu era el, cam într-o oră, dar acea oră a fost una dintre cele mai înspăimântătoare din viața noastră.

Până acum.

Mă grăbesc în camera mea, îmi iau mobilul de pe noptieră și îl apelez imediat.

— Ai încercat să-l suni? o întreb pe mama, întorcându-mă în sufragerie.

Încerc să mă așez pe canapea, dar, din nu știu ce motiv, podeaua mi se pare mai confortabilă. Îngenunchez din nou, aproape ca în poziție de rugăciune.

Probabil mă rog, cu adevărat.

— Da, l-am sunat întruna. Intră căsuța vocală.

E o întrebare stupidă. Normal că a încercat să îl sune. Încerc și eu, oricum, dar, pe numărul lui, intră direct căsuța vocală.

Încerc să o liniștesc, dar știu că este în zadar. Până nu îi auzim vocea, nu avem cum să ne liniștim.

— O să sun la compania aeriană, îi spun. Te sun înapoi, imediat ce aflu ceva.

Nu-mi spune nici măcar la revedere.

Folosesc fixul să sun la compania aeriană și mobilul să-l sun pe Miles. Este pentru prima dată când îl sun.

Mă rog să răspundă, pentru că, deși mi-e groaznic de frică pentru Corbin, îmi vine în minte că și Miles lucrează la aceeași companie aeriană.

Mi se face rău.

— Alo? răspunde Miles, la al doilea apel. Vocea îi sună ezitant, ca și cum nu ar fi sigur de ce îl sun.

— Miles! țip, disperată și ușurată, în același timp. E bine? Corbin e bine?

Se lasă tăcerea.

De ce tace?

— Ce vrei să spui?

— Un avion, încep, imediat. M-a sunat mama. S-a prăbușit un avion. Corbin nu răspunde la telefon.

— Unde ești? întreabă, repede.

— Acasă.

— Deschide-mi.

Mă duc la ușă și o deschid. Iese pe a lui și încă are telefonul la ureche. Când mă vede, îl dă la o parte, se trânteste imediat pe canapea, ia telecomanda, și pornește televizorul.

Schimbă posturile, până găsește materialul de la știri. Suna de pe telefonul lui, apoi se întoarce și se grăbește spre mine. Îmi ia mâna într-a lui.

— Vino aici, îmi spune, trăgându-mă la pieptul lui. Sunt sigur că e bine.

Dau din cap, în pieptul lui, dar încercarea de a mă liniști e sortită eșecului.

— Gary? spune când cineva răspunde, la celălalt capăt. Sunt Miles. Da. Da, am auzit, spune. Cine era în echipaj?

Urmează o pauză lungă. Mi-e groază să îl privesc. *Groază.*

— Mulțumesc, încheie el conversația. E ok, Tate, îmi spune, imediat. Corbin e bine. Și Ian.

Încep să plâng de ușurare.

Miles mă conduce până la canapea și se așază, apoi mă trage după el. Îmi ia telefonul din mâini și apasă câteva butoane, apoi îl duce la ureche.

— Bună seara, sunt Miles. Corbin e bine, se oprește, pentru câteva secunde. Da, și ea e bine. O să-i spun să vă sune mâine-dimineață.

Se mai scurg câteva secunde, apoi își ia la revedere, Pune telefonul pe canapea, lângă el.

— Era mama ta.

Dau din cap. Știam deja.

Iar acest simplu gest, de a o suna pe mama, m-a făcut să mă îndrăgostesc și mai tare de el.

Acum mă sărută pe creștet, frecându-mi brațele, în sus și în jos, ca să mă liniștească.

— Mulțumesc, Miles.

Nu-mi răspunde *cu plăcere*, pentru că nu consideră că a făcut ceva demn de mulțumiri.

— Îi cunoșteai? îl întreb. Pe membrii echipajului?

— Nu. Lucrau într-un alt centru. Niciunul dintre numele lor nu-mi sună cunoscut.

Telefonul îmi vibrează, așa că Miles mi-l dă înapoi. Mă uit la el și găsesc un mesaj de la Corbin.

Corbin: În cazul în care ai auzit de avion, vreau să știi că sunt bine. Am sunat la centru și Miles e bine. Te rog, dă-i mamei de știre, dacă aude și ea. Te iubesc.

Mesajul lui mă ușurează și mai tare, acum că sunt sută la sută că e bine.

— E un mesaj de la Corbin, îi spun lui Miles. Spune că ești bine. În cazul în care ești îngrijorat.

Miles râde.

— Deci m-a verificat și pe mine? Întreabă, rânjind. Știam eu că nu mă poate urî pentru totdeauna.

Zâmbesc. Ador că frate-meu a ținut să-mi spună că Miles n-a pățit nimic.

Miles continuă să mă țină în brațe, iar eu savurez fiecare moment.

— Când e programat să se întoarcă acasă?

— Peste două zile, îi spun. De cât timp ești acasă?

— De câteva minute. Abia îmi pusesem telefonul la încărcat, când m-ai sunat.

— Mă bucur că te-ai întors.

Nu-mi răspunde. Nu-mi spune că se bucură să *fie* acasă. În loc să spună ceva ce mi-ar putea da o falsă speranță, doar mă sărută.

— Știi, îmi spune, trăgându-mă în poala lui. Urăsc circumstanțele care te-au făcut să nu ai timp să-ți tragi pantalonii pe tine, dar ador că nu îi ai.

Mă mângâie pe coapse, în sus, și mă apropie mai mult, până când ne lipim unul de altul. Îmi sărută vârful nasului, apoi bărbia.

— Miles?

Îmi trec mâinile prin părul lui, apoi în jos, pe gât, și le opresc pe umeri.

— M-am înspăimântat și gândul că ai putea fi tu, îi șoptesc. De asta mă bucur că te-ai întors.

Ochii lui se împlânzesc și cutele de îngrijorare îi dispar. Poate că nu știi nimic despre trecutul lui, dar am observat că nu a sunat pe nimeni, să anunțe că e bine. Asta mă întristează.

Ochii lui se desprind de ai mei și coboară, până în bust. Îmi prinde între degete marginea tricoului, apoi mi-l scoate încet, pe cap. Nu mai am nimic pe mine, în afară de chiloți.

Se apleacă în față, își înfășoară un braț în jurul mijlocului meu și mă apropie de gura lui.

Buzele i se închid în jurul mamelonului meu și închid ochii, involuntar. Pielea mi se zbârlește, iar mâinile lui încep să exploreze fiecare parte a spatelui și a coapselor mele. Gura lui

își croiește drum spre celalalt sân, chiar atunci când își strecoară mâna în bikinii mei.

— Cred că va trebui să-ți rup ăștia, pentru că nu vreau să te miști din poala mea, mă anunță.

Zâmbesc.

— Nu-mi pastă. Am o mulțime de perechi.

Pot să-l simt rânjind pe pielea mea, în timp ce întinde cu degetele elasticul chiloților. Trage de o parte, dar nu reușește să-i rupă. Încearcă să îi sfâșie din cealaltă parte, dar nu cedează.

— Mă rod și mă deranjează, îi spun, râzând.

Lasă să-i scape un oftat, de frustrare.

— Când vezi la TV treaba asta, pare sexy.

Mă rearanjez și stau mai dreaptă.

— Mai încearcă o dată, îl încurajez. Poți să o faci, Miles.

Îi prinde de partea stângă și trage cu putere.

— Au! țip, mișcându-mă în direcția în care trage, pentru a micșora durerea provocată de elastic, în partea cealaltă.

Râde din nou îngropându-și fața în gâtul meu.

— Scuze. Ai o foarfecă?

Mă chircesc și mi-l imaginez venind spre mine, cu o foarfecă. Mă ridic de pe el, în picioare, apoi îmi dau bikinii jos.

— Priveliștea asta a meritat pe deplin încercarea mea eșuată de a fi sexy, remarcă el.

Zâmbesc.

— Încercarea ta eșuată de a fi sexy chiar *te-a făcut sexy*.

Comentariul meu îl face să râdă, din nou. Merg spre el și mă cațăr din nou în poala lui. Îmi re poziționează picioarele, de o parte fi de alta a lui.

— Eșecurile mele ți se par atrăgătoare? mă întrebă, tachinându-mă.

— O, da, murmur. Foarte atrăgătoare!

Mâinile lui sunt din nou pe mine, cutreierând-mi spatele și coborând pe brațe.

— M-ai fi adorat când aveam între treisprezece și șaisprezece ani, îmi spune. Eram un dezastru total. Mai ales la fotbal.

Rânjesc.

— Așa mai zic și eu. Hai, spune-mi tot.

— Și la baseball, continuă, chiar înainte să-și lipească buzele de gâtul meu.

Își croiește o cărare de sărutări, în sus, spre ureche.

— Și la un semestru din geografia lumii.

— La naiba, gem. Asta chiar e sexy!

Își mută buzele pe gura mea și mă amețește cu un sărut ușor. Abia îmi atinge gura cu a lui.

— Am fost un dezastru și la sărutat. Teribil. Odată, aproape am asfixiat o fată, cu limba.

Râd cu poftă.

— Vrei să-ți arăt?

De îndată ce încuviințez din cap, mă rearanjează pe canapea, astfel încât eu stau întinsă pe spate și el deasupra mea.

— Deschide gura.

O deschid. Își coboară gura peste a mea și îmi bagă limba în gură, dându-mi ceea ce este, probabil, cel mai prost sărut pe care l-am experimentat vreodată. Îl împing în piept, încercând să-mi eliberez gura de limba lui, dar nu se clintește. Întorc fața spre stânga, și începe să-mi lingă obrazul, făcându-mă să râd și mai tare.

— Dumnezeu! A fost groaznic, Miles!

Își îndepărtează gura și se dă jos de pe mine.

— Am devenit mai bun.

Dau din cap că da.

— Cu siguranță, îi spun, total de acord cu el.

Zâmbim amândoi. Expresia relaxată de pe fața lui îmi umple pieptul cu o mulțime de sentimente necunoscute. Sunt fericită, pentru că ne simțim bine împreună. Sunt tristă, pentru că ne simțim bine împreună. Sunt enervată, pentru că ne simțim bine împreună și mă face să vreau mai multe momente ca acesta. Vreau mult mai mult din el.

Ne uităm, în liniște, unul la altul, până când se apleacă și mă sărută lung, pe buze. Începe să-mi depună sărutări ușoare pe toată suprafața gurii, care, mai apoi, se transformă în sărutări mai lungi și mai intense. În cele din urmă, limba lui îmi desparte buzele și atmosfera jucăușă dispare.

Acum, sunt cât se poate de serioasă, săruturile noastre devin mai grăbite și hainele lui încep să aterizeze lângă ale mele, pe podea, una după alta.

— Canapeaua sau patul tău, mă întrebă, în șoaptă.

— Amândouă, îi răspund.

Se supune.

* * *

Am adormit în patul meu.

Lângă Miles.

Niciunul dintre noi nu a mai adormit, până acum, după sex. Unul dintre noi întotdeauna pleca. Oricât încerc să mă conving că nu înseamnă nimic, știu că înseamnă. De fiecare dată când suntem împreună, primesc puțin mai mult din el. Fie că e o fărâmə din trecutul lui sau timp petrecut fără să facem sex sau chiar timp petrecut dormind, îmi dă din ce în ce mai mult din

el, puțin câte puțin. Am senzația că este și un lucru bun, dar și unul rău. Este bun, pentru că vreau și am nevoie de mult mai mult din el, așadar, fiecare părticică pe care o primesc este suficientă pentru a mă satisface, atunci când încep să-mi fac griji pentru tot ce *nu primesc* de la el. Este, de asemenea, rău, pentru că de fiecare dată când primesc o nouă frântură, o parte din el devine mai distantă. Pot să văd asta în ochii lui. Se teme că îmi dă speranță, iar eu mă tem că, în cele din urmă, se va îndepărta de tot.

Totul cu Miles se va spulbera.

Este inevitabil. Este foarte vehement cu privire la lucrurile pe care nu le vrea de la viață și încep să înțeleg cât e de serios. Așadar oricât de mult încerc să-mi protejiez inima de el, totul e în zadar. În cele din urmă, mi-o va frânge. Și totuși, continui să îi permit să mi-o umple. De fiecare dată când sunt cu el, îmi umple inima din ce în ce mai mult și, cu cât e mai plină cu fragmente din ei, eu atât va fi mai dureros când mi-o va smulge din piept, de parcă nu mi-ar fi aparținut niciodată.

Aud vibrațiile telefonul său și îl simt răsucindu-se, pentru a-l lua de pe noptiera de lângă el. Crede că dorm și nu-i dau niciun motiv să se îndoiască de asta.

— Salut, șoptește.

Urmează o pauză lungă și, pe dinăuntru, încep să intru în panică și să mă întreb cu cine vorbește.

— Da, îmi pare rău. Am crezut că dormi.

Inima mi-a urcat în gât și încearcă să-și croiască drum afară, să scape de mine, de Miles și de toată această situație. Inima mea știe, după reacția pe care am avut-o la acest telefon, că e în pericol. Inima mea tocmai a început etapa luptă-sau-fugi și, în acest moment, face tot posibilul să o ia la sănătoasa.

Nu o învinovățesc pentru asta.

— Și eu te iubesc, tată.

Înima îmi coboară din gât și își ocupă din nou, locul normal, în pieptul meu. Pentru moment, sunt fericită. *Sunt fericită.* Fericiră că are pe cine să sune.

În aceeași clipă, îmi reamintesc cât de puțin îl cunosc. Cât de puțin îmi arată. Cât de mult se ascunde de mine și că atunci când, în cele din urmă, o să cedez, n-o să fie vina lui.

N-o să fie o ruptură rapidă. O să fie lentă și dureroasă, încărcată cu multe momente ca acesta, care mă vor sfâșia pe interior. Momente în care crede că dorm și se strecoară jos din patul meu. Momente în care îmi țin ochii închiși și îl ascult, în timp ce se îmbracă. Momente în care mă asigur că respirația îmi rămâne normală, pentru cazul în care mă privește când se apleacă să mă sărute pe frunte.

Momente în care pleacă.

Pentru că el mereu pleacă.

capitolul douăzeci și opt

Miles

Cu șase ani în urmă

— Și dacă descoperă că e gay? mă întreabă Rachel. Te-ar deranja?

Îl ține pe Clayton în brațe și stăm amândoi pe patul de spital. Sunt la picioarele patului cu fața spre ea, admirând felul în care se uită la el.

Continuă să îmi pună tot soiul de întrebări. Se joacă, din nou de-a avocatul diavolului.

Spune că trebuie să lămurim toate aceste nedumeriri de acum, ca să ne putem feri, pe viitor, de problemele pe care le întâmpină alți părinți.

— M-ar deranja numai dacă ar simți că nu poate să discute cu noi despre asta.

Vreau să știe că poate vorbi cu noi despre orice.

Rachel îi zâmbește lui Clayton, dar știu că zâmbetul ei este pentru mine.

Pentru că îmi adoră răspunsul.

— Și dacă nu crede în Dumnezeu? mă întreabă.

— Poate să creadă în orice vrea. Nu-mi doresc decât ca lucrurile în care crede sau inexistența lor să îl facă fericit.

Zâmbește din nou.

— Dacă o să comită o faptă îngrozitoare, atroce, cu sânge rece și e trimis la închisoare, pe viață?

— M-aș întreba unde am greșit ca tată? îi spun.

Se uită la mine.

— Ei bine, pe baza acestui interogatoriu, sunt convinsă că nu va comite niciodată o asemenea faptă, pentru că tu ești, deja, cel mai bun tată pe care l-am cunoscut vreodată.

Acum, ea mă face să zâmbesc.

Ne uitam amândoi la ușă, când se deschide și intră o asistentă.

Ne zâmbeste cu regret.

— A sosit timpul, ne spune.

Rachel geme, dar eu habar n-am la ce se referă asistenta. Rachel vede nedumerirea de pe fața mea.

— Circumcizia lui.

Stomacul mi se încheștează. Știu că am discutat despre asta, în timpul sarcinii, dar, dintr-odată, am îndoieli, știind prin ce e pe cale să treacă.

— Nu e atât de rău, ne asigură asistenta. Îi facem anestezie, înainte.

Se apropie de Rachel și începe să-l ridice din brațele ei, dar mă aplec în față.

— Un moment, o rog. Lăsați-mă să-l țin în brațe, mai întâi. Asistenta se retrage cu un pas, și Rachel mi-l dă pe Clayton. Îl pun în fața mea și mă uit în jos, la el.

— Îmi pare atât de rău, Clayton. Știu că o să te doară. Și știu că o să-ți știrbească masculinitatea, dar...

— Are o zi, intervine Rachel, râzând. Încă nu există lucruri care să-i știrbească masculinitatea.

Îi spun să se potolească, îi spun că am un moment tată-fiu și că trebuie să se comporte ca și cum n-ar fi aici.

— Nu-ți face griji, mama ta tocmai a ieșit din cameră, îi spun lui Clayton, făcându-i cu ochiul lui Rachel. Spuneam, știu că o să-ți știrbească masculinitatea, dar o să-mi mulțumești, mai târziu. Mai ales când o să ajungi adolescent și o să ai de-a face eu fete.

Să sperăm că asta se va întâmpla după ce împlinești optsprezece ani, dar, cel mai probabil, va fi pe la șaisprezece. Cel puțin, mie, așa mi a-a întâmplat.

Rachel se apleacă în față și întinde brațele după el.

— Gata cu momentul tată-fiu, îmi spune, râzând. Cred că trebuie să trecem în revistă limitele conversațiilor tată-fiu, în timp ce îi știrbim masculinitatea.

Îl sărut rapid, pe frunte, și i-l dau lui Rachel. Ea face la fel apoi i-l dă asistentei.

Ne uităm, amândoi, când asistenta iese din salon, cu el.

Mă întorc, din nou, spre Rachel și mă întind pe pat, lângă ea.

— Am rămas singuri, îi șoptesc. Hai să ne giugiulim.

Se strâmbă.

— Nu mă simt prea sexy, acum. Am burta lăsată și sânii umflați și trebuie neapărat să fac un duș, dar mă doare prea tare să încerc să fac unul, acum.

Mă uit în jos, la sânii ei, și trag de gulerul halatului de spital. Mă în decolteul ei și rânjesc.

— Cât timp o să rămână așa?

Râde și îmi dă mâna la o parte.

— Ei bine, gura ta cum se simte? o întreb.

Mă privește de parcă nu-mi înțelege întrebarea, așa că dezvolt.

— Mă întreb dacă te doare și gura, la fel de tare ca restul corpului, pentru că, dacă nu, vreau să te sărut.

Zâmbește.

— Gura mea se simte excelent.

Mă ridic în cot, ca să nu o forțez pe ea să se întoarcă spre mine.

Mă uit la ea și am o senzație diferită când o văd sub mine.

E real.

Până ieri, chiar simțeam că ne jucăm de-a familia. Normal că iubirea noastră e reală și relația noastră e reală, dar, până ieri, când am văzut-o dându-i naștere fiului nostru, tot ceea ce am simțit înainte de acel moment a fost ca o joacă de copii, în comparație cu tot ce simt pentru ea, acum.

— Te iubesc, Rachel. Mai mult decât te iubeam ieri.

Ochii ei mă privesc, de parcă ar ști exact despre ce vorbesc.

— Dacă azi mă iubești mai mult decât mă iubeai ieri, atunci abia aștept ziua de mâine, îmi răspunde.

Buzele mele cad pe ale ei și o sărut. Nu pentru că asta trebuie să fac, ci pentru că simt nevoia să o fac.

* * *

Stau la ușa salonului lui Rachel. Ea și Clayton dorm, amândoi, înăuntru.

Asistenta a spus că aproape nici n-a plâns. Sunt sigur că le spune asta tuturor părinților, dar o cred, oricum.

Îmi scot telefonul și îi scriu un mesaj lui Ian.

Eu: A fost tăiat, acum câteva ore. A rezistat ca un campion.

Ian: Au! Vin să-l cunosc, diseară. Ajung după șapte.

Eu: Ne vedem atunci.

Tata vine spre mine, cu două pahare de cafea, așa că pun telefonul înapoi, în buzunar.

Îmi dă un pahar.

— Seamănă cu tine, îmi spune.

Încearcă să accepte.

— Păi, eu semăn leit cu tine. Trăiască genele dominante!
Ridic paharul de cafea și tata îl lovește de al lui, zâmbind.

Se străduiește.

Se reazemă de perete și privește paharul cu cafea. Vrea să spună ceva, dar îi este greu.

— Ce e? îl întreb, dându-i șansa de care are nevoie.

Ridică ochii din cafea și îi întâlnește pe ai mei.

— Sunt mândru de tine, îmi spune, sincer.

E o simplă declarație.

Patru cuvinte.

— Normal că nu e ceea ce mi-am dorit pentru tine. Nimeni nu vrea să-și vadă fiul devenind tată la optsprezece ani, dar... sunt mândru de tine. Pentru modul în care te-ai descurcat. Pentru felul în care te-ai comportat cu Rachel, îmi zâmbeste. Ai scos tot ce era mai bun dintr-o situație dificilă, iar asta e mai mult decât ar fi făcut majoritatea adulților.

Zâmbesc. Îi mulțumesc.

Cred că discuția s-a încheiat, dar nu e așa.

— Miles, continuă el, vrând să spună mai mult. În legătură cu Lisa... și mama ta?

Ridic mâna, să îl opresc. Nu vreau să purtăm conversația asta astăzi. Nu vreau ca ziua asta să devină scutul lui de apărare pentru ce i-a făcut mamei.

— E în regulă, tată. O să discutăm despre asta altă dată.

Mă refuză, îmi spune că vrea să discutăm acum.

Îmi spune că e important.

Vreau să îi spun că nu e important.

Vreau să îi spun că fiul meu e important.

Vreau să mă concentrez pe Clayton și Rachel și să uit cu desăvârșire faptul că tata e om și face alegeri îngrozitoare, ca noi toți.

Dar nu spun nimic din toate astea.

Îl ascult.

Pentru că e tatăl meu.

capitolul douăzeci și nouă

TATE

Miles: Ce faci?

Eu: Teme.

Miles: Ai chef de o pauză de înot?

Eu: ??? Suntem în februarie.

Miles: Piscina de pe acoperiș e încălzită. Nu se închide decât peste o oră.

Mă holbez la mesaj, apoi, imediat mă uit la Corbin.

— Avem o piscină pe acoperiș?

Corbin încuviințează din cap, dar nu își mută privirea de televizor.

— Mda. Mă ridic.

— Glumești? Locuiesc aici de o groază de timp și ai uitat să-mi spui că avem o piscină încălzită, pe acoperiș?

Se uită spre mine și ridică din umeri.

— Urăsc piscinele.

Of! Îmi vine să-i dau o palmă.

Eu: Corbin nu mi-a spus niciodată că avem o piscină. Stai să mă schimb și ne vedem la tine.

Miles: ;)

* * *

Intru și îmi dau seama că am uitat să bat la ușă. Mereu am grijă să o fac. Cred că mențiunea din mesaj, cum că vin la el, după ce mă schimb, mi s-a părut suficientă, dar privirea uluită

pe care mi-o aruncă Miles, din pragul dormitorului, mă face să cred că nu i-a plăcut faptul că nu am bătut.

Mă opresc în sufragerie și mă uit la el, așteptând să văd în ce dispoziție este.

— Ești în bikini, evidențiază el.

Mă uit în jos, la ținuta mea.

— Și în pantaloni scurți, completez eu, pe un ton defensiv.

Revin cu privirea spre el.

— Cu ce ar trebui să se îmbrace persoanele care înoată în februarie?

Stă încremenit, în pragul dormitorului, holbându-se la ținuta mea. Îmi împăturesc prosopul pe brațe și peste abdomen. Mă simt dintr-odată extrem de jenată și nepotrivit îmbrăcată.

Clatină din cap și, în cele din urmă, începe să se apropie.

— Păi... încă se holbează la costumul meu de baie. Sper să nu fie nimeni acolo, pentru că, dacă te-ai îmbrăcat în bikini, pantalonii mei scurți o să fie foarte stânjenitori.

Se uită, în jos, la ei. La vizibila umflătură din ei.

Pufnesc în răs. Deci, de fapt, *îi place* costumul meu de baie.

Face încă un pas în față, își pune palmele în spatele pantalonilor mei și mă lipește de el.

— M-am răzgândit, mă anunță, rânjind. Vreau să rămân aici.

Qatin, imediat, din cap.

— Eu mă duc să înot. N-ai decât să rămâi aici, dacă vrei, dar o să stai singur.

Mă sărută, apoi mă împinge spre ușa apartamentului.

— Atunci, se pare că mergem să înotăm, îmi spune.

* * *

Miles introduce parola de acces pe acoperiș, apoi îmi deschide ușa. Observ, cu ușurare, că nu mai e nimeni aici și sunt captivată de frumusețea uluitoare a acestui loc. Este o piscină imensă, cu vedere spre întregul oraș, încadrată de șezlonguri până la capătul celălalt, unde este mărginită de o cadă cu hidromasaj.

— Nu-mi vine să cred că niciunui dintre voi nu i-a trecut prin cap să-mi spună, până acum, de locul ăsta. Am pierdut atâtea luni!

Miles îmi ia prosopul și îl așază pe una dintre mesele de lângă piscină. Apoi revine lângă mine și îmi trage de nasturele pantalonilor scurți.

— De fapt, este prima dată când vin aici.

Mi-l desface și împinge pantalonii peste umerii. Buzele îi sunt foarte aproape de ale mele și are o expresie jucăușă.

— Haide, îmi șoptește. Să ne udăm.

Mă dezbrac de pantaloni și el de tricou. Aerul este incredibil de rece, dar aburul care iese din apă e promițător. Merg spre capăt, pentru a coborî pe scări, dar Miles sare, cu capul înainte, direct în mijlocul piscinei. Fac un pas și picioarele îmi sunt înghițite de căldura apei, așa că intru repede și cu restul corpului. Mă îndrept spre mijlocul piscinei, mă apropii de margine și îmi sprijin brațele de bordura din beton, ca să admir orașul.

Miles înoată în spatele meu și mă prinde, ca într-o cușca, lipindu-și pieptul de spatele meu și așezându-și brațele de o parte și de alta a mea. Își odihnește capul pe al meu și ne delectăm, amândoi, cu priveliștea.

— E frumos, șoptesc.

El tace.

Privim tăcuți orașul, preț de o mică eternitate. Din când în când, ia apă în mâini și mi-o toarnă peste umeri, ca să mă încălzească.

— Ai locuit mereu în San Francisco? îl întreb.

Mă întorc și mă sprijin cu spatele de margine și cu fața spre el. Își menține brațele de o parte și de alta a corpului meu și dă din cap.

— Aproape, îmi răspunde, încă privind orașul, peste umărul meu.

Vreau să îl întreb unde, dar nu o fac. Pot să-mi dau seama, din limbajul lui corporal, că nu vrea să vorbească despre asta. Niciodată nu vrea să vorbească despre el.

— Ești singur la părinți? îl mai întreb, testând terenul, să văd ce pot să obțin. Ai frați sau surori?

Acum, mă privește în ochi. Își strânge buzele într-o linie încordată, agitată.

— Ce faci, Tate?

Nu o spune într-un mod nepoliticos, dar o asemenea întrebare nu are cum să sune altfel.

— Doar încerc să fac conversație, mă disculp, cu o voce calmă și ușor ofensată.

— Pot să mă gândesc la o mulțime de lucruri despre care aș prefera să vorbesc, mai mult decât despre mine.

Dar eu nu vreau să vorbim decât despre tine, Miles.

Încuviințez din cap și înțeleg că, deși, teoretic, nu-i încalc regulile, sunt la limită. Și nu se simte bine cu asta.

Mă răsucesc, din nou, cu fața spre margine. El rămâne în aceeași poziție, lipit de mine, dar, acum, e diferit. E rigid. În alertă. Defensiv.

Nu știi nimic despre el. Nu știi absolut nimic despre familia lui, când deja a făcut cunoștință cu a mea. Nu știi nimic despre trecutul lui, când el deja a dormit pe patul meu, din copilărie. Nu știi care dintre subiectele abordate sau care dintre acțiunile mele îl fac să se închidă în el, când eu nu-i ascund nimic.

Mă vede exact așa cum sunt.

Eu nu îl văd *deloc*.

Ridic repede mâna și îmi șterg o lacrimă, care, nu știi cum, a reușit să mi se prelingă pe obraz. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă vadă plângând. Oricât de conștientă aș fi că am depășit de mult pragul de implicare ce îmi permitea să consider toate astea sex fără obligații, sunt, de asemenea, prea implicată ca să mă pot opri. Sunt îngrozită că aș putea să-l pierd pentru totdeauna, așa că mă vând ieftin și accept orice îmi oferă, chiar dacă merit mai mult.

Miles îmi pune o mână pe umăr și mă întoarce ca fața spre el. Când, în loc să mă uit la el, prefer să studiez apa, îmi pune un deget sub bărbie și mă forțează să-l privesc în ochi. Îi permit să-mi ridice fața, dar nu mă uit la el, ci undeva în sus, spre dreapta, încercând să îmi alung lacrimile.

— Îmi pare rău.

Nu știi pentru ce își cere scuze. Nu știi nici măcar dacă *el* știe pentru ce își cere scuze. Dar amândoi știm că lacrimile mele au de a face cu el, așadar, cel mai probabil, își cere scuze doar pentru asta. Pentru că știe că nu este în stare să-mi ofere ceea ce vreau.

Îmi eliberează bărbia și mă strânge la piept. Îmi apăs urechea peste inima lui, iar el își sprijină bărbia pe creștetul meu.

— Crezi că ar trebui să ne oprim? mă întreabă, încet.

Vocea lui e plină de teamă, de parcă ar spera ca răspunsul meu să fie nu, dar, totuși, se simte obligat să mă întrebe.

— Nu, șoptesc.

Oftează adânc. Pare să fie un oftat de ușurare, dar nu sunt sigură.

— Dacă te întreb ceva, poți să-mi răspunzi sincer?

Ridic din umeri, pentru că sub nicio formă nu vreau să-i spun da, înainte să-i aud întrebarea.

— Continui să faci asta cu mine deoarece crezi că o să mă răzgândesc? Deoarece crezi că există vreo șansă, oricât de mică, să mă îndrăgostesc de tine?

Acesta este singurul motiv pentru care încă fac asta, Miles.

Totuși, nu-i răspund cu voce tare. Nu-i zic nimic.

— Pentru că *nu pot*, Tate. Eu doar...

Vocea i se stinge și tace. Îi analizez cuvintele și faptul că a spus că *nu poate* nu că *nu vrea*. Vreau să îl întreb de ce nu poate. E speriat? Nu sunt potrivită pentru el? Îi este frică să nu-mi frângă inima? Dar nu-l întreb, pentru că niciunul dintre răspunsurile la aceste întrebări nu m-ar putea liniști. Niciunul dintre aceste scenarii nu este un motiv suficient de puternic să-i refuzi inimii orice șansă la fericire.

De aceea nu-l întreb, deoarece simt că, poate, încă nu sunt pregătită să aflu adevărul. Poate că subestimez orice s-ar fi întâmplat ca să îl facă așa. Pentru că, în mod sigur, *ceva* s-a întâmplat. Ceva ce, probabil, nu aș reuși să înțeleg, chiar dacă aș afla ce este. Ceva ce i-a furat sufletul, așa cum a zis Cap.

Brațele lui mă strâng mai tare și modul în care mă ține este grăitor. E mai mult decât o strângere în brațe. Mai mult decât o îmbrățișare. Mă strânge la piept, ca și cum s-ar teme că m-aș îneca, dacă mi-ar da drumul.

— Tate, șoptește. Știu că o să-mi pară rău pentru aceste cuvinte, dar vreau să le auzi.

Se îndepărtează, numai cât să permită buzelor lui să-mi sărute părul, apoi mă strânge, din nou, cu putere.

— Dacă aș fi capabil să iubesc pe cineva... te-aș iubi pe tine.

La auzul cuvintelor lui, inima mea se umple de crăpături și simt cum speranța se strecoară printre ele, după care dispare, imediat.

— Dar nu sunt capabil. Deci, dacă e prea greu...

— Nu e, îl întrerup, făcând tot ce îmi stă în putere pentru a-l împiedica să termine tot ce e între noi.

Găsesc, cumva, puterea de a-l privi în ochi și de a-i spune cea mai bună minciună din toată viața mea.

— Îmi place asta, exact așa cum e.

Știe că mint. Îi văd îndoiala în ochii îngrijorați, dar, cu toate astea, încuviințează din cap. Încerc să-l fac să se gândească la altceva, înainte să vadă ce simt cu adevărat. Îmi înfășor brațele strâns în jurul gâtului său, dar își îndreaptă atenția spre ușa care tocmai se deschide. Mă uit și eu și îl văd pe Cap, târându-și lent picioarele, pe puntea acoperișului. Se îndreaptă spre întrerupătorul de pe zid și închide jeturile căzii cu hidromasaj. Apoi pleacă, încet, spre ușă, dar nu înainte să ne observe, cu colțul ochiului. Se întoarce, să ne vadă în întregime, de la aproximativ un metru și jumătate.

— Tu ești, Tate? întreabă, privind chiorâș.

— Da, eu, îi răspund, din aceeași poziție, cu Miles.

— Hmm, începe Cap, măsurându-ne cu privirea. V-a mai spus cineva că vă stă foarte bine împreună?

Tresar, știind că nu este cel mai bun moment ca Miles să audă asta, mai ales după conversația incomodă, pe care tocmai am avut-o. De asemenea, știu ce vrea Cap să tacă.

— O să stingem lumina când plecăm, Cap, îi spune Miles, ignorându-i întrebarea și deviind conversația.

Cap își îngustează ochii la el, clatină cu dezamăgire din cap și începe să se retragă, din nou, spre ușa.

— Oricum, era o întrebare retorică, bombănește el.

Își duce mâna la frunte și salută aerul din fața lui.

— Noapte bună, Tate, spune, mai tare.

— Noapte bună, Cap,

Îl urmărim cu privirea până când ușa se închide în urma lui. Îmi retrag mâinile din jurul gâtului lui Miles și îl împing ușor în piept, până când se îndepărtează cu un pas și îmi face loc să trec pe lângă el. Înot înapoi, spre celălalt capăt al piscinei.

— De ce ești, mereu, așa de nepoliticos cu el? îl întreb.

Miles se lasă în apă, depărtându-și brațele în fața lui și împingând în zidul din spate. Înoată spre mine și văd cum ochii îi rămân concentrați asupra mea. Înot cu spatele, până ajung la peretele opus al piscinei. Continuă să vină spre mine. Aproape ne ciocnim, dar se oprește și se agață cu brațele de capătul bazinului, de-o parte și de alta a capului meu trimițându-mi valuri spre piept.

— Nu sunt nepoliticos cu el.

Buzele lui îmi ating gâtul și îl sărută ușor, croindu-și un drum chinuitor de lent, în sus, până la ureche.

— Numai că nu-mi place să răspund la întrebări.

Cred că asta am lămurit-o deja.

Îmi dau capul în spate câțiva centimetri, ca să-i văd fața. Încerc să mă concentrez asupra ochilor lui, dar are picături de apă pe buze și mi-e greu să nu mă holbez.

— Oricum, e un bătrân. Nu ar trebui să fii nepoliticos cu bătrânii. Și e al naibii de amuzant, dacă ajungi să îl cunoști.

Miles râde puțin.

— Îl place, huh?

Pare amuzat. Dau aprobator din cap.

— Da. Îl plac foarte mult. Uneori, îl plac mai mult decât te plac pe tine.

Acum râde cu poftă și se apleacă din nou, depunându-mi un sărut pe obraz. Mâna i se modelează după forma cefei mele și ochii îi coboară spre gura mea.

— Îmi place că îl placi, îmi spune, ridicându-și, încă o dată, ochii spre ai mei. N-o să mai fiu nepoliticos cu el, îți promit.

Îmi mușc buza, ca să nu-și dea seama cât de mult vreau să zâmbesc, pentru faptul că tocmai mi-a făcut o promisiune. E o promisiune simplă. Dar mă face să mă simt mai bine.

Mâna îi urcă spre maxilarul meu și îmi atinge buza, cu degetul mare. Mi-o trage dintre dinți.

— Ce ți-am spus, să nu te mai oprești din zâmbit?

Îmi ia buza între dinții lui și o mușcă ușor, apoi îi dă drumul.

Temperatura din piscină pare să se fi ridicat cu vreo cinci grade.

Gura lui îmi atinge gâtul și depune un geamăt puternic, pe pielea mea. Îmi las capul pe spate și îl sprijin de marginea piscinei, în timp ce el continuă să mă sărute, din ce în ce mai jos.

— Nu mai vreau să înot, mă amunță, revenind cu buzele de la baza gâtului, la gură.

— Păi, atunci, ce vrei? îl întreb, cu vocea o șoptă pierdută.

— Pe tine, declară, fără ezitare. În dușul meu. Pe la spate.

Înghit în sec și stomacul mi se strânge ghem.

— Uau! Foarte explicit.

— Și pe pat, continuă el. Cu tine deasupra, încă udă, de la duș.

Inspir adânc și, când expir, amândoi putem auzi tremurul.

— Ok, încerc să articulez, dar gura lui e din nou peste a mea, înainte să-mi termin cuvântul.

Și, din nou, o conversație care ar fi trebuit să-mi deschidă ochii este dată la o parte, pentru a face loc singurului lucru pe care vrea să mi-l ofere.

capitolul treizeci

MILES

Cu șase ani în urmă

Mergem în tăccre spre o zonă de așteptare goală. Tata se așază primul, iar eu ocup, cu ezitare, un loc din fața lui.

Îi aștept mărturisirea, dar el nu știe că nu am nevoie de ea. Știu despre relația lui cu Lisa. Știu de cât timp durează.

— Mama ta și cu mine...

Se uită la podea.

Nici măcar nu poate să mă privească în ochi.

— Am hotărât să ne despărțim, când aveai șaisprezece ani. Însă, la cât de mult eram plecat, a fost mult mai bine, din punct de vedere financiar, să așteptăm până la absolvirea ta și apoi să începem procedurile de divorț, așa că asta am decis să facem.

De când aveam șaisprezece ani?

Atunci s-a îmbolnăvit ea, când aveam șaisprezece ani.

— Eram despărțiți de aproape un an, când am cunoscut-o pe Lisa.

Se uită la mine, acum. E sincer.

— Când a aflat că e bolnavă, am făcut ceea ce trebuia, Miles. Era mama ta și nu am putut să o părăsesc atunci când avea cea mai mare nevoie de mine.

Mă doare în piept.

— Știu că ai pus lucrurile cap la cap, continuă el. Știu că ți-ai dat seama. Știu că m-ai urât, crezând că am avut o aventură, în timp ce ea era bolnavă, și mi-a fost greu să te las să crezi asta.

— Atunci, de ce ai făcut-o? îl întreb. De ce m-ai lăsat să cred asta?

Se uită, din nou, la podea.

— Nu știu. Am crezut că, poate, există o șansă ca tu să nu-ți dai seama că mă întâlnesc cu Lisa de mai mult timp decât ți-am dat de înțeles, așa că am crezut că ți-aș face mai mult rău decât bine, aducând vorba despre asta. Nu mi-a plăcut gândul de a-ți spune că mariajul meu cu mama ta a eșuat. Nu am vrut să crezi că a murit nefericită.

— Nu a murit nefericită, îl liniștesc. Ai fost acolo pentru ea, tată. Amândoi am fost.

Apreciază că îi spun asta, pentru că știe că este adevărat.

Mama a fost fericită cu viața ei.

Fericită cu mine.

Mă face să mă întreb dacă ar fi dezamăgită acum, dacă ar vedea cum s-au schimbat lucrurile.

— Ar fi mândră de tine, Miles, îmi spune tata. De felul în care te-ai descurcat.

Îl îmbrățișez.

Aveam nevoie să aud asta, mai mult decât credeam.

capitolul treizeci și unu

TATE

Încerc să îl ascult pe Corbin, trăncănind despre conversația pe care a avut-o cu mama, dar singurul lucru la care mă pot gândi este că Miles trebuie să ajungă acasă, în orice moment. Au trecut zece zile de când a plecat și e cea mai lungă perioadă în care nu ne-am văzut, după săptămânile în care nu ne-am vorbit.

— I-ai spus lui Miles? Întreabă Corbin.

— Ce să-i spun?

Corbin se întoarce cu fața spre mine.

— Că te muți.

Arată spre mănuașa de bucătărie, de lângă mine.

Îi arunc mănuașa și clatin din cap.

— N-am mai vorbit cu el de săptămâna trecută. O să-i spun, probabil, în seara asta.

Sincer, toată săptămâna am vrut să-i spun că mi-am găsit apartament, dar asta ar fi însemnat să-l sun sau să-i trimit un mesaj, două lucruri pe care noi nu le facem. Nu ne trimitem mesaje decât când suntem amândoi acasă. Cred că procedăm așa pentru că ne ajută să păstrăm limitele pe care mi le-am impus.

Oricum, nu e ca și cum mutarea ar fi o cine știe ce schimbare. Mă mut la câteva străzi distanță. Am găsit un apartament care e mai aproape atât de serviciu, cât și de școală. Nu e într-o clădire ultramodernă, din centru, dar îmi place.

Totuși, mă întreb cum va schimba asta situația dintre mine și Miles. Cred că asta este unul din motivele pentru care nu i-am spus că vreau să-mi găsesc propriul apartament. În mintea

mea, se ascunde spaima că dacă nu mai locuiesc vizavi de el, toată treaba asta o să i se pară prea incomodă și va opri, pur și simplu, ceea ce se petrece între noi.

Corbin și cu mine ridicăm privirea, imediat ce ușa apartamentului se deschide și în ea se aude un ușor ciocănit. Îi arunc lui Corbin o privire fugară, iar el își dă ochii peste cap.

Încă se adaptează.

Miles pășește în bucătărie și văd un zâmbet, care vrea să-i apară pe buze, când mă vede, dar și-l oprește, când dă cu ochii de Corbin.

— Ce gătești? îl întreabă Miles.

Se sprijină de perete și își încrucișează brațele la piept, dar ochii i se plimbă pe picioarele mele. Fac o pauză, când observă că port o fustă, iar el zâmbește în direcția mea. Din fericire, Corbin încă se uită spre aragaz.

— Cina, răspunde Corbin, scurt și la obiect.

Îi ia ceva să se adapteze.

Miles se uită, din nou, spre mine și rămâne tăcut, pentru câteva secunde.

— Bună, Tate, îmi spune.

Zâmbesc.

— Bună!

— Cum au mers examenele din presesiune?

Ochii lui sunt peste tot, numai pe fața mea nu.

— În regulă, îi răspund.

Murmură un *arăți bine*.

Zâmbesc și îmi doresc mai mult decât orice altceva ca fratele meu să nu fi fost acum, aici, pentru că încerc din răspuțeri să nu îmi arunc brațele în jurul lui Miles și să-l sărut de nu mai pot.

Corbin știe de ce e Miles aici. Miles și cu mine doar încercăm respectăm faptul că lui Corbin încă nu-i place ce se întâmplă între noi, așa că păstrăm distanța.

Miles își mușcă obrazul și își face de lucru cu mânecele cămășii, în timp ce mă privește. În bucătărie se așterne liniștea, iar Corbin tot nu îl bagă în seamă. Miles pare să fie pe punctul de a răbufni.

— Fir-ar! începe, traversând bucătăria și repezindu-se spre mine.

Ămi ia fața în mâini și mă sărută, lung și apăsător, în fața lui Corbin.

Mă sărută.

În fața lui Corbin.

Nu despica firul în patru, Tate!

Mă apucă de mâini și mă trage afară din bucătărie. Din câte știu, Corbin încă se uită la aragaz, încercând din răspuțeri să ne ignore.

Încă se adaptează.

Ajungem în sufragerie și Miles își dezlipește gura de a mea.

— Toată ziua, n-am fost în stare să mă gândesc la nimic altceva, îmi mărturisește. Deloc.

— Nici eu.

Mă trage de mână, spre ușa de la intrare. Îl urmez. O deschide, merge spre apartamentul lui, își scoate cheia din buzunar. Bagajul lui e încă afară, pe hol.

— Ce cauți bagajul tău aici?

Miles împinge ușa apartamentului.

— Nu am ajuns încă acasă, îmi explică.

Se răsuțește și își ridică lucrurile, apoi îmi deschide ușa.

— Ai venit întâi la mine?

Aprobă din cap, apoi își aruncă geanta de mână pe canapea și împinge geamantanul lângă perete.

— Mda, îmi spune.

Mă prinde de mână și mă trage spre el.

— Ți-am spus, Tate. Nu m-am gândit la nimic altceva.

Zâmbește și își coboară capul, să mă sărute.

Chicotesc.

— Vaaai, ți-a fost dor de mine, îl tachinez.

Se trage înapoi. I se încordează tot corpul, de parcă tocmai i-aș fi mărturisit că îl iubesc.

— Relaxează-te, îi spun. Ai voie să-mi duci dorul, Miles. Asta nu-ți încalcă regulile.

Face câțiva pași în spate.

— Ți-e sete? mă întrebă, schimbând subiectul, ca de obicei.

Se întoarce și se îndreaptă spre bucătărie, dar s-a schimbat cu totul. Comportamentul, zâmbetul, entuziasmul de a mă vedea, după zece zile de absență.

Stau în sufragerie și văd cum totul se prăbușește.

Realitatea îmi dă o palmă, dar mă simt de parcă tocmai m-ar fi lovit un meteorit.

Omul ăsta nu e în stare nici măcar să accepte că i-a fost dor de mine.

Am trăit cu speranța că, dacă am suficientă răbdare cu el, în cele din urmă, va reuși să-și înfrângă toate reținerile. Timp de câteva luni bune, am presupus că, poate, îi vine greu să accepte modul în care lucrurile au evoluat între noi și că are nevoie de timp, dar, acum, mi-e clar. Nu e vina lui.

E vina *mea*.

Eu sunt ceea care nu poate să accepte cum stau lucrurile între noi.

— Te simți bine? mă întreabă Miles, din bucătărie.

Iese din spațiul obstrucționat de dulapuri, pentru a mă vedea. Așteaptă să îi răspund, dar nu pot.

— Ți-a fost dor de mine, Miles?

Și se ridică din nou armura, ca să-l protejeze. Își ferește privirea și se întoarce în bucătărie.

— Noi nu ne spunem lucruri de genul ăsta, Tate, îmi răspunde răspicat.

Răceala e din nou în vocea lui.

El chiar vorbește serios?

— Nu?

Fac câțiva pași, spre bucătărie.

— Miles. E o frază obișnuită. Nu presupune niciun fel de angajament. Nici măcar nu înseamnă iubire. Prietenii o spun prietenilor.

Se sprijină de barul din bucătărie și mă privește cu calm.

— Dar noi nu am fost niciodată prieteni. Și nu vreau să încalc singura ta regulă și să-ți dau speranțe deșarte, așa că nu o spun.

Nu pot explica ce mi se întâmplă, pentru că nu știu. Dar mă simt de parcă toate lucrurile pe care le-a spus sau le-a făcut, și m-au durut, mă străpung în același timp. Vreau să urlu la el. Vreau să îl urăsc. Vreau să știu ce dracu' i s-a putut întâmpla, care să-l aducă în stare să-mi spună lucruri care mă rănesc mai mult decât m-a rănit oricare alt cuvânt, vreodată.

M-am săturat să calc apa!

M-am săturat să mă comport ca și cum nu m-ar distruge dorința de a ști totul despre el!

M-am săturat să pretind că nu este peste tot! Că nu este totul! Că nu este *singurul!*

— Ce ți-a făcut acea femeie? șoptesc.

— Nu face asta, îmi răspunde.

Cuvintele sunt o avertizare. O amenințare.

M-am săturat atât de mult să-i văd durerea din ochi și să nu știu motivul din spatele ei! M-am săturat să nu știu care sunt cuvintele pe care nu am voie să le folosesc în preajma lui!

— Spune-mi.

Își ferește privirea.

— Du-te acasă, Tate.

Îmi întoarce spatele și strânge marginea blatului din bucătărie, lăsându-și capul să-i cadă între umeri.

— Să ți-o trag!

Mă răsucesc pe călcâie și ies din bucătărie. Când ajung în sufragerie, îl aud venind după mine, așa că mă grăbesc. Ajung la ușa de la intrare și o deschid, dar palmele lui se lovesc de ea, chiar deasupra capului meu, și o închid.

Strâng puternic din ochi, pregătindu-mă să aud cuvintele care mă vor sfâșia complet, pentru că n-am nicio îndoială că așa va fi.

Are fața lângă urechea mea și pieptul lipit de spatele meu.

— Asta am făcut, Tate. *Ne-am tras-o*. Ți-am spus-o clar, din prima zi.

Pufnesc în răs, pentru că nu știu ce altceva să fac. Mă întorc și mă uit în sus, la el. Nu face niciun pas în spate și, în acest moment, e mult mai intimidant decât l-am văzut, vreodată.

— Crezi că mi-ai spus-o clar? îl întreb. Spui numai prostii, Miles!

Tot nu se mișcă, dar maxilarul i se încordează.

— Cum adică nu ți-am spus-o clar? Două reguli. N-avea cum să fie mai clar de-atât.

Râd, neputând să-mi cred urechilor, apoi vărs tot ce mă apasă pe inimă, în același timp.

— E o diferență imensă între a i-o trage cuiva și a face dragoste. Nu mi-ai mai tras-o de mai bine de o lună. De fiecare dată când ești în mine, faci dragoste cu mine. Simt asta, după felul în care mă privești. Îmi duci dorul, atunci când nu suntem împreună. Te gândești tot timpul la mine. Nu poți aștepta zece secunde, să intri în propriul apartament, înainte să vii să mă vezi. Așadar, să nu care cumva să îndrăznești să-mi spui că mi-ai spus-o clar din prima zi, pentru că ești cel mai obtuz om pe care l-am întâlnit în viața mea!

Respir.

Parcă respir pentru prima dată, după mai bine de o lună.

Poate să facă orice vrea cu toate astea. S-a terminat cu încercările.

Expiră calm, controlat și face câțiva pași în spate. Tresare și se întoarce cu spatele, ca și cum nu ar vrea să-i citesc pe față emoțiile, care, evident, sunt prezente undeva, adânc, în sufletul lui. Palmele îi strâng ceafa, cu putere și rămâne în această poziție un minut întreg, fără să se miște. Începe să expire calm, o dată, de două ori, de parcă ar face tot ce îi stă în puteri pentru a se aduna și a nu izbucni în plâns. Când îmi dau seama ce se întâmplă, inima începe să mă doară. Este sfâșiat, cu totul.

— Dumnezeu, șoptește, cu vocea plină de durere. Ce ți-am făcut, Tate!

Merge cu spatele înspre perete și se prăbușește pe el, apoi alunecă pe podea. Genunchii i se ridică și își sprijină coatele pe ei, acoperindu-și fața cu palmele. Umerii încep să-i tremure și nu scoate niciun sunet.

Plânge.

Miles Archer plânge.

Este același plânset sfâșietor din noaptea în care l-am întâlnit.

Acest bărbat în toată firea, acest zid din beton armat se prăbușește complet, chiar în fața mea.

— Miles, șoptesc.

Vocea mea e mică, în comparație cu tăcerea lui imensă. Mă apropii și îngenunchez în fața lui. Îmi înfășor brațele în jurul umerilor lui și îmi aplec capul lângă al lui.

Nu-l mai întreb ce s-a întâmplat, pentru că mi-e groază să afla.

capitolul treizeci și doi

MILES

Cu șase ani în urmă

Lisa îl iubește pe Clayton.

Tata îl iubește pe Clayton.

Clayton reunește familiile.

Este deja eroul meu, deși are numai două zile.

La puțin timp după ce tata și Lisa pleacă, vine Ian. Spune că nu vrea să-l țină în brațe pe Clayton, dar Rachel îl convinge. Nu se simte în largul lui, pentru că nu a mai ținut, niciodată, un bebeluș în brațe, dar îl ține.

— Slavă Cerului că seamănă cu Rachel! spune Ian.

Sunt de acord cu el.

Ian o întreabă pe Rachel dacă i-am povestit vreodată ce i-am spus lui, după ce am întâlnit-o.

Nu știu la ce se referă.

Ian râde.

— După ce te-a condus la oră, în prima zi, ți-a făcut o poză, din banca lui, îi povestește Ian. Mi-a trimis-o și mi-a scris:

“Ea e viitoarea mamă a copiilor mei.”

Rachel se uită la mine.

Ridic din umeri.

Sunt stânjenit.

Rachel adoră că i-am spus asta lui Ian. Mă bucur că Ian i-a spus. Doctorul vine și ne anunță că putem pleca acasă, chiar acum.

Ian mă ajută să duc totul în mașină și o aduc în fața ușii spitalului. Înainte să urc în camera lui Rachel, Ian mă atinge pe umăr. Mă întorc spre el.

Mi se pare că vrea să mă felicite, dar, în loc de asta, mă
îmbrățișează.

Este ciudat, dar nu este. Îmi place că e mândru de mine.

Mă face să mă simt bine. Ca și cum fac totul corect.

Ian pleacă.

Plecăm și noi. Eu, Rachel și Clayton.

Familia mea.

O vreau pe Rachel pe scaunul din dreapta, lângă mine, dar ador
că merge în spate, cu el. Ador cât de mult îl iubeste. Ador că
sunt atras și mai mult de ea, acum, când a devenit mamă. Vreau
să o sărut. Vreau să-i mai spun o dată că o iubesc, dar cred că îi
spun de mult prea multe ori. Nu vreau să se sature să o audă.

— Îți mulțumesc pentru acest copil, îmi spune, de pe bancheta
din spate. E frumos.

Râd.

— Tu ai făcut partea frumoasă, Rachel. De la mine nu a luat
decât ouăle.

Râde. Râde cu poftă.

— O, Dumnezeule, știi! îmi spune. Sunt așa de mari!

Râdem amândoi de ouăle mari ale fiului nostru.

Ea oftează.

— Odihnește-te, o îndemn. N-ai dormit de două zile.

O văd zâmbind, în oglinda retrovizoare.

— Dar nu pot să mă opresc din a-l privi.

Eu nu pot să mă opresc din a te privi pe tine, Rachel.

Dar mă opresc, pentru că traficul de pe șosea e mai luminos
decât ar trebui să fie.

Mâinile mi se strâng pe volan.

Prea luminos.

Am auzit mereu că, înainte să mori, toată viața îți trece prin fața
ochilor.

Într-un fel, e adevărat.

Însă, nu vine în ordine sau măcar în amintiri întâmplătoare.

Numai o singură imagine se

FIXEAZĂ

în mintea ta și devine *tot* ce simți și *tot* ce vezi.

Nu-ți trece viața *în sine* prin fața ochilor.

Ceea ce vezi sunt persoanele care *reprezintă* viața ta.

Rachel și Clayton.

Nu-i văd decât pe ei doi, *toată viața mea*, trecându-mi prin fața
ochilor.

Sunetul devine totul.

Totul.

Înăuntrul meu, în afara mea, prin mine, sub mine, peste mine.

RACHEL, RACHEL, **RACHEL.**

Nu o găsesc.

CLAYTON, CLAYTON, **CLAYTON.**

Sunt ud. E frig. Capul mă doare. Brațele mă dor.

Nu pot s-o văd, nu pot s-o văd, nu pot s-o văd, nu pot s-o văd.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

LINIȘTE ASURZITOARE.

— Miles!

Deschid ochii.

E ud, e ud, apă peste tot, e ud.

E apă în mașină.

Îmi desfac centura de siguranță și mă duc spre ea. Are mâinile
scaunul copilului.

— Miles, ajută-mă! E blocat!

Încerc, încerc, din nou.

Dar și ea trebuie să iasă.

Și ea trebuie să iasă.

Lovesc geamul cu piciorul și îl sparg. Am văzut asta într-un film, cândva.

Asigură-te că există o cale de ieșire, înainte să se lase prea multă presiune pe ferestre.

— Rachel, ieși! Îl iau eu!

Îmi spune că nu. Încearcă întruna să-l scoată.

Îl iau eu, Rachel.

Nu poate să iasă. Are centura blocată. E prea strânsă.

Dau drumul scaunului și mă întind spre centura ei.

Măinile îmi sunt sub apă, când o găsesc.

Mă lovește peste mâini și încearcă să mă împingă la o parte.

— Scoate-l mai întâi pe el! Țipă. Scoate-l mai întâi pe ei!

Nu pot.

Sunt amândoi blocați.

Ești blocată, Rachel.

Dumnezeule!

Mi-e încă.

Lui Rachel îi e fiică.

E apă peste tot. Nu mai pot să-l văd.

Nu o mai văd nici pe ea.

Pe el nu îl mai aud.

Mă întind, din nou, la centura ei.

O desfac.

O prind de mâini. Geamul ei nu e spart.

Al meu e.

O trag în fața. Se luptă cu mine.

Ea se luptă cu mine.

Nu se mai luptă.

Luptă-te cu mine, Rachel!

Luptă-te!

Mișcă-te!

Cineva se întinde prin fereastră.

— Dă-mi mâna ei! îl aud strigând.

Acum, apa intră prin fereastra mea.

Întreaga banchetă din spate e în apă.

Totul este apă.

Îi dau mâna lui Rachel. Mă ajută să o scot afară.

Totul este apă.

Încerc să-l găsesc.

Nu pot să respir.

Încerc să-l găsesc.

Nu pot să respir.

Încerc să-l salvez.

Vreau să fiu eroul lui.

Nu pot să respir.

Așa că mă opresc.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

Liniște.

URLET ASURZITOR.

Îmi acopăr urechile cu palmele.

Îmi acopăr inima cu o armură.

Tușesc, până când pot să respir, din nou.
Deschid ochii. *Suntem într-o barcă.*
Mă uit în jur. *Suntem pe un lac.*
Îmi aduc mâna la gură.
Mâna mea e roșie.
Acoperită cu sânge la fel de roșu ca părul lui Rachel.
Rachel.
O găsesc pe Rachel.
Clayton.
Nu-l găsesc pe Clayton.
Împing în mâni și mă mișc spre marginea bărcii.
Trebuie să îl găsesc.
Cineva mă oprește. Cineva mă trage înapoi.
Cineva nu mă lasă.
Cineva îmi spune că e prea târziu,
Cineva îmi spune că îi pare rău.
Cineva îmi spune că nu putem ajunge la el.
Cineva îmi spune că am căzut de pe pod, după impact.
Cineva îmi spune că îi pare *foarte* rău.
Mă mișc spre Rachel.
Încerc să o iau în brațe, dar nu mă lasă. Țipă.
Suspină. PLÂNGE. JELEȘTE.
Mă lovește cu mâinile.
Mă lovește cu picioarele.
Spune că trebuia să-l salvez pe el, în locul ei.
Dar am încercat să vă salvez pe amândoi, Rachel.
— Trebuia să-l salvezi pe *el*, Miles! plânge ea.
Trebuia să-l salvezi pe *el*.
Trebuia să-l salvezi pe *el*.
Trebuia să-l salvezi pe *EL*.

Suspină. PLÂNGE. JELEȘTE.

O iau în brațe, oricum.

O las să mă lovească.

O las să mă urască.

Rachel mă urăște.

O iau în brațe, oricum.

Rachel plânge, dar e tăcută. Plânge atât de tare, încât gâtul ei nu poate să emită niciun sunet. Corpul ei plânge, dar vocea ei nu.

Distrusă.

Distrusă.

DISTRUSĂ.

Plâng cu ea. Plâng, și plâng, și plâng, și plâng, și plângem, și plângem, și plângem.

Distrusă.

Acum, apa este totul.

Mă uit la Rachel. *Văd numai apă.*

Închid ochii. *Văd numai apă.*

Mă uit la cer. *Văd numai apă.*

Doare atât de tare! N-am știut niciodată că o inimă poate susține greutatea întregii lumi.

Nu-i mai fac viața lui Rachel mai bună.

Te-am distrus, Rachel.

Familia mea.

Eu, tu și Clayton.

DISTRUȘI.

Nu mă mai poți iubi, după toate astea, Rachel.

capitolul treizeci și trei

TATE

Mâinile mele îl ating, îl mângâie pe spate, îi trec prin păr. Plânge, și singurul lucru pe care pot să-l fac este să-i spun că nu contează. Vreau să-i spun să uite tot ce i-am zis în seara asta. Vreau să fac tot ce îmi stă în putință să-i fac durerea să dispară, pentru că, orice s-ar fi întâmplat, nu ar trebui să mai conteze. Orice s-ar fi întâmplat, nimeni nu merită să simtă ceea ce simte el, acum.

Îi dau la o parte mâinile de pe față și mă urc în poala lui. Îi prind chipul în palme și îl ridic spre mine. Își ține ochii închiși.

— Nu trebuie să știi, Miles.

Mă înlănțuie cu brațele și își îngroapă fața în pieptul meu. Respirația lui sacadată se accelerează, în încercarea de a-și suprima emoțiile. Îi înconjoară capul cu brațele și îl sărut pe păr, apoi continui să îl sărut pe frunte, până când se trage înapoi și se uită la mine.

Nicio armură din lume și niciun zid, oricât de gros ar fi, nu poate ascunde dezastrul din privirea lui. Este atât de evident și atât de puternic, încât trebuie să-mi țin respirația, pentru a nu izbucni în plâns alături de el.

Ce s-a întâmplat cu tine, Miles?

— Nu trebuie să știi, îi repet, clătinând din cap.

Mâinile lui mi se mută la ceafă și își lipește gura de a mea, puternic și dureros. Se mișcă în față, până când ajung cu spatele pe podea. Îmi scoate tricoul și mă sărută atât de disperat, de furios, umplându-mi gura cu gustul lacrimilor lui.

O să fac tot ce vrea să fac, numai să nu-l mai văd suferind așa cum suferă acum.

Îmi strecoară mâna sub fustă și începe să-mi scoată lenjeria, în același moment în care eu îmi bag degetele mari prin găicile blugilor lui și îi trag în jos. Lenjeria îmi ajunge la glezne și o arunc pe jos, în timp ce el îmi prinde ambele mâini și mi le ridică deasupra capului, lipindu-le de podea.

Își sprijină fruntea de a mea, dar nu mă sărută. Închide ochii, dar eu rămân cu ei deschiși. Nu mai pierde timpul și se strecoară între picioarele mele, desfăcându-le mai tare. Își mută fruntea pe o parte a capului meu, apoi împinge, încet, în mine. Când a intrat complet, expiră, eliberându-se de o parte din durere. Îndepărtându-și din minte oroarea prin care a trecut.

Iese, apoi intră iar, de data asta cu toată puterea.

Doare.

Dă-mi durerea ta, Miles.

— Dumnezeule, Rachel, șoptește.

Dumnezeule, Rachel...

Rachel, Rachel, Rachel.

Cuvântul mi se repetă în minte.

Dumnezeule.

Rachel.

Îmi întorc capul într-o parte. Este cea mai puternică durere pe care am simțit-o. Cea mai sfâșietoare.

Corpul i se oprește imediat, când își dă seama ce-a spus. Singurul lucru care se mai mișcă între noi sunt lacrimile ce mi se revarsă din ochi.

— Tate, îmi șoptește, sfărâmând liniștea dintre noi. Tate, îmi pare foarte rău.

Clatin din cap, dar lacrimile nu se opresc. Undeva, adânc, în sufletul meu, simt cum ceva se întărește. Ceva ce, cândva, a fost

lichid, acum îngheață și asta e momentul în care știu că mi-a ajuns.

Numele ăla.

A spus totul. Eu n-o să am niciodată trecutul lui, pentru că îi aparține *ei*.

N-o să am niciodată viitorul lui, pentru că refuză să-l dea oricărei alte persoane care nu este ea.

Și n-o să știu niciodată de ce, pentru că el n-o să-mi spună niciodată.

Începe să iasă din mine, dar îmi strâng picioarele în jurul lui. Oftează adânc, lângă obrazul meu.

— Jur pe ce am mai sfânt, Tate. Nu mă gândeam la...

— Oprește-te, îi șoptesc.

Nu vreau să-l aud cum se apără pentru ce s-a întâmplat.

— Termină și atât, Miles.

Se ridică și mă privește. Văd regretul, limpede ca lumina zilei, ascunzându-se în valul de lacrimi proaspete. Nu știu dacă e din cauza cuvintelor mele, care tocmai l-au sfâșiat, din nou, sau a faptului că amândoi suntem conștienți că asta este sfârșitul, dar inima lui pare să se frângă, încă o dată.

Dacă așa ceva mai e posibil.

O lacrimă îi cade din ochi și ajunge pe obrazul meu. O simt alunecând și combinându-se cu ale mele.

Tot ce vreau este să se sfârșească.

Îl apuc de ceafă și îmi lipesc gura de a lui. Nu se mai mișcă în mine, așa că îmi arcuiesc spatele și îmi lipesc șoldurile, mai tare, de el. Geme în gura mea și împinge o dată, apoi se oprește, din nou.

— Tate, îmi șoptește pe buze.

— Termină și atât, Miles, îi spun, printre lacrimi. Termină și atât.

Îmi cuprinde obrazul cu palma și îmi sărută urehea. Plângem amândoi, mai tare, acum, dar simt că însemn mai mult decât asta, pentru el. Știu că așa e. Simt cât de mult vrea să mă iubească, dar nu pot să concurez cu ceea ce îl oprește. Îmi înfășor brațele în gâtului lui.

— Te rog, îl implor. *Te rog*, Miles!

Plâng, îl rog să-mi dea ceva, dar nici măcar nu mai știu ce.

Se afundă, din nou, în mine. Mai tare, de data asta. Atât de tare, încât mă îndepărtez de el. Își înfășoară brațele în jurul umerilor mei și ridică mâinile în sus, ca să mă țină lipită de el, apoi continuă să se afunde în mine. Împunsături puternice, lungi și adânci, care ne smulg gemete la fiecare mișcare.

— Mai tare, îl rog.

Împinge mai tare.

— Mai repede.

Se mișcă mai repede.

Amândoi ne luptăm să respirăm printre lacrimi. E intens. E sfâșietor. E devastator.

E urât.

E gata.

Imediat ce corpul lui încetează să se miște deasupra mea, îl împing în umeri. Coboară de pe mine. Mă ridic în șezut și îmi șterg lacrimile cu dosul palmelor, apoi sar în picioare și îmi îmbrac lenjeria. Degetele lui mă prind de gleznă. Aceleași degete care m-au prins de aceeași gleznă, în prima noapte, când ne-am cunoscut.

— Tate, mă strigă, iar vocea îi este încărcată cu *totul*.

Fiecare emoție în parte se înfășoară pe fiecare literă a numelui meu, atunci când îl rostește.

Mă desprind din strânsoarea lui.

Mă îndrept spre ușă, încă simțindu-l în mine. Încă simțindu-i gustul pe buze. Încă simțindu-i lacrimile pătându-mi obrazul.

Deschid ușa și ies.

O închid în urma mea și este cel mai greu lucru pe care l-am făcut, vreodată.

Nu pot să parcurg nici cei doi metri până la apartamentul meu.

Mă prăbușesc în hol.

Sunt lichid.

Sunt numai lacrimi.

capitolul treizeci și patru

MILES

Cu șase ani în urmă

Ne-am dus acasă. Nu în casa *noastră*.

Rachel a vrut-o pe Lisa. Rachel are nevoie de mama ei.

Parcă și eu am nevoie de tata.

În fiecare noapte, o țin în brațe. În fiecare noapte, îi spun că îmi pare rău. În fiecare noapte, nu ne putem opri din plâns.

Nu înțeleg cum poate fi atât de perfect. Cum viața, iubirea și oamenii pot fi atât de perfecți și de frumoși. Cum totul poate fi atât de perfect.

Apoi, nu mai este.

Este atât de urât!

Viața, iubirea și oamenii devin urâți.

Totul devine apă.

Seara asta e diferită. Este prima noapte, din ultimele trei săptămâni, în care nu plâng. O țin în brațe, oricum. Vreau să mă bucur că nu plâng, dar mă sperie. Lacrimile înseamnă că simte ceva. Chiar dacă acel ceva este devastare, totuși e *ceva*. În seara asta, nu sunt lacrimi.

O țin în brațe, oricum. Îi spun, încă o dată.

Nu-mi răspunde că e în regulă.

Nu-mi spune că nu e vina mea.

Nu-mi spune că mă iartă.

Totuși, în seara asta, mă sărută. Mă sărută și îmi scoate tricoul. Îmi spune că vrea să facem dragoste. Îi spun că nu ar trebui. Îi spun că ar trebui să mai așteptăm, încă două săptămâni. Mă sărută ca să nu mai vorbesc.

O sărut înapoi.

Rachel mă iubește din nou.

Cred.

Mă sărută ca și cum m-ar iubi.

Sunt blând cu ea.

Mă mișc încet.

Îmi atinge pielea ca și cum m-ar iubi.

Nu vreau să o rănesc.

Plânge.

Te rog, nu plânge, Rachel.

Mă opresc.

Îmi spune să nu mă opresc.

Îmi spune să termin.

Să termin.

Nu-mi place cuvântul ăsta.

De parcă ar fi o treabă.

O sărut din nou.

Termin.

* * *

Miles,

Rachel mi-a scris o scrisoare.

Îmi pare rău.

Nu.

Nu pot pot să fac asta. Durerea e prea mare.

Nu, nu, nu.

***Mama mă duce înapoi, în Phoenix. O să rămânem
amândouă, acolo. Acum, totul e mult prea complicat, chiar
și între ei. Tatăl tău știe, deja.***

Clayton apropie familiile.

Miles le desparte.

Am încercat să rămân. Am încercat să te iubesc. De fiecare dată când mă uit la tine, îl văd pe el. El este total. Dacă rămân, el va fi totul, mereu. Știi asta. Știu că înțelegi asta. Nu ar trebui să dau vina pe tine.

Dar o faci.

Îmi pare foarte rău.

Ai încetat să mă iubești printr-o scrisoare, Rachel?

Cu dragoste,

Simt dragostea. Toate părțile ei urâte. O am în toți porii. În vene. În amintiri. În viitor.

Rachel.

Diferența dintre fața urâtă a iubirii și fața ei frumoasă este că cea frumoasă e mult mai ușoară. Te face să simți că plutești. Te ridică. Te poartă pe brațele ei.

Părțile frumoase ale iubirii te poartă deasupra întregii lumi. Te țin sus, deasupra tuturor relelor, și te uiți în jos, la restul lucrurilor și gândești: *Uau! Mă bucur să sunt atât de sus.*

Uneori, părțile frumoase ale iubirii se mută înapoi, în Phoenix.

Părțile urâte ale iubirii sunt prea grele să se mute înapoi, în Phoenix. Părțile urâte ale iubirii nu te pot ridica.

Ele te

C

O

B

O

A

R

Ă.

Te apasă cu greutatea lor.

Te *îneacă*.

Te uiți în sus și te gândești: *Îmi doresc să fi fost acolo, sus.*

Dar nu ești.

Iubirea urâtă se *contopește* cu tine.

Te consumă.

Te face să *urăști totul.*

Te face să realizezi că părțile frumoase nici nu merită trăite. Așa, nu riști niciodată să simți *asta*. Nu riști să simți niciodată *urâtul*.

Așa că renunți. Renunți la tot. Nu mai vrei iubire, niciodată, indiferent ce fel de iubire, pentru că niciun fel de iubire nu merită să mai trăiești vreodată părțile ei urâte.

Nu-mi voi permite să mai iubesc pe nimeni, niciodată, Rachel.

Niciodată.

capitolul treizeci și cinci

TATE

— Ultimul drum, anunța Corbin, ridicând ultimele două cutii.

Îi înmânez lui Corbin cheia noului meu apartament.

— Mai fac un tur și ne întâlnim acolo.

Îi deschid ușa lui Corbin, iar el iese din apartament. Rămân cu privirea la ușa de vizavi.

Nu l-am mai văzut și nu am vorbit cu el, de săptămâna trecută. Am sperat, în mod egoist, că va apărea la ușa mea și își va cere scuze altă parte, pentru ce să-și ceară scuze? Nu m-a mințit niciodată. Nu mi-a făcut promisiuni pe care să le fi încălcat.

Singurele momente în care nu a fost brutal de sincer cu mine au fost cele în care nu vorbea. Momentele când mă privea, iar eu am presupus că sentimentele pe care le vedeam în ochii lui erau mai mult decât putea să exprime, cu voce tare.

Acum, e evident că am inventat toate acele sentimente, pentru a se potrivi cu ale mele. Emoțiile ocazionale, din spatele ochilor lui, pe care le vedeam când eram împreună au fost, cel mai probabil, o născocire a imaginației mele. O născocire a speranței mele.

Cercetez apartamentul pentru ultimă oară, pentru a mă asigura că am împachetat totul. Când ies și închid ușa lui Corbin în urma mea, mișcările îmi sunt dictate de ceva ce mi-e necunoscut.

Nu-mi dau seama dacă este curaj sau disperare, dar mâna mi se strânge în pumn și acel pumn bate la ușa lui.

Îmi spun că sunt liberă să fug în lift, dacă trec zece secunde și ușa nu se deschide.

Din nefericire, se deschide în șapte.

Gândurile mele încep să se amestece cu rațiunea, în timp ce ușa se deschide mai larg. Înainte ca rațiunea să câștige și să mă îndepărtez, Ian apare în prag. Când mă vede aici, expresia din ochii lui se schimbă, de la ospitalieră la compătimitoare.

— Tate, spune, învăluindu-mi numele într-un zâmbet.

Îi observ privirea, îndreptându-se spre dormitorul lui Miles, înainte ca ochii să-i revină asupra mea.

— Lasă-mă să-l chem, îmi zice.

Simt ridicarea din mișcarea capului meu, dar inima face o coborâre: din piept, prin stomac și direct pe podea.

— Tate e la ușă, aud vocea lui Ian.

Întorc pe toate fețele fiecare cuvânt, fiecare silabă, căutând un indiciu, oriunde îl pot găsi. Vreau să știu dacă și-a dat ochii peste cap când a spus asta sau dacă a spus-o plin de speranță. Dacă este cineva care știe cum se va simți Miles când mă va vedea în prag, acela este Ian. Din nefericire, vocea lui Ian nu dă nicio indicație cu privirea la ceea ce simte Miles, atunci când i se aduce la cunoștință prezența mea.

Aud pași. Disec sunetul acelor pași, în timp ce se apropie de sufragerie. Sunt pași grăbiți? Sunt ezitanți? Sunt nervoși?

Când ajunge la ușă, ochii îmi cad, prima oară, pe picioarele lui.

Nu primesc nimic de la ele. Niciun indiciu care să mă ajute să găsesc încrederea de care am atât de multă nevoie în acest moment.

Știu deja că vorbele mele vor fi răgușite și slabe, dar le forțez să iasă, oricum.

— Plec, îi spun, holbându-mă la picioarele lui. Am vrut doar să-ți spun la revedere.

Nu are nicio reacție imediată, nici fizică, nici verbală. Ochii mei parcurg, în cele din urmă, drumul curajos spre ai lui. Când îi văd expresia nepăsătoare, vreau să fac un pas în spate, dar mi-e frică să nu mă împiedic de inima mea.

Nu vreau să mă vadă căzând.

Regret că am ales să bat la ușa lui, iar asta, alături de concizia din răsunsul lui, mă consumă.

— La revedere, Tate.

capitolul treizeci și șase

MILES

În prezent

În sfârșit, ochii ei găsesc curajul de a-i întâlni pe ai mei, dar încerc să nu o văd. Când mă uit cu adevărat la ea, e prea mult. De fiecare dată când sunt cu ea, ochii ei și gura ei și vocea ei și zâmbetul ei îmi găsesc toate punctele vulnerabile și se infiltrează în ele. Le acaparează. Le cuceresc. De fiecare dată când sunt în preajma ei, trebuie mă mă abțin, așa că, de data asta, încerc să nu o văd decât cu ochii.

Spune că e aici pentru a-și lua la revedere, dar nu pentru asta a venit, iar ea știe asta. E aici pentru că s-a îndrăgostit de mine, chiar dacă i-am spus să nu o facă. E aici pentru că încă speră că o pot iubi și eu.

Vreau, Tate. Vreau să te iubesc atât de mult, încât mă doare.

Nici nu îmi recunosc vocea când îi spun la revedere. Lipsa de setimente din spatele cuvintelor mele poate să le dea o interpretare greșită, să le facă odioase. O diferență ca de la cer la pământ față de apatia pe care încerc să o maschez și una încă și mai mare față de nevoia de a o implora să nu plece, pe care o simt.

Se uită, imediat, la picioarele ei. Pot să-mi dau seama că răspunsul meu tocmai a ucis-o, dar i-am dat destule speranțe deșarte. De câte ori o las să-mi pătrundă în suflet, o doare și mai mult când o îndepărtez.

Dar e greu să o compătimesc, pentru că, oricât de mult ar suferi, nu știe ce e durerea. Nu o cunoaște așa cum o cunosc eu. Eu o țin în viață. Îi dau de lucru. O îmbogățesc, la cât de mult am experimentat-o.

Inspiră și se uită, din nou, la mine, cu ochii un pic mai roșii și mai umezi.

— Meriți mult mai mult decât îți îngădui să ai.

Se ridică pe vârfuri și își pune mâinile pe umerii mei, apoi mă sărută pe obraz.

— La revedere, Miles.

Se întoarce și se îndreaptă spre lift, exact în momentul în care Corbin iese din el și se întâlnește cu ea. O văd ridicându-și mâna, pentru a-și șterge lacrimile.

O văd plecând.

Închid ușa, așteptând să simt măcar o mică undă de ușurare pentru faptul că am putut să o las să plece. În schimb, dau de singura senzație pe care inima mea e capabilă să o simtă: *durerea*.

— Ești un mare idiot, îmi spune Ian, din spatele meu.

Mă întorc și îl văd pe brațul canapelei, aruncându-mi o privire severă.

— De ce nu te duci după ea, chiar acum?

Pentru că urăsc sentimentul ăsta, Ian. Urăsc sentimentul pe care îl tezește în mine, deoarece mă umple de toate sentimentele pe care am încercat să le evit, în ultimii șase ani.

— De ce aș face așa ceva? îl întreb, în drum spre camera mea.

Aud o bătaie în ușa de la intrare și mă opresc. Expir frustrat înainte să mă întorc spre ușă, nevrând să o resping din nou. Totuși, o voi face. Chiar dacă va trebui să apelez la cuvinte care o vor răni și mai mult, trebuie să accepte că s-a terminat. Am lăsat lucrurile să meargă prea departe. La naiba, n-ar fi trebui să permit să înceapă, mai ales că amândoi știam cum se va termina.

Deschid ușa, dar, în locul lui Tate, în raza mea vizuală apare Corbin. Vreau să mă simt ușurat că nu este ea cea care stă acolo, ci el, dar expresia furioasă de pe fața lui mă împiedică s-o fac.

Înainte să pot reacționa, pumnul lui îmi nimereste gura și mă împleticesc spre canapea. Ian îmi oprește căderea și îmi recapătă echilibrul, înainte să mă întorc, din nou, cu fața spre ușă.

— Ce dracu', Corbin? strigă Ian.

Mă ține pe loc, presupunând că vreau să-mi iau revanșa.

Nu vreau. Am meritat-o.

Corbin se uită la noi, pe rând, apoi, în cele din urmă, își oprește privirea asupra mea. Își duce pumnul la piept și îl masează, cu mâna cealaltă.

— Știm cu toții că ar fi trebuit să fac asta acum mult timp.

Prinde clanță în închide ușa, dispărând, din nou, în hol.

Mă eliberez din strânsoarea lui Ian și duc mâna la buză. Degetele îmi sunt pline de sânge.

— Acum, ce zici? întreabă Ian, plin de speranță. Nici acum nu te duci după ea?

Îl săgetez cu privirea, înainte să mă răsucesc pe călcâie și să pornesc, cu pas apăsător, spre dormitor.

Ian râde tare. Este genul de râs care spune *ești un mare idiot*. Dar că a spus-o deja, deci, se cam repetă.

Mă urmează în dormitor.

Nu am dispoziția necetară pentru această conversație. Bine că știu să mă uit la oameni fără să-i văd cu adevărat.

Mă așez pe pat, iar el intră în cameră și se sprijină de tocul ușii.

— Sunt satul de asta, Miles. Șase ani nenorociți am privit un zombi orbecăind în locul tău.

— Nu sunt un zombi, îi răspund, sec. Zombii nu pot să zboare.

Ian își dă ochii peste cap. Evident, nu are chef de glume. Ceea ce e bine, pentru că eu nu am chef să le fac.

Continuă să mă privească sever, așa că îmi iau telefonul și mă las pe spate, în pat, ca să pretind că nu e aici.

— Ea e prima care a reușit să insufle viață în tine, din noaptea încarc te-ai înecat în nenorocitul ăla de lac!

O să-l rănesc. Dacă nu pleacă, în secunda asta, o să-l lovesc!

— Dispari!

— Nu.

Mă uit la el. Îl văd.

— Dispari naibii de-aici, Ian!

Se duce la birou, trage scaunul și se așază pe el.

— Du-te dracului, Miles! N-am terminat.

— Dispari!

— Nu.

Nu mă mai cert cu el. Mă ridic și ies. Vine după mine.

— Lasă-mă să-ți pun o întrebare, continuă, urmându-mă în sufragerie.

— Și, după aia, o să pleci.

Dă din cap că da.

— Și, după aia, o să plec.

— Bine.

Mă privește în tăcere, câteva secunde.

Aștept răbdător întrebarea, ca să poată să plece înainte să-l lovesc.

— Ce-ar fi dacă ți-ar spune cineva că poate să-ți șteargă din minte, cu buretele, toată noaptea aia, dar, ca să facă asta, ar trebui să șteargă și toate lucrurile bune. Toate amintirile cu Rachel. Fiecare cuvânt, fiecare sărut, fiecare *te iubesc*. Fiecare moment pe care l-ai petrecut cu fiul tău, indiferent cât de scurt. Prima dată când ai văzut-o pe Rachel ținându-l în brațe. Primul moment în care tu l-ai ținut în brațe. Prima dată când l-ai auzit plângând sau l-ai privit dormind. Toate acestea. Șterse. Pentru totdeauna. Dacă cineva ți-ar spune că poate șterge toate lucrurile urâte, dar ai pierde și toate celelalte lucruri... ai face-o?

Crede că îmi pune o întrebare pe care nu mi-am pus-o niciodată, până acum. Crede că nu mă gândesc la toate lucrurile astea în fiecare zi din nenorocita mea de viață?

— Nu ai spus ca trebuie să-ți și răspund la întrebare. Ai întrebat dacă poți să mi-o pui. Acum, pleacă.

Sunt un om de cea mai joasă speță.

— *Nu ai cum să răspunzi la ea, îmi spune. Nu poți să spui "da".*

— Cum, de altfel, nu pot să spun nici "nu". Felicitări, Ian! M-ai blocat. La revedere!

Încep să mă retrag spre camera mea, dar mă strigă, din nou. Mă opresc, îmi pun mâinile în șolduri și plec capul. De ce nu se oprește odată? Au trecut șase ani blestemați. Ar trebui să știe că noaptea aia m-a făcut așa cum sunt. Ar trebui să știe că nu o să mă schimb.

— Dacă te-aș fi întrebat asta acum câteva luni, ai fi spus "da", până să-mi termin propoziția. Răspunsul tău a fost mereu "da". Ai fi renunțat la orice, ca să uiți noaptea aia.

Mă întorc și el ce duce spre ușă. O deschide, apoi se oprește și se mai uită o dată la mine.

— Dacă numai câteva luni cu Tate au făcut durerea suficient de suportabilă, încât răspunsul tău să fie *poate*, imaginează-ți ce ar putea face pentru tine o viață întreagă alături de ea.

Închide ușa.

Închid ochii.

Ceva se întâmplă. Ceva din interiorul meu. E ca și cum cuvinte lui au stârnit o avalanșă din ghețarul care îmi înconjoară inima. Simt bucăți de gheața întărită desprinzându-se și căzând, lângă celelalte bucăți, care au început să cadă, din noaptea în care am întâlnit-o pe Tate.

* * *

Ies din lift și mă duc la scaunul gol, de lângă Cap. Nici nu mă bagă în seamă. Se uită în celălalt capăt al holului, spre ieșire.

— Pur și simplu ai lăsat-o să plece, îmi spune, fără ca măcar să încerce să-și ascundă dezamăgirea din voce.

Nu răspund.

Se împinge cu mâinile în brațele scaunului, rearanjându-și poziția.

— Unii oameni... devin mai înțelepți, odată cu trecerea timpului. Din nefericire, cei mai mulți îmbătrânesc.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Tu ești unul dintre cei care doar îmbătrânesc, pentru că ești la fel de prost ca în ziua în care te-ai născut.

Cap mă cunoaște suficient de bine, încât să-și dea seama că așa a trebuit să se întâmple. Mă cunoaște de când eram mic; a lucrat administrator în clădirile de apartamente ale tatălui meu, încă de când m-am născut. Înainte de asta, a lucrat pentru bunicul, făcând același lucru. Asta îmi garantează că știe despre mine și despre familia mea chiar mai multe decât știu eu.

— Trebuia să se întâmple, Cap, îi spun, scuzându-mă pentru faptul că am lăsat să plece singura fată care a reușit să ajungă la mine, în mai mult de șase ani.

— Trebuia să se întâmple, nu-i așa? se văicărește el.

De când îl știu și în toate nopțile pe care mi le-am petrecut aici, vorbind cu el, niciodată nu și-a spus părerea cu privire la deciziile pe care le-am luat. Știe viața pe care mi-am ales-o după Rachel. Aruncă, ici și colo, cuvinte pline de înțelepciune, dar niciodată o părere. M-a ascultat, timp de câteva luni, deschizându-mi sufletul despre situația cu Tate, dar stă mereu acolo, liniștit, răbdător, fără să-mi dea, vreodată, vreun sfat. Asta îmi place la el.

Simt că asta este pe cale să se schimbe.

— Înainte să-mi ții o predică, Cap, încep, înainte să poată continua. Știi că îi e mai bine așa.

Mă întorc spre el.

— Știi că așa e.

Cap chicotește, dând din cap.

— Asta e foarte adevărat.

Mă uit la el, neîncredător. *Tocmai a fost de acord cu mine?*

— Spui cumva că am luat decizia corectă?

Tace o secundă, apoi expiră zgomotos. Expresia i se schimonosește, de parcă gândurile lui nu sunt ceva ce vrea cu tot dinadinsul să împărtășească. Se relaxează în scaunul lui și își încrucișează brațele, strâns, la piept.

— Mi-am spus mereu să nu mă implic niciodată în problemele tale, băiete, pentru că un bărbat nu poate da sfaturi fără să știe despre ce vorbește. Și, Dumnezeu mi-e martor, în toți cei optzeci de ani ai mei, nu am trecut prin nimic care să se poată compara cu ceea ce ai trăit tu. N-am nici cea mai vagă

idee cum a fost sau ce ți-a făcut. Doar când mă gândesc la noapte aia mi se strâng măruntaiele, de asta știu că și tu o simți în măruntaie. Și în inimă. Și în oase. Și în suflet.

Închid ochii, dorindu-mi să-mi pot astupa urechile. Nu vreau să aud așa ceva.

— Nimeni din viața ta nu știe cum e să fii în pielea ta. Nici eu. Nici taică-tău. Nici prietenii ăia ai tăi. Nici măcar Tate. Numai o singură persoană mai simte ce simți tu. Doar o singură persoană mai suferă cum suferi tu. Doar celălalt părinte al acelu băiețel, care îi duce dorul așa cum i-l duci și tu.

Acum, stau cu ochii strânși și fac tot ce pot să-i respect conversația, dar abia mă stăpânesc să nu mă ridic și să plec. Nu are niciun drept să aducă vorba despre Rachel.

— Miles, îmi spune, încet.

Vocea lui e vehementă, de parcă ar vrea să îl iau în serios. Mereu o fac.

— Crezi că i-ai distrus fetei ăleia șansa la fericire, dar, până nu îți confrunți trecutul, nu poți să mergi mai departe. O să retrăiești ziua aia în fiecare zi, până când o să mori, dacă nu te duci să vezi cu ochii tăi că ea e bine. Atunci, poate o să-ți dai seama că e în regulă să fii și tu fericit.

Mă aplec și îmi trec palmele peste față, apoi îmi pun coatele pe genunchi și mă uit în jos. Privesc cum o singură lacrimă îmi cade din ochi și se lovește de podea, la picioarele mele.

— Și ce se întâmplă dacă ea nu e bine? îl întreb, în șoaptă.

Cap se apleacă în față și își pune mâinile între genunchi. Mă întorc, îl privesc și văd lacrimi în ochii lui, pentru prima dată în cei douăzeci și patru de ani de când îl cunosc.

— Atunci, presupun că nu se schimbă nimic. Poți să continui să simți că nu meriți să ai o viață, pentru că i-ai

distrus-o pe a ei. Poți să continui să eviți tot ceea ce te face să *simți* din nou.

Se apropie de mine și își coboară vocea.

— Știu că te îngrozește gândul de a-ți înfrunta trecutul. Asta îl îngrozește pe orice bărbat. Dar, uneori, nu o facem pentru noi. O facem pentru oamenii pe care îi iubim mai mult decât pe noi înșine.

capitolul treizeci și șapte

RACHEL

— Brad! strig. E cineva la ușă!

Iau un prosop de bucătărie și mă șterg pe mâini.

— Mă duc acum, răspunde, trecând prin bucătărie.

Fac un inventar rapid al bucătăriei, ca să mă asigur că nu e nimic din ceea ce mama ar putea să critice. Dulapurile sunt curate. Podeaua e curată.

Să te văd ce poți, mamă!

— Așteaptă aici, îi spune Brad, persoanei de la ușă.

Așteaptă aici?

Brad nu i-ar răspunde așa mamei.

— Rachel, mă strigă Brad, din pragul bucătăriei.

Mă întorc spre el și mă încordez, imediat. Expresia de pe fața lui e una din cele pe care le văd rar. E rezervată. Ca și când este pe punctul de a-mi spune ceva ce nu vreau să aud sau ceva ce crede că mă va răni. Primul meu gând zboară la mama și mă cuprinde îngrijorarea.

— Brad, șoptesc. Ce e?

Mă țin de dulapul din spatele meu. Mă străbate spaima bine cunoscută, care obișnuia să trăiască și să respire înăuntrul meu, dar care acum mă mai cuprinde doar rareori.

Ca în acest moment, când soțul meu e prea înspăimântat să-mi spună ceva ce nu e sigur că vreau să aud.

— E cineva aici, care vrea să te vadă, îmi spune.

Nu știu cine l-ar putea face pe Brad atât de îngrijorat cum e acum.

— Cine?

Vine încet spre mine și când ajunge în fața mea, îmi cuprinde fața în mâini. Se uită în ochii mei, ca și când ar încerca să mă susțină în cazul în care o să cad.

— E Miles.

Nu mă mișc.

Nu cad, dar Brad mă ține, oricum. Își înfășoară brațele în jurul meu și mă trage la pieptul lui.

— De ce e aici?

Vocea îmi tremură.

Brad clatină din cap.

— Nu știu.

Se trage înapoi și se uită în jos, la mine.

— Pot să-i cer să plece, dacă vrei.

Clatină imediat din cap. Nu i-aș putea face una ca asta, mai ales că a bătut drumul până în Phoenix.

Nu după șapte ani.

— Ai nevoie de câteva minute? Pot să-l conduc în sufragerie.

Nu-l merit pe bărbatul ăsta. Nu știu ce m-aș face fără el. Știe povestea mea cu Miles. Știe prin ce-am trecut. Mi-a trebuit ceva timp, până să-i spun toată povestea. Știe totul și încă stă aici, oferindu-se să-l invite în casa noastră pe celălalt bărbat, singurul pe care l-am iubit, în afară de el.

— Sunt bine, îi spun, deși nu sunt.

Nu știu dacă vreau să îl văd pe Miles. Habar n-am de ce a venit aici.

— *Tu* ești bine?

Dă din cap.

— Pare supărat. Cred că ar trebui să vorbești cu el.

Se apleacă și mă sărută pe frunte.

— E în foaier. Eu voi fi în birou, dacă ai nevoie de ceva.

Dau din cap, apoi îl sărut. Îl sărut apăsător. Se îndepărtează, și eu rămân în picioare, tăcută, în bucătărie, cu inima bubuindu-mi în piept. Trag adânc aer în piept, dar nu reușesc, deloc, să mă calmez. Îmi trec mâinile peste tricou și mă duc spre foaier.

Miles stă cu spatele, dar când mă aude, de după colț, întoarce capul, ușor, peste umăr, de parcă i-ar fi frică să se răsucescă și să mă privească, la fel cum îmi este mie să îl văd.

O face cu grijă. Încet. Dintr-odată, ochii mei sunt prinși într-ai lui.

Știi că au trecut șase ani, dar, în acești șase ani, cumva, s-a schimbat complet, fără să se schimbe deloc. E tot Miles, dar, acum, este bărbat. Asta mă face să mă întreb cum mă vede el, pentru prima dată, din ziua în care l-am părăsit.

— Bună, îmi spune, cu grijă.

Vocea lui e diferită. Nu mai are vocea de adolescent.

— Bună.

Nu mă mai fixează cu privirea, se uită prin foaier. Îmi admiră casa. O casă pe care nu m-am așteptat niciodată să o vadă. Stăm amândoi, în liniște, timp de un minut întreg. Poate două.

— Rachel, eu...

Se uită din nou, la mine.

— Nu de ce am venit aici.

Eu știu.

O pot vedea în ochii lui. Am ajuns să cunosc ochii ăștia atât de bine cât timp am fost împreună. Îi știam toate gândurile. Toate emoțiile. Nu putea să ascundă ce simte, pentru că simțea atât mult! Mereu a simțit foarte mult.

E aici pentru că are nevoie de ceva. Nu știu de ce. Răspunsuri, poate? Alinare? Mă bucur că a așteptat până acum, pentru că, în sfârșit, cred că sunt în stare să i-o ofer.

— Mă bucur să te văd, îi spun.

Vocile noastre sunt slabe și timide. E ciudat să revezi pentru prima dată pe cineva, în circumstanțe diferite față de cele din momentul în care v-ați despărțit.

L-am iubit pe acest bărbat. L-am iubit din toată inima și din tot sufletul. L-am iubit cum îl iubesc pe Brad.

Totodată, l-am și urât.

— Intră, îl îndemn, făcând semn spre sufragerie. Hai să stăm de vorbă.

Face doi pași ezitanți, până în bucătărie. Mă întorc cu spatele și îl las să mă urmeze.

Ne așezăm amândoi pe canapea. Nu se așază confortabil. Stă pe margine și se apleacă în față, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Se uită în jur, îmi analizează casa. Viața.

— Ești curajos, îi spun.

Se uită la mine, așteptând să continui.

— M-am gândit la asta, Miles. Să te revăd. Doar că...

Mă uit în jos.

— Doar că n-am putut.

— De ce nu? mă întrebă, imediat.

Îl privesc din nou, în ochi,

— Din același motiv din care n-ai făcut-o nici tu. Nu știm ce să ne spunem.

Zâmbește, dar nu e zâmbetul pe care obișnuiam să-l ador la Miles. Acesta e un zâmbet reținut și mă întreb dacă eu i-am făcut asta. Dacă eu sunt responsabilă pentru toată tristețea din el. E atât de multă tristețe în el!

Ridică, de pe masă, o fotografie cu mine și Brad. Pentru un moment, ochii lui cercetează poza pe care o ține în mâini.

— Îl iubești? mă întreabă, continuând să privească imaginea. Așa cum m-ai iubit pe mine?

Nu întreabă pe un ton aspru sau gelos. Întreabă pe un ton curios.

— Da, îi răspund. La fel de mult.

Pune fotografia la loc, pe masă, dar continuă să se uite la ea.

— Cum? șoptește. Cum ai reușit?

Cuvintele lui îmi aduc lacrimi în ochi, pentru că înțeleg exact ce vrea să mă întrebe. Mi-am pus și eu aceeași întrebare timp de mai mulți ani, până când l-am întâlnit pe Brad. Nu am crezut că voi mai putea să iubesc pe cineva vreodată. Nu credeam că vreau să iubesc din nou. De ce ar vrea cineva să fie din nou în situația care ar putea să-ți provoace acel fel de durere care te face invidios pe moarte?

— Vreau să-ți arăt ceva, Miles.

Mă ridic și îi întind mâna. Pentru câteva clipe, se uită precaut la mâna mea, înainte să o ia. Degetele lui trec printre ale mele și îmi strânge mâna, în timp ce se ridică. Pornesc spre dormitor și el vine după mine.

Ajungem la ușa dormitorului, iar mâna îmi ezită pe clanță. Am inima grea. Emoțiile și toate necazurile prin care am trecut încep să iasă la suprafață, dar știu că trebuie să le las să iasă, dacă vreau să-l ajut. Deschid ușa și intru, trăgându-l pe Miles după mine.

Imediat ce intrăm în dormitor, îi simt degetele strângându-mă mai puternic.

— Rachel, șoptește.

Vocea lui mă roagă să nu fac asta. Simt cum încearcă să se tragă înapoi, dar nu îl las. Îl forțez să vină cu mine, spre pătuț.

Stă lângă mine, dar îi simt zbuciumul, pentru că nu vrea să fie aici.

Îmi strânge mâna atât de puternic, încât nu pot simți durerea din inimă. Expiră rapid, când se uită la ea. Îi văd gâtul mișcându-se când înghite, apoi expiră din nou, tremurând.

Mă uit cum mâna lui liberă se ridică și strânge marginea pătuțului, la fel de tare, cum mă strânge pe mine mâna împletită cu a mea.

— Cum o cheamă? mă întreabă.

— Claire.

Întregul său corp reacționează la răspunsul meu. Umerii încep imediat să-i tremure și încearcă să-și țină respirația, dar nimic nu o poate opri. Nimic nu-l poate opri din a simți ceea ce simte, așa că îl las să simtă. Își trage mâna dintr-a mea și își acoperă gura, pentru a ascunde cantitatea mare de aer, care-i iese din plămâni. Se întoarce și părăsește repede dormitorul. Îl urmez la fel de repede, la timp pentru a-i vedea spatele lovindu-se de peretele din hol, de cealaltă parte a camerei copilului. Alunecă pe podea și lacrimile încep să-i curgă.

Nu încearcă să le ascundă. Își trece mâinile prin păr, își lasă capul pe spate, sprijinit de perete, și se uita în sus, la mine.

— E...

Arată spre camera lui Claire și încearcă să vorbească, dar, abia după câteva încercări, poate să rostească propoziția.

— E sora lui, articulează, în cele din urmă, eliberând încă o gură mare de aer. Rachel. I-ai făcut o soră.

Mă așez pe podea, lângă el, și îmi pun brațele în jurul umerilor lui, netezindu-i părul. Își pune mâinile pe frunte, strânge din ochi și plânge, în liniște.

— Miles, nici măcar nu încerc să-mi ascund lacrimile care mi se simt în voce. Uită-te la mine.

Își lasă capul pe spate, dar nu mă poate privi în ochi.

— Îmi pare rău că am dat vina pe tine. Și tu l-ai pierdut. Nu am știut cum altfel să fac față durerii, în acel moment.

Cuvintele mele îl sfâșie complet și vina mă macină, pentru că am lăsat să treacă șase ani, fără să-i spun cuvintele astea. Se apleacă și mă strânge cu putere la pieptul lui. Îl las să mă țină în brațe.

Mă ține așa mult timp, până când toate scuzele și iertarea sunt absorbite și suntem numai noi din nou. Fără lacrimi.

Aș minți dacă aș spune că nu mă gândesc niciodată la ce i-am făcut. Mă gândesc la asta în fiecare zi. Dar aveam optsprezece ani și eram devastată, și nimic nu a mai contat pentru mine, după noaptea aia.

Nimic.

Nu voiam decât să uit, dar, în fiecare dimineață, când mă trezeam și nu-l simțeam pe Clayton lângă mine, dădeam vina pe Miles. Dădeam vina pe el, pentru că m-a salvat pe mine, iar eu nu mai aveam niciun motiv pentru care să trăiesc. Știam, în inima mea, și faptul că Miles a făcut tot ce a putut. Știam, în inima mea, că nu a fost niciodată vina lui, dar, în acel moment din viața mea, nu eram capabilă să gândesc rațional sau măcar să iert. În acel moment din viața mea, eram convinsă că nu voi fi capabilă să mai simt nimic altceva, decât durere.

Am trăit cu acele sentimente mai bine de trei ani.

Până în ziua în care l-am întâlnit pe Brad.

Nu știu pe cine are Miles, dar lupta din ochii lui dovedește că are pe cineva. Obișnuiam să văd aceeași luptă de fiecare dată când mă uitam în oglindă, neștiind dacă aș fi capabilă să iubesc din nou.

— O iubești? îl întreb.

Nu am nevoie îmi știu numele. Am trecut peste asta, acum. Știu că nu a venit aici pentru că încă mă mai iubește. A venit, pentru că nu mai știe cum să mai iubească, *deloc*.

Suspină și își sprijină bărbia pe creștetul meu.

— Mi-e teamă că n-o să pot s-o fac.

Miles mă sărută pe creștet și închid ochii. Îi ascult inima, bătându-i în piept. O inimă care, din câte spune el, nu știe cum să iubească, dar, de fapt, e o inimă care iubește prea mult. A iubit atât de mult, iar acea noapte ne-a răpit totul. Ne-a schimbat lumile. I-a schimbat inima.

— Obișnuiam să plâng tot timpul, îi spun. Tot timpul. La dus. În mașină. În pat. De fiecare dată când rămâneam singură, plângeam. În primii doi ani, viața mea a fost o tristețe permanentă, impenetrabilă. Nu ajungeau la ea nici măcar momentele frumoase.

Îmi simt brațele strângându-mă mai puternic, spunându-mi că știe. Știe exact despre ce vorbesc.

— Apoi, când l-am cunoscut pe Brad, am descoperit că aveam scurte momente în care viața nu mai era tristă în fiecare secundă din zi. Mergeam undeva cu el cu mașina și realizam că stau pentru prima dată în mașină fără să vărs o lacrimă. Noaptea pe care le petreceam împreună erau singurele nopți în care nu adormeam plângând. Pentru prima dată, acea tristețe impenetrabilă în care mă transformasem era spartă de scurtele, frumoasele momente petrecute cu Brad.

Mă opresc, pentru că am nevoie de un moment. A trecut ceva timp de când nu m-am mai gândit la asta, iar trăirile și sentimentele sunt prea proaspete. Prea reale. Mă desprind de Miles și mă reazem de perete, apoi îmi pun capul pe umărul lui. Îl apropie pe al lui, până când se lipește de al meu, și mă ia de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

— După un timp, am început să-mi dau seama că momentele frumoase cu Brad sunt mai puternice decât tristețea. Tristețea, care îmi acaparase toată viața, s-a transformat în momente, iar fericirea mea cu Brad a devenit *viața mea*.

Îl simt expirând, și știu că știe despre ce vorbesc. Știu că, oricine e ea, îi oferă aceleași momente frumoase.

— Pe tot parcursul celor nouă luni, în care am fost însărcinată cu Claire, am fost așa de speriată că nu voi putea să plâng de fericire când o voi vedea! Imediat după ce s-a născut, mi-au dat-o, la fel cum au făcut când s-a născut Clayton. Claire arăta exact ca el. Miles! Era *identică*. Mă uitam la ea, o țineam în brațe și lacrimile îmi curgeau pe obraji. Dar erau lacrimi bune, și am realizat, în acel moment, că erau primele lacrimi de fericire pe care le vărsam, din ziua în care l-am ținut pe Clayton în brațe.

Îmi șterg lacrimile și îi dau drumul mâinii, apoi îmi ridic capul de pe umărul lui.

— Și tu meriți asta, îi spun. Meriți să simți asta din nou.

Dă din cap.

— Vreau atât de mult să o iubesc, Rachel! îmi spune, eliberând cuvintele, de parcă le-ar fi ținut înăbușite de o veșnicie. Vreau atât de mult să trăiesc asta cu ea! Dar mi-e teamă că toate astea nu vor dispărea, niciodată.

— Durerea nu va dispărea niciodată, Miles. Niciodată. Dar, dacă îți îngădui să o iubești, o s-o simți numai uneori, în loc să îi permiți să-ți consume toată viața.

Își pune brațul în jurul meu și mă sărută pe frunte. Mă sărută, lung și puternic, înainte să se tragă înapoi. Dă din cap, dându-mi de înțeles că pricepe ceea ce încerc să-i explic.

— Ai totul sub control, Miles, îi spun, repetându-i aceleași cuvinte cu care obișnuia să mă liniștească. Ai totul sub control.

Râde și parcă pot simți cum puțin din greutate se ridică de pe umerii lui.

— Știi de ce îmi era cel mai fiică, în seara asta? mă întrebă. Mi-a fost frică să nu te găsesc exact ca mine.

Îmi dă părul pe spate și zâmbește.

— Mă bucur că nu ești. Mă bucură să te văd fericită.

Mă trage spre el și mă îmbrățișează strâns.

— Mulțumesc, Rachel, îmi șoptește.

Mă sărută blând, pe obraz, înainte să îmi dea drumul și să se ridice.

— Probabil, ar fi cazul să plec. Am un milion de lucruri pe am vreau să i le spun.

Merge pe hol, spre sufragerie, apoi se întoarce să mă privească pentru o ultimă dată. Nu mai văd toate părțile triste din el. Acum, când mă uit în ochii lui, văd liniște.

— Rachel?

Se oprește și se uită la mine, pentru un moment. Un zâmbet liniștit i se întinde pe față.

— Sunt foarte mândru de tine.

Dispare din hol, iar eu rămân pe podea, până când aud ușa de la intrare închizându-se în urma lui.

Și eu sunt mândră de tine, Miles.

capitolul treizeci și opt

TATE

Închid ușa mașinii și urc scările care duc la al doilea etaj din complexul de apartamente în care locuiesc. Sunt ușurată că nu mai trebuie să folosesc liftul, dar nu poate să nu-mi fie un pic dor de Cap, chiar dacă, de cele mai multe ori, mare parte din sfaturile lui nu prea aveau sens. A fost frumos să-l am acolo, ca să am cui să-mi descarc ce am pe suflet. Mi-am ocupat timpul cu lucrul și școala, încercând să rămân concentrată, dar a fost greu.

Stau în noul meu apartament de două săptămâni și, chiar dacă îmi doresc să fi fost singură, niciodată nu sunt. De fiecare dată intru pe ușă, Miles încă este pretutindeni. Este în tot și încă aștept să nu mai fie. Aștept ziua în care va dura mai puțin. Când nu-mi va mai fi atât de dor de el.

Aș spune că am inima frântă, dar nu o am. Nu cred că o am. De fapt, nu am de unde să știu, pentru că inima mea nu a mai fost în pieptul meu de când am lăsat-o în fața apartamentului său, atunci când i-am spus la revedere.

Îmi spun că trebuie să o iau mai ușor, dar e mai simplu de zis decât de făcut. Mai ales când zilele se transformă în nopți și trebuie să stau întinsă în pat singură, ascultând nimic decât liniștea...

Liniștea nu a fost niciodată atât de zgomotoasă, până când nu i-am spus la revedere lui Miles.

Deja mi-e groază să deschid ușa apartamentului și n-am ajuns nici măcar la jumătatea scărilor. Deja pot să-mi dau seama că noaptea asta nu se va deosebi cu nimic de restul

noaptilor de după Miles. Ajung la capătul scării și fac stânga, spre apartamentul meu, dar picioarele nu-mi mai funcționează.

Picioarele nu-mi mai funcționează.

Îmi simt bătăile inimii, undeva, în piept, pentru prima dată după două săptămâni.

— Miles?

Nu se mișcă. Stă pe podea, în fața apartamentului meu, sprijinit de ușă. Merg încet spre el, fără să-mi dau seama ce să înțeleg din apariția lui. Nu e în uniformă. E îmbrăcat normal și barba de pe fața lui îmi dovedește că nu a lucrat, de câteva zile. E vizibilă, de asemenea, pare să aibă o vânătaie proaspătă, sub ochiul lui drept. Mi-e frică să-l trezesc, deoarece, dacă e la fel de nesigur pe el cum a fost prima dată când l-am cunoscut, nu vreau să am de-a face cu el. Dar, din nou, nu am cum să trec de el și să ajung în apartament fără să-l trezesc.

Mă uit în sus și inspir adânc, cântărindu-mi posibilitățile. Mi-e teamă să nu cedez, dacă îl trezesc. O să-l invit înăuntru și o să-i ofer lucrul pentru care a venit și care nu este, nici pe departe, partea din mine pe care vreau să i-o ofer.

— Tate, spune.

Mă uit în jos, la el. E treaz, se ridică și mă privește agitat. Când ajunge în picioare, fac un pas înapoi, pentru că am uitat cât de înalt este. Cât de mult devine totul, atunci când stă în fața mea.

— De cât timp ești aici? îl întreb.

Se uită la telefonul din mâna lui.

— De șase ore.

Se uită, din nou, la mine.

— Trebuie să-ți folosesc baia și e destul de urgent.

Vreau să râd, dar nu-mi amintesc cum.

Mă întorc spre ușă, iar el se dă la o parte din drumul meu, lăsându-mă să o descui.

Apăs pe clanță, cu mâna tremurândă, și intru, apoi arăt spre hol.

— E pe dreapta.

Nu îl urmăresc, în timp ce merge în direcția aia. Aștept până închide ușa de la baie, mă prăbușesc pe canapea și îmi îngrop fața în mâini.

Urăsc că e aici. Detest că l-am lăsat să intre, fără nicio ezitare. Nu-mi place că, imediat ce iese din baie, va trebui să-l fac să plece. Dar nu mai pot continua să-mi fac asta.

Încă încerc să mă adun, când ușa băii se deschide și el intră, din nou, în sufragerie. Mă uit în sus, la el și nu mă mai pot uita în altă parte.

Ceva s-a schimbat.

El e schimbat.

Zâmbetul de pe fața lui.... pacea din ochi lui... felul în care merge, de parcă ar pluti.

Au trecut doar două săptămâni, dar el pare atât de schimbat!

Se așază pe canapea și nici măcar nu se sinchisește să păstreze distanța între noi. Vine exact lângă mine și se lasă spre mine, așa că închid ochii și aștept cuvintele pe care urmează să le rostească și care mă vor răni, din nou. Asta e tot ce știe să facă.

— Tate! îmi șoptește. Mi-e *dor* de tine.

Uau!

Sub nicio formă, nu mă așteptam să aud aceste cuvinte, dar ele tocmai au devenit cuvintele mele preferate.

Mi-e și dor și tine.

— Mai spune-o o dată, Miles.

— Mi-e dor de tine, Tate, repetă, imediat. Foarte dor. Și nu e prima dată. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi în care nu am fost împreună, de când ne-am cunoscut.

Își pune o mână în jurul umerilor mei și mă trage spre el.

Îl las.

Cad pe pieptul lui și îi prind tricoul în pumni, strângând din ochi, când îi simt buzele pe creștetul meu.

— Uită-te la mine, îmi spune ușor, tragându-mă în poala lui, ca să-l privesc.

O fac. Mă uit la el. Și îl văd cu adevărat, pentru prima dată. Nu are nicio barieră. Nu e niciun zid invizibil care să mă blocheze să învăț și să descopăr totul despre el. Îmi permite să îl văd, pentru prima dată, și e frumos.

Mult mai frumos ca înainte. Orice s-a schimbat în el, e uriaș.

— Vreau să-ți spun ceva, îmi zice. Mi-e greu s-o spun, pentru că ești prima persoană căreia am vrut să i-o spun.

Mi-e frică să mă mișc. Cuvintele lui mă îngrozesc, dar înclin din cap.

— Am avut un fiu, spune încet, uitându-se în jos, la mâinile noastre, acum împletite.

Aceste patru cuvinte îmi transmit mai multă durere decât oricare alte patru cuvinte pe care le-am auzit vreodată.

Inspir adânc. Se uită la mine, cu lacrimi în ochi, dar rămân tăcută pentru el, chiar dacă vorbele lui m-au dat complet peste cap.

— A murit, acum șase ani.

Vocea lui e ușoară și detașată, dar e tot vocea lui.

Pot să-mi dau seama că aceste cuvinte sunt unele dintre cele mai grele pe care a trebui să le spună. Îl doare atât de tare să

recunoască asta! Vreau să-i spun să se oprească. Vreau să-i spun că nu ar trebui să aud, dacă îl doare. Vreau să îmi pun brațele în jurul lui și să-i smulg durerea din suflet, cu mâinile goale, dar, în loc de asta, îl las să termine.

Miles se uită în jos, la degetele noastre împletite.

— Încă nu sunt pregătit să-ți povestesc despre el. Trebuie să o fac în ritmul meu.

Dau din cap și îi strâng mâinile, ca să-l liniștesc.

— Dar, o să-ți povestesc despre el. Îți promit. Vreau să-ți povestesc și despre Rachel. Vreau să știi totul despre trecutul meu.

Nici măcar nu știu dacă a terminat, dar mă aplec și îmi lipsesc buzele de ale lui. Mă lipește de el atât de strâns și își lipete buzele de ale mele atât de tare, de parcă ar vrea să-mi spună că îi pare rău, fără cuvinte.

— Tate, îmi șoptește pe buze, și pot să-l simt cum zâmbeste. Nu am terminat.

Mă ridică și mă așază lângă el, pe canapea. Degetul îmi trasează cercuri pe umăr, în timp ce se uită în jos, în poală așezându-și în minte cuvintele de care are nevoie.

— M-am născut și am crescut într-o mica suburbie de lângă San Francisco, începe, ridicându-și din nou ochii, pentru a-i întâlni pe ai mei. Sunt singur la părinți. Nu prea am o mâncare preferată, îmi place aproape orice. Am vrut să devin pilot de când mă știu. Mama a murit de cancer, când avea șaptesprezece ani. Tata s-a recăsătorit, de un an, cu o femeie care lucrează pentru el. E drăguță, și sunt fericiți împreună. Mereu mi-am dorit un câine, dar nu am avut niciodată unul...

Îl privesc, fascinată. Îi urmăresc ochii, care îmi străbat fața, în timp ce vorbește. În timp ce-mi povestește despre copilăria

lui și despre trecutul lui și despre cum l-a cunoscut pe fratele meu și despre prietenia cu Ian.

Mâna lui o găsește pe a mea, și o acoperă, ca și cum ar vrea să devină scutul meu. Armura mea.

— În noaptea în care te-am cunoscut, îmi spune, într-un târziu. Noaptea în care m-ai găsit pe hol?

Privirea îi coboară în jos, neputând să mă privească în ochi.

— Fiul meu ar fi împlinit șase ani, în ziua aia.

Știu că a spus că vrea să îl ascult, dar, în clipa asta, trebuie să îl îmbrățișez. Mă aplec în față și îmi petrec brațele în jurul lui, iar el se lasă pe spate, în canapea, și mă trage deasupra lui.

— Am încercat din răspuțeri să mă conving că nu mă îndrăgosteam de tine, Tate. De fiecare dată când eram în preajma ta, lucrurile pe care le simțeam mă îngrozeau. Am trăit șase ani, crezând că dețin controlul asupra vieții și inimii mele și nimic nu mă va mai putea răni, vreodată. Dar, când eram împreună, erau momente când nu-mi păsa dacă voi fi din nou rănit, pentru că a fi cu tine aproape că merita potențiala durere. De fiecare dată când începeam să simt asta, doar te dădeam la o parte, din cauza vinei și a fricii. Simțeam că nu te merit. Nu meritam să simt fericire, pentru că le-am răpit-o singurelor două persoane pe care le-am iubit.

Brațele lui se strâng mai tare în jurul meu, când îmi simte umerii tremurând, din cauza lacrimilor care îmi curg pe obraji. Mă sărută pe creștetul capului și inspiră sacadat, în timp ce continuă să mă sărute, lung și apăsat.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult, spune el mai departe, cu glasul plin de remușcare. Dar niciodată nu voi putea să-ți mulțumesc suficient, pentru că nu ai renunțat la mine. Ai văzut în mine ceva ce ți-a dat speranță pentru noi, și nu ai

renunțat la asta. Și, Tate? Asta, pentru mine, înseamnă mai mult decât a făcut oricine altcineva.

Mâinile lui îmi întâlnesc obrajii și mă ridică de pe pieptul lui, ca să ne putem privi, față în față.

— Poate că îl vei primi pe bucățele, dar, acum, trecutul meu îți aparține. Întreg. Tot ce vrei să știi, vreau să-ți spun. Dar numai dacă îmi promiți că pot să am și viitorul tău.

Lcrimile îmi curg pe obraji, iar el mi le șterge oricum, chiar dacă nu am nevoie să o facă. Nu-mi pasă că plâng, pentru că nu sunt lacrimi de tristețe. Nici pe departe.

Ne sărutăm atât de mult, încât gura începe să mă doară la fel de tare ca inima. Dar, de data asta, inima nu mă doare de durere. Mă doare pentru că nu a fost niciodată atât de plină.

Îmi trec degetele peste cicatricea de pe maxilarul lui, știind că, în cele din urmă, o să-mi spună cum a căpătat-o. Îi ating, de asemenea și zona sensibilă de sub ochi, ușurată că, în sfârșit, pot să-i pun întrebări fără să-mi fie teamă că se supără.

— Ce-ai pățit la ochi?

Râde și își lasă capul să-i cadă pe spătarul canapelei.

— A trebuit să-i cer lui Corbin adresa ta. Mi-a dat-o, dar am dus multă muncă de lămurire.

Mă apropii imediat și îi sărut, blând, ochiul.

— Nu-mi vine să cred că te-a lovit.

— Nu e prima dată, mărturisește. Dar sunt sigur că va fi ultima. Cred că, în sfârșit, e de acord cu relația noastră, după ce am acceptat câteva dintre regulile lui.

Asta mă neliniștește.

— Ce reguli?

— Ei bine, pentru început, nu am voie să-ți frâng inima, îmi spune. În al doilea rând, nu am voie să-ți frâng *blestemata* de

inimă. Și, în ultimul rând, nu am voie să-ți frâng *nenorocita* de inimă.

Nu mă pot opri din râs, pentru că sună exact a ceva ce ar spune frate-meu. Miles râde cu mine și ne uităm unul la altul, în tăcere, pentru câteva momente. Acum, pot să văd total în ochii lui. Fiecare sentiment.

— Miles, îi spun, zâmbind. Mă privești de parcă tocmai ți-am căzut cu tronc.

Clatină din cap.

— Nu mi-ai *căzut* cu tronc, Tate. Ai *zburat*.

Mă trage înapoi, lângă el și îmi dă singura parte din el pe care nu mi-a putut-o da până acum.

Inima.

capitolul treizeci și nouă

MILES

Stau în pragul dormitorului și o privesc dormind. Nu știe asta, dar o fac în fiecare dimineață, când e aici, cu mine. Cu ea, ziua mea liberă începe perfect.

Prima dată când am făcut asta, a fost în dimineața în care am cunoscut-o. Nu-mi aminteam mare lucru din noaptea care trecuse. Singurul lucru pe care mi-l aminteam era ea. Eram pe canapea, ea îmi netezea părul și îmi șoptea să mă culc. Când m-am trezit în apartamentul lui Corbin, a doua zi dimineața, nu am putut să mi-o scot din cap. Am crezut că era un vis, până când i-am văzut geanta, în sufragerie.

Am aruncat o privire în dormitorul ei, doar ca să văd dacă e în apartament, cu mine. Când am văzut-o pentru prima dată, am simțit ceva ce nu mai simțisem din momentul când am văzut-o pentru prima dată pe Rachel.

Am simțit că plutesc. Pielea ei, părul ei, buzele ei și modul în care arăta, ca un înger, în timp ce stăteam acolo și o priveam mi-au trezit la viață sentimentele care îmi fuseseră străine, în ultimii șase ani.

Trecuse atât de mult timp, de când refuzam să mai simt ceva pentru cineva!

Nu că aș fi putut să-mi controlez sentimentele pe care le-am simțit, atunci, pentru Tate. N-aș fi putut să le controlez, nici dacă aș fi vrut.

Știu asta, pentru că am încercat.

Am încercat al naibii de mult.

Dar, în secunda în care a deschis ochii și s-a uitat la mine, am știut. Ori avea să mă bage în mormânt, ori urma să fie cea care, în sfârșit, avea să mă readucă la viață.

Problema era că eu *nu voiam* să fiu readus la viață. Eram comod. Prioritatea mea era să mă protejez de posibilitatea de a mai simți ceea ce am simțit în trecut. Totuși, au fost atât de multe momente în care am uitat care ar fi trebuit să fie prioritatea mea!

Când, în cele din urmă, am cedat și am sărutat-o, acela a fost momentul în care totul s-a schimbat. Voiam mult mai după ce am experimentat acel sărut, cu ea. Îi voiam gura, trupul, mintea, și singurul motiv pentru care m-am oprit a fost că îmi doream și inima ei. Mă pricepeam foarte bine să mă mint singur. Convingându-mă că sunt destul de puternic pentru a o avea fizic și doar atât. Nu voiam să fiu rănit din nou și, cu siguranță, nu voiam să o rănesc pe ea.

Am făcut-o, oricum. Am rănit-o foarte mult. De nenumărate ori. Acum, vreau să-mi petrec tot restul vieții revanșându-mă în fața ei.

Mă îndrept spre pat și mă așez pe marginea lui. Simte patul lăsându-se și deschide ochii, dar nu complet. Urma unui zâmbet îi dansează pe buze, înainte să își tragă pătura peste cap și să se întoarcă pe partea cealaltă.

Oficial, suntem împreună de șase luni și a trecut destul de mult timp pentru a-mi da seama că nu e deloc o persoană matinală. Mă apropiu și sărut partea de pătură care îi acoperă urechea.

— Trezește-te, somnoroaso, îi șoptesc.

Mormăie, așa că ridic păturile și mă strecor în spatele ei, mulându-mă pe conturul ei. Mormăitul ei supărat se transformă, în cele din urmă, într-un suspin ușor.

— Tate, trebui să te trezești. Trebuie să prindem avionul.

Asta îi atrage atenția.

Se răsuțește, cu grijă, și dă pătura la o parte de pe capetele noastre.

— Ce naiba vrea să însemne că trebuie să prindem *avionul*?

Rânjesc, încercând să-mi stăpânesc emoțiile.

— Trezește-te, îmbracă-te, să mergem.

Mă privește suspicioasă, ceea ce e perfect normal, ținând cont de faptul că încă nu s-a făcut nici cinci dimineața.

— Știu că știi cât de rar am o zi liberă, așa că ar fi bine să merite.

Râd și îi dau un sărut rapid.

— Asta depinde în totalitate de capacitatea noastră de a fi punctuali.

Mă ridic din pat și bat, de câteva ori, cu palmele în saltea.

— Așa că, sus, sus, sus!

Râde și se dezvelește complet. Vine la marginea patului și o ajut să se ridice.

— E greu să rămân supărată pe tine când ești așa de încântat, Miles.

* * *

Ajungem la parter și Cap așteaptă lângă lift, așa cum l-am rugat. Ține în mâini micul dejun pentru amândoi și sucul ei, într-o cană portabilă. Îmi place relația dintre ei. Mi-a fost cam teamă să-i dezvălui lui Tate că îl știu de Cap de când eram în fașă. Când i-am spus, în cele din urmă, a fost supărată pe

amândoi. Cel mai mult, pentru că a crezut că el îmi spunea tot ce îi mărturisea ea. Am asigurat-o că nu ar face așa ceva. Știu că nu ar face-o. Cap este unul dintre puținii oameni din lume în care am încredere.

A știu exact ce să-mi spună fără a părea că îmi face morală sau că îmi dă sfaturi. A spus suficient pentru a mă face să mă gândesc mult și intens la situația mea cu Tate. Din fericire, el este unul dintre puținii oameni care devin mai înțelepți, odată cu trecerea anilor. A știut tot timpul cum să ne ajute pe amândoi.

— 'Neața, Tate, îi spune, zâmbind, cu gura până la urechi.

Îi întinde brațul, iar Tate se uită de la unul la altul.

— Ce se petrece aici? îl întreabă pe Cap, în timp ce el o conduce spre ieșire.

Îi zâmbește.

— Băiatul mă duce la primul meu zbor cu avionul. A vrut să vii și tu cu noi.

Ea îi spune că nu crede că ăsta e primul lui zbor cu avionul

— E adevărat, răspunde el. Dacă am porecla asta, nu înseamnă că am zburat cu un avion adevărat.

Privirea plină de recunoștință, pe care Tate mi-o aruncă peste umăr, este suficientă pentru a mă face să declar ziua asta ca fiind una dintre preferatele mele, și încă nici nu s-au ivit zorile.

* * *

— Ești bine acolo, în spate, Cap? întreb, în căști.

Stă chiar în spatele lui Tate și se uită pe geam. Îmi ridică degetul mare, dar nu își dezlipește ochii de fereastră. Soarele nu a ieșit încă din nori, și nu sunt prea multe de văzut, momentan.

Suntem în avion de zece minute, dar sunt destul de sigur că e atât de fascinat și fermecat, cât am sperat să fie.

Îmi întorc atenția spre panoul de control, până ce ajung la altitudinea optimă, apoi închid căștile lui Cap. Mă uit la Tate și ea mă privește, mă contemplă cu un zâmbet recunoscător.

— Vrei să știi de ce suntem aici? o întreb.

Se uită peste umăr, la Cap, apoi revine cu privirea la mine.

— Pentru că el nu a mai făcut niciodată asta.

Clatin din cap, exact la timp.

— Îți aduci aminte când ne-am întors de la părinții tăi, după Ziua Recunoștinței?

Dă din cap, dar, acum, îi pot citi curiozitatea, în ochi.

— Ai întrebato cum e să vezi răsăritul de aici, de sus. Nu e ceva ce poate fi descris, Tat.

Îi fac semn, spre geam.

— Trebuie să îl vezi cu ochii tăi.

Se întoarce, imediat, și se uită pe geam. Palmele ei sunt lipite de fereastră și, timp de exact cinci minute, nu se mișcă deloc. Privește cu atenție, tot timpul, și, nu știu cum, dar mă îndrăgostesc și mai tare de ea, chiar în acest moment,

Când soarele a ieșit din nori și avionul s-a umplut, în întregime, de lumina soarelui, se întoarce să mă privească. Are ochii plini de lacrimi și nu spune niciun cuvânt. Se întinde și mă ia de mână.

* * *

— Așteaptă aici, îi spun. Mai întâi, vreau să-l ajut să coboare pe Cap. Un șofer îl duce înapoi, la apartament, pentru că, după asta, tu și cu mine mergem să luăm micul dejun.

Își ia la revedere de la Cap și așteaptă, răbdătoare, în avion, cât timp îl ajut să coboare scările. Bagă mâna în buzunar și îmi dă cutiuțele, apoi îmi arunca un zâmbet aprobator. Pun cutiuțele în buzunarul jachetei și mă întorc spre scări.

— Hei, băiete! strigă Cap, chiar înainte să urce în mașină.

Mă opresc și mă întorc cu fața spre el. Se uită la avionul din spatele meu.

— Mulțumesc, îmi zice, arătând spre avion. Pentru asta.

Dau din cap, dar el dispare în mașină, înainte să îi pot mulțumi și eu.

Urc înapoi, în avion. Ea își desface centura de siguranță și se pregătește să coboare, dar eu mă așez din nou, pe scaunul meu.

Îmi zâmbește călduros.

— Ești incredibil, Miles Mikel Archer. Și, trebuie să spun, arăți al naibii de sexy când pilotezi un avion. Ar trebui să facem asta mai des.

Mă sărută, rapid, pe buze și începe să se ridice de pe scaun.

O împing la loc.

— N-am terminat, o anunț, întorcându-mă complet cu fața spre ea.

Îi iau mâinile în ale mele și mă uit în jos, la ele, inspirând încet, pregătindu-mă să spun tot ce merită să audă.

— Ziuă în care m-ai întrebat despre cum arată răsăritul!? o privesc din nou în ochi. Trebuie să îți mulțumesc pentru asta. A fost pentru prima dată, după mai bine de șase ani, când mi-am dorit să iubesc din nou pe cineva.

Expiră rapid, apoi zâmbește și își mușcă buza de jos, încercând să-l ascundă. Ridic mâna spre fața ei și îi trag buza dintre dinți, cu degetul mare.

— Ți-am spus să nu mai faci asta. Îți iubesc zâmbetul la fel de mult cum te iubesc pe tine.

Mă aplec și o sărut din nou, dar îmi țin ochii deschiși, ca să mă asigur că scot cutiuța neagră, prima dată. Când o am în mână, opresc sărutul și mă retrag. Ochii ei cad pe cutie și se măresc imediat, mutându-se în sus și în jos, între cutie și fața mea. Își acoperă gura cu mâna și își ascunde tresărirea.

— Miles, spune, continuând să se uite de la mine, la cutia din mâinile mele și înapoi.

O opresc.

— Nu e ceea ce crezi, o liniștesc, deschizând-o imediat, pentru a-i arăta cheia. Nu e *tocmai* ceea ce crezi, adaug, cu ezitare.

Ochii ei sunt mari și plini de speranță, și sunt ușurat de reacția ei. Pot să-mi dau seama, după zâmbetul pe care-l afișează, că își dorește asta.

Scot cheia, îi întorc mâna, și apoi i-o depun în palmă. Se uită la cheie, preț de câteva secunde, apoi revine cu privirea la mine.

— Tate, spun cu speranță. Vrei să te muți cu mine?

Se uită încă o dată la cheie, apoi spune trei cuvine care îmi aduc imediat zâmbetul pe buze.

La naiba și da.

Mă apropiu de ea și o sărut. Picioarele și brațele și gurile noastre devin două piese ale unui puzzle, care se potrivesc perfect, fără efort. Se așază în poala mea, încălecându-mă. În cabina avionului.

Este strâns și etanș.

Este perfect.

— Să știi că nu mi pricep la gătit, mă avertizează. Și tu împătorești rufe mult mai bine decât mine. Eu arunc hainele

colorate și cele albe la un loc. Și știi că nu mă port prea drăguț, dimineața.

Îmi cuprinde fața în mâini și îmi spune toate avertismentele care îi trec prin cap, de parcă eu n-aș ști la ce mă înham.

— Ascultă-mă, Tate, îi spun. *Vreau* dezordinea ta. Îți vreau hainele pe podeaua dormitorului meu. Îți vreau periuța de dinți în baia mea. Îți vreau pantofii în dulapul meu.

Râde el asta.

— Aaa, aproape uitasem, îi spun, scoțând și cealaltă cutie, din buzunar. O țin între noi și o deschid, dezvăluind inelul.

— De asemenea, te vreau în viitorul meu. Pentru totdeauna.

Deschide gura, șocată, și se holbează la inel. E înghețată. Sper că nu are îndoieli, pentru că eu nu am absolut niciuna, în ceea ce privește restul vieții mele alături de ea. Știu că nu au trecut decât șase luni, dar, când știi, știi.

Tăcerea ei mă îngrijorează, așa că scot repede inelul și îi iau mâna.

— Vrei să încalci regula numărul doi cu mine, Tate? Pentru că îmi doresc, cu adevărat, să mă însor cu tine.

Nu trebuie să spună da. Lacrimile, sărutul și râsul ei îmi spun tot ce vreau să știu.

Se îndepărtează un pic și mă privește cu atât de multă iubire și apreciere, încât îmi face pieptul să mă doară.

Este nemaipomenit de inimoasă. Speranța ei e frumoasă. Zâmbetul de pe fața ei e frumos. Lacrimile care îi curg pe obraji sunt frumoase.

Iubirea

ei

este

frumoasă.

Expiră ușor și se apleacă spre mine, lipindu-și buzele de ale Mele. Sărutul ei este plin de tandrețe, afecțiune și o promisiune nerostită că acum îmi aparține.

Pentru totdeauna.

— Miles, îmi șoptește pe buze, tachinându-le cu ale ei. N-am mai făcut niciodată dragoste într-un avion.

Un zâmbet mi se formează, imediat, pe buze. Este de parcă ea, cumva, mi s-ar fi infiltrat în gânduri.

— Nu am mai făcut niciodată dragoste cu *logodnica* mea, îi răspund.

Măinile ei îmi alunecă în jos, peste gât și tricou până ce degetele îmi găsesc nasturele blugilor.

— Ei bine, cred că trebuie să corectăm greșeala asta, îmi spune, terminându-și fraza cu un sărut.

Când gura ei o întâlnește pe a mea, e ca și cum fiecare particică din armura mea se dezintegrează și fiecare bucată de gheață care îmi înconjoară ghețarul care-mi ținea loc de inimă se topește și se evaporă.

Cine a inventat propoziția, *Te iubesc până la moarte*, cu siguranță nu a cunoscut genul de iubire dintre mine și Tate.

Dacă ar fi fost așa, ar fi sunat: *Te iubesc până la viață*.

Pentru exact asta a făcut Tate.

M-a iubit, până am înviat.

EPILOG

Îmi reamintesc ziua în care ne-am căsătorit.

A fost una din cele mai frumoase zile din viața mea.

Îmi aduc aminte că stăteam lângă Ian și Cobin, la capătul culoarului. Așteptam ca ea să intre pe ușă, când Corbin s-a aplecat și mi-a șoptit ceva. A spus:

— Tu ești singurul care ar fi putut să-mi atingă standardele pentru ea, Miles. Mă bucur că ești tu.

Și eu mă bucur că sunt eu.

Asta a fost acum mai bine de doi ani și, în fiecare zi, începând de atunci, îmi cade cu tronc și mai mult.

Sau, mai degrabă, *zboară*.

Totuși, nu am plâns la nuntă.

Lacrimile ei

curgeau

curgeau

curgeau

în acea zi,

dar, ale mele nu.

Și eram convins că nu vor mai curge niciodată.

Nu așa cum îmi doream.

În urmă cu opt luni, am aflat că vom avea un copil.

Nu încercam să facem un copil, dar nici nu încercam să nu-l facem.

— Dacă se întâmplă, se întâmplă, spunea Tate.

S-a întâmplat.

Când am aflat, amândoi am fost entuziasmați.

Ea a plâns.

Lacrimile ei

curgeau
curgeau
curgeau,
dar, ale mele nu.

Oricât eram de entuziasmat, eram și speriat.
Eram speriat de teama care însoțește o iubire atât de mare.
Eram speriat toate lucrurile rele care se puteau întâmpla.
Eram speriat că amintirile îmi vor răpi ziua în care voi deveni,
din nou, tată.

Ei bine, tocmai s-a întâmplat.

Și încă sunt speriat.

Îngrozit.

— Aveți o fetiță, îmi spune doctorul.

O fetiță.

Avem o fetiță.

Tocmai am devenit, din nou, tată.

Tate tocmai a devenit mamă.

Simte ceva, Miles!

Tate se uită la mine.

Știu că poate vedea frica din ochii mei. Știu, de asemenea, prin
ce durere trece acum, dar, cu toate astea, reușește să
zâmbească.

— Sam, îmi șoptește, spunându-i pentru prima dată numele cu
voce tare. Tate a insistat să o numim Sam, în onoarea numelui
real al lui Cap, Samuel.

Nici nu mi-aș fi dorit altceva.

Asistenta se duce la Tate și i-o pune pe Sam în brațe.

Tate începe să plângă.

Ochii mei sunt încă uscați.

Sunt încă prea speriat să îmi dezlipesc privirea de la Tate și să
mă uit în jos, la fiica noastră.

Mi-e frică de ceea ce voi simți, atunci când mă voi uita la ea.

Mi-e frică de ceea ce *nu* voi simți.

Sunt îngrozit că experiența mea trecută mi-a distrus abilitatea
de a simți ceea ce ar trebui să simtă un tată, în acest moment.

— Vino aici, mă cheamă Tate, vrând să mă aibă mai aproape.

Stau lângă ele, pe pat.

Mi-o dă pe Sam și mâinile îmi tremură, dar o iau.

Închid ochii și expir prelung, ca să mă liniștesc, înainte să
găsesc curajul de a-i deschide iar.

Îi simt mâna lui Tate, strângându-mă blând, de braț.

— E frumoasă, Miles, îmi șoptește. Uită-te la ea.

Deschid ochii și inspir rapid, când o văd.

Arată exact ca el, în afară de părul șaten, pe care l-a moștenit de
la Tate.

Ochii ei sunt albaștri.

Are ochii mei.

Simt.

Totul este acolo.

Tot ce am simțit prima oară când l-am ținut în brațe este tot ce
simt acum, când mă uit în jos, la ea. Ideea că nu mai pot să
iubesc pe cineva cu aceeași intensitate era singura frică pe care
o mai aveam de înlăturat. O singură privire spre Sam și ea m-a
ajutat să-mi înving frica.

Este deja eroina mea și nu s-a născut decât de două minute.

— E frumoasă, Tate, șoptesc. Atât de frumoasă!

Vocea mi se frânge.

Fața mi se acoperă de lacrimi.

Curg.

Curg.

Curg.

Pentru prima dată, de când l-am ținut în brațe pe Clayton, vărs
lacrimi de bucurie.

Rachel a avut dreptate. Durerea va fi mereu acolo.

La fel și frica.

Dar durerea și frica nu mai sunt viața mea. Sunt doar momente.

Momente care rămân mereu în umbra fiecărui minut petrecut
cu Tate.

Și, acum, în umbra fiecărui minut petrecut cu Sam.

Eu, Tate și Sam.

Familia mea.

O sărut pe frunte, apoi mă aplec și o sărut pe Tate, pentru că
mi-a dăruit, din nou, ceva atât de frumos.

Tate își reazemă capul pe mâna mea și o privim, împreună.

Pe fiica noastră.

Te iubesc atât de mult, Sam!

Admir perfecțiunea pe care am creat-o și îmi dau seama.

Merită total.

Momentele frumoase, ca acesta, sunt cele care compensează
fața urâtă a iubirii.

MULȚUMIRI

întregii echipe de la Dystel & Goderich, pentru tot sprijinul și încurajările voastre.

Johannei Castillo, lui Judith Curr, și întregii familii Atria Books. Voi faceți totul distractiv și vă sunt pentru totdeauna recunoscătoare că fac parte din una dintre cele mai tari echipe redacționale din lume.

Pentru toți prietenii și cititorii mei, știți voi care. Feedback-ul și sprijinul vostru nu încetează să mă uimească. Vreau să știți că vă iubesc și vă mulțumesc și n-aș fi putut să realizez nimic din toate astea, fără vreunul dintre voi.

Familiei mele uimitoare. Nu știu cum de-am avut ghinionul s-o nimeresc pe cea mai bună, dar, niciodată, n-o să vă iau ca pe ceva garantat. Mai ales pe cei patru băieți ai mei.

Fetelor de la FP, voi știți, întotdeauna, exact când să renunțați la tunurile de sclipiri și să eliberați unicornii. Facem o echipă grozavă!

Pentru Weblichs ale mele. Poate că nu vom ști niciodată cum să pronunțăm corect *Weblich*, dar purtăm numele cu mândrie. Nici nu știu ce să vă spun, în afară de mulțumesc, pentru că mi-ați oferit un loc unde să vin, atunci când am avut nevoie de încurajare, un râs sănătos și un plăcut contact cu realitatea.

Pentru dragele mele CoHorts pentru sprijinul inegalabil. Voi faceți ca această slujbă să nu pară deloc o slujbă.

Și ultima, dar cu siguranță nu cea din urmă, pentru NPTBF. O să fiu întotdeauna recunoscătoare pentru lipsa mea de organizare și pentru faptul că nu știu să împachetez bijuterii.

Altfel, aş fi ratat unul dintre cele mai mari, mai ciudate, mai imorale și mai aleatorii relații din viața mea.